

LANGT UDE ØSTPÅ

Geo Fangel

UDDRAG

Jeg har fulgt dit råd og brugt efteråret på at genfinde den gode følelse af det feminine i mig og af den glæde og smerte, som Indien gav mig. I det skrevne har jeg forsøgt at bearbejde måden, hvorpå Erik og jeg ødelagde hinanden. Du vil sikkert sige, at Erik ødelagde mig - mere, end jeg ham, men det er ikke rigtigt. Jeg elskede det hos Erik, du kalder psykopatisk, og skæbnen ville, at vi fandt Kalis vej.

OM BOGEN

"Langt Ude Østpå" foregår i 1970'erne og er en fortælling i flere lag. Den udspiller sig geografisk på en rejse mod øst, men dykker samtidig ned i hovedpersonens indre landskab af seksualitet. Fortællingen tager udgangspunkt i en sårbar 17-årig mands rejse, der fører gennem labyrinter af feminin fetichering og overvældende feminin fascination.

Historien skildrer en faktisk rejse, men forsøger samtidig at klarlægge og tydeliggøre fortællerens seksualitet.

Bogen er opdelt i to dele, der udforsker kønsidentitet på forskellige måder.

Første del, der kunne bære titlen 'Kejserindedrømme', foregår i Istanbul. Her bliver fortælleren draget mod Madame Theodora, en ældre kvinde, der skildres som en slags inkarnation af den byzantinske kejserinde Theodora. Denne del af bogen handler om seksuel underkastelse og afmagt i en klaustrofobisk verden af kristendom og borgerlig pænhed.

Anden del kunne have titlen 'Kønsskifteoperation på cementfabrikken' og foregår i Indien. Her drukner fortælleren i kultursammenstødet mellem Østen og Vesten, i en verden af korrupsion, religion og politisk kaos og forsøger at håndtere dilemmaet mellem følelsen af køn og det reelle biologiske køn.

Begge dele af bogen inviterer til at udforske temaet kønsidentitet. De to dele kan læses separat og uafhængigt af hinanden. Hvis man finder den første del uudholdeligt klaustrofobisk, kunne det være en idé i stedet at læse anden del.

FØRSTE DEL – FORHISTORIEN

Istanbul 1970

"Veksle penge?"

"Hvad er kursen?"

"15 lira pr. dollar. Du finder ikke en bedre kurs nogen steder. Spørg selv rundt."

Jeg tog mine sidste tre 100-dollarsedler op af bæltepungen. Ham, der tilbød at veksle, var i Levis-bukser og glatstrøget skjorte, hverken for lusket eller for smart i tøjet. - En økonomistuderende, der tjente lidt ekstra til studierne, tænkte jeg.

Han holdt hver af mine dollarsedler op imod lyset og tjekkede for vandmærke, kastede et blik mod gaden neden for byggetomten, hvor vi stod, og åbnede sin brevmappe. Fra mappen tog han et stort bundt 100-lira. Han drejede behændigt seddelbundtet mellem sine lange fingre. Han virkede nervøs, og med god grund. For åbningen i byen mellem de tilmurede huse var et kendt sted for sortbørshandel - også af politiet.

"Er du med?" spurgte han og holdt sit bundt af tyrkiske pengesedler ind mellem os.

Nemt, tænkte jeg og nikkede - 15 gange 3.

Han talte langsomt frem til 45 og lod mig tælle med. Ved 45 delte han seddelbundtet og lagde de resterende pengesedler tilbage i sin brevmappe.

"Okay?" spurgte han samtidig med, at han igen scannede omgivelserne.

Jeg regnede efter.

Jo, 45 af hans sedler var rigtigt.

"Okay eller ikke okay?" spurgte han.

"Okay okay," svarede jeg og smilede.

Han rakte mig de tyrkiske sedler.

For ikke at fremstå som komplet idiot, holdt jeg en af hans sedler op mod solen. Vandmærket var fint, og papiret føltes rigtigt, hverken for stift eller for tyndt.

"Put pengene i lommen," sagde han. "Andre skal ikke se, at du får særbehandling."

Jeg stak seddelbundtet i lommen og sendte ham et venligt nik. Derefter svingede jeg min rygsæk på og satte kurs mod byens mere befærdede gader. Jeg var glad, for selvom jeg var nybegynder i at veksle sort, var jeg sikker på at have fået en god kurs.

Det var sidst på dagen, og på Mese Avenue fandt jeg hurtigt en stille café. Jeg satte rygsækken mod caféens afskallede mur og klappede på min lomme for at sikre mig, at seddelbundtet lå trygt og godt. Men pludselig føltes bundtet alt for tyndt. Jeg trak den nærmeste pindestol til mig, og i skjul under et rustent cafébord tog jeg pengene frem og talte efter.

"Satans!" Der var nærmest kun det halve af, hvad fyren på byggetomten havde talt op. Jeg rodede lommerne igennem og kikkede rundt på jorden.

To snavsede skosnuder trådte ind i mit synsfelt. "Hvad kan jeg gøre for den herre?" lød det, og et par venlige øjne blinkede til mig.

Jeg ville bestille kaffe og vand, men billedet af fyren på byggetomten overskyggede alt. Jeg svedte.

"Øh, kaffe og te," fremstammede jeg. - "Nej. Jeg mener kaffe og vand!" Jeg fumlede med mit seddelbunt og rakte tjeneren 100-lira.

Han tog imod sedlen og kikkede nysgerrigt på den. "Interessant," sagde han. "Det er mange år siden, jeg har set sådan en. En udgået 100-lira fra Atatürks tid."

En hvæsende lyd steg op fra mit bryst. Jeg slog en hånd for munden og kvalte et anfald af raseri. Billedet af den pæne økonomistuderende på byggetomten splintredes. Han var jo en regulær svindler. Hans nervøsitet, eller hans tilsyneladende nervøsitet, havde blændet mig. Han havde foldet seddelbuntet lige for næsen af mig, og talt de samme sedler to gange. Og ikke nok med det! Han havde givet mig gamle, udgåede sedler.

"Dine penge er ingenting værd, min ven," sagde tjeneren og gav mig høfligt mine 100 lira tilbage. "Har du ingen rigtige penge?" Hans smil blottede en guld tand og et stort mellemrum mellem fortænderne.

"For fanden da! Jeg er blevet snydt," brast det ud af mig. Jeg rodede rundt i lommerne, men de eneste 'rigtige penge', jeg havde, var et par småmønter, som jeg kastede på bordet sammen med mine værdiløse lira sedler.

"Nåh, sådan," sagde tjeneren. "Og hvad har du så lært?" Han glanede frimodigt på mig.

"Lært?" bjæffede jeg og gispede efter luft. "Spørger du, hvad jeg har lært?"

Den lavstammede mand vendte sig og gik ind på cafeen. Jeg hørte ham kalde indenfor, og en kvindestemme skrattede et svar tilbage fra cafeens dyb.

Jeg var totalt blank. Hvad skulle jeg gøre?

Var det mon rigtigt, at man kunne blive sendt hjem på ambassadens regning? Eller var det bare noget folk sagde? Og var der overhovedet en dansk ambassade i Istanbul?

Men jeg havde ingen planer om at skulle hjem. Der var ingen derhjemme, der ventede mig.

Foran mig på den modsatte side af gaden gabte en stor åben plads, og bagved pladsen skar silhuetten af Den Blå Moske op imod en dybt blå aftenhimmel. Men min interesse for Istanbuls blå aften kunne ligge på et meget lille sted. Ærgrelsen over at være blevet snydt ætsede gennem mine tarme.

Jeg forsøgte at berolige mig selv med, at jeg bare skulle finde idioten og gennembanke ham med alt det had, der brændte i mig. Hvis jeg ledte længe og ihærdigt, ville jeg før eller siden finde fyren. Og alligevel, hvis jeg fandt ham, hvad så? Han kunne påstå, at han aldrig havde set mig før. I øvrigt var jeg heller ikke typen, der tævede andre. Så hvad havde jeg lært? Jeg havde ingenting lært. Der var rungende tomhed indeni mig, sort tomhed.

Tjeneren kom ud. Han bar på en serveringsbakke med en kop kaffe og et glas vand. Han stillede koppen og glasset foran mig. "Det er til dig, gratis!" sagde han og undertrykte noget, der lignede en lille latter, hvorefter han fiskede en krøllet cigaretpakke frem.

Med et dirrende smil på læberne trak han en cigaret op af pakken, knipsede på toppen af pakken og tilbød mig én.

Med sin slidte Ronson-lighter tændte han for os begge.

Han tog et langt begærligt sug af cigaretten. "Nu nyder vi aftenlyset over min elskede by," sagde han og sendte en røgsky op imod den blå aftenhimmel. "For det er smukt, ikke sandt? Smukt, men også sørgmodigt. Trist for os begge. Trist for dig, fordi du ingen penge har, og også trist for mig, fordi du lige nu er min eneste kunde. En rigtig dårlig kunde." Han snøftede halvvalt for ikke at le, men rettede sig op. "Ingen travlhed, ingen penge, men smukt aftenlys. Blå tristhed, du ved!"

Jeg så resigneret på ham. Han var måske 40 år, og sammenfalden, selv når han strakte sig op mod caféens mur. Den skrattende kvindestemme indenfor var sikkert hans kone. Hun så med garanti mere slidt ud end ham. Hende, der ikke fik lov til at nyde aftenlyset over Bosporus, eller ikke gav sig selv lov? Jeg var trods alt heldig, at jeg ikke var ham og hende, stavnsbundet til en lille luset café.

"Du skal ikke lade vreden æde dig, min ven," sagde han igennem cigarettågen. "Du har spildt dine sidste penge på en dum fyr fra gaden. Det må du finde dig i. Men synd for ham, at han må snyde folk som dig, og godt for dig, at du alligevel har heldet med dig."

"Hvad fabler manden om?" tænkte jeg.

"Lige nu nyder vi aftenlyset, men i morgen går du ned på havnen og finder færgen til Trabzon. Jeg har en fætter. Han sidder i billetlugen dernede. Han giver dig arbejde, og så kommer du her med dine hippievenner. Er det en aftale?" Han snøftede og småklukkede.

Udsigten til at kunne få arbejde gjorde hans humor på min bekostning lidt nemmere at bære.

"Du er virkelig på spanden," fortsatte han, "men jeg er Osman, og det her er min café. Min lykke er at kunne hjælpe dig. Du ligner en god fyr, som måske til gengæld kunne hjælpe gamle Madame Theodora. Hun sidder alt for alene og har alt for mange værelser. Jeg kan skaffe dig ind hos hende med gratis kost og logi. Hvad siger du til det?"

Han trak en stol hen til mit bord, svingede stolen rundt og satte sig overskrævs med albuerne støttet imod stolens ryglæn. Han så indtrængende på mig og løftede spørgende hånden imod mig.

Jeg forstod ikke helt, hvad han ville, men sagde: - "Det lyder godt. Ja, det lyder fantastisk."

"Hvorfor godt, hvorfor fantastisk?" klukkede han. "Du ved ikke, hvad du går ind til, vel?"

Han løftede igen hånden. "Fortæl," sagde han. "Fortæl, hvem du er. Og hvor kommer du fra? Hvad vil du her?" Han trak mundvigene nedad, hævede skuldrene en anelse og tjattede ud mod mig med begge hænder. Jeg forstod, at jeg kunne fortælle hvad som helst.

"Jeg er fra Danmark," begyndte jeg.

"Og?" sagde han og så forventningsfuldt på mig.

"I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme," fortsatte jeg. Men kunne ikke huske mere end titlen på H.C. Andersens gamle nationalsang.

Osman smilede med sin guld tand og sit store mellemrum mellem fortænderne. Han løftede atter hånden for at skubbe mig i gang.

"Min far er mellemlider på en maskinfabrik, og min mor er hjemmegående husmor," sagde jeg. "Der er ikke så meget at fortælle. Jeg er vokset op i en dansk middelklassefamilie. Måske... ja, måske er jeg den sidste af min slags."

Osman løftede brynene.

"Verden har forandret sig," sagde jeg. "Pigerne derhjemme er ikke som min mor. De vil tjene deres egne penge. De snakker om uddannelse og karriere. De siger, at nu er det mændenes tur til at gå hjemme og passe børn."

Det var måske ikke helt rigtigt, for de fleste piger, jeg kendte, vidste ikke, hvad de ville. Kvindebevægelsen, Kvindernes Befrielsesfront og lignende havde givet visse piger nye ideer, men de fleste tågede stadig rundt i gammeldags romantiske familiedrømme. Og dem, der ikke gjorde! - De mere frisisindede og fascinerende... Dem var jeg forlegen overfor og vidste ikke, hvad jeg skulle stille op med.

"Jeg forstår mig ikke på kvinder," gryntede Osman. "Men jeg hører dig sige, at der ikke bliver lavet flere ligesom dig." Han tog et sidste sug af sin cigaret og trådte smøgstumpen ud på brostenene.

"Jeg har set amerikanske ugeblade," sagde han og lod røgen fra cigaretten sive mellem sine læber. "Jeg har set smukke amerikanske fruer i deres smarte forstadshjem. Yndige fruer med husholdningsmaskiner og pænt hår. Damer, der har tid til sig selv og til deres to, måske højst tre, børn. Du ved, den slags fruer, der hver morgen vinker farvel til deres Clark Gable, eller er det Clark Kent? Den slags fruer findes, siger du. Eller fandtes?"

"De findes," fastslog jeg. "Min mor er sådan en, men hun er sikkert den sidste årgang af middelklassefruer, hvor der er råd til, at hun går derhjemme."

"Og det gør dig til Den Sidste Mohikaner," klukkede Osman og holdt sig på maven.

Jeg må have lignet et spørgsmålstegn, for Osman gav sig til at forklare, at han havde læst Den Sidste Mohikaner på engelsk. Hans interesse for amerikanske drengebøger havde lært ham sproget.

Kort efter erklærede Osman, at han og jeg var venner. Han trak en kvitteringsblok og en kuglepen op af baglommen, rev en lap af og skrev en adresse på papiret. "Madame Theodora," sagde han og dunkede en bred finger ned i papiret. "Jeg ringer, og du går derned. Er det en aftale?"

Mit smil må have nået op til begge ører.

"Rolig nu," sagde Osman og lod med en pumpende håndbevægelse forstå, at jeg skulle tage lidt luft ud af min begejstring. "Du ved ikke, hvad du går ind til. Måske fortryder du, eller også gør jeg!"

Han hjalp mig rygsækken på, stak papirlappen i hånden på mig og skubbede mig blidt af sted. "Gå ned mod banegården. Du kender vejen. Find gaden inde bagved. Vis sedlen dernede. Det er første sal til højre."

Jeg marcherede hen ad Mese Avenue. En frisk ung mand med tornyster på ryggen. 'Et to, et to, verden er go'. Ingen ondskab og ingen svindler kunne i virkeligheden nå mig. Jeg var en heldig skid, som folk gerne hjalp. Byens huse i deres eksotiske forfald lå på knæ for mig.

Jeg slentrede glad ind mellem minibusser og råbende konduktører, - hoppede behændigt til side for de svirpende fjedre på taxaernes skærmkasser, og nåede uskadt frem til banegårdens hovedindgang. Men folk, jeg viste min seddel, rystede på hovedet.

Omsider hjalp en jernbanemand mig ind gennem banegårdshallen og ud på den modsatte side. Jeg standsede en kone, der var på vej ind i en opgang med sin indkøbskurv, og stak sedlen op under næsen på hende. Hun rystede på hovedet. Hendes mand, der kom slentrende bag hende, med en tommelfinger i vestelommen og bedekransen dinglende i den anden hånd, var mere hjælpsom. "Ah, Madame Theodora," sagde han og pegede på et hus på den modsatte side af gaden.

Konen skældte ud inde fra opgangen. Han ignorerede hende.

Jeg takkede og skråede over gaden.

Ved den udpegede ejendom gik jeg op ad et par revnede trin til en ramponeret gadedør. Jeg så mig tilbage. Manden på den anden side nikkede og vinkede mig fremad.

Der var ingen navneskilte på dørene. Jeg bankede på, første sal til højre, men der forblev mørkt og stille inde bag dørens små matte ruder. Jeg bankede på igen. Bag mig gik døren til naboeligheden op, og en kvinde i sort jakke og sorte bukser tonede frem. "Vov-vov-vov," bjæffede hun.

På grund af lyset bag hende kunne jeg ikke se hendes ansigt, men jeg blev enig med mig selv om, at det, hun bjæffede, var - 'what do you want?' Så jeg forklarede, at jeg søgte Madame Theodora. At jeg havde en aftale!

"Hun er ikke hjemme. Vent på gaden," lød det, hvorefter den sortklædte forsvandt ind bag sin dør.

Jeg gik ned og satte mig på trappestenen udenfor. Natten var ved at lukke sig om byen. Der blev tændt lys i de få gadelamper, og jeg tænkte på det billede af en hjælpeløs gammel dame, som café-ejer Osman havde givet mig indtryk af. Den slags ældre damer burde være hjemme, men måske var hun blevet syg og kommet på hospitalet. Eller nej, så ville nabokvinden ikke have bedt mig vente.

Gadens sorte skygger trængte sig ind på mig. I virkeligheden var det mig, der var hjælpeløs. Uden penge og andres hjælp ville jeg være en skygge blandt skygger. Hvis jeg ikke fik værelse og arbejde, hvad så? Triste tanker lagde sig om mig. Jeg fiskede en fladtrykt cigaretpakke op af sidelommen på rygsækken. Én smøg tilbage og ingen penge!

Jeg fumlede med min snavsede tændstikæske og strøg en tændstik. Flammen lyste op i et par arrige katteøjne ved husmuren. Dyret viste tænder, krummede ryg og trak sig baglæns hvæsende ud i mørket.

Efter lang tids venten kom en taxa rullende gennem gaden. Den stoppede foran mig. Måske var det Madame Theodora? Jeg rejste mig for at tage imod.

Bagdøren blev skubbet op, og i lyset fra vognkabinen så jeg et forfintet gammelt ansigt smile mod mig. Damens hvide hår var sat op i to tykke fletninger, bundet i krans omkring hendes lille hoved, og det farvestrålende tørklæde, der lå om hendes skuldre, fik det smilende ansigt til at ligne en vidunderlig blomst.

"Hjertelig velkommen," sagde den ældre dame på perfekt tysk. "Undskyld, at jeg er sent på den. Jeg har skyndt mig alt, hvad jeg kunne." Hun rakte en handskeklædt hånd ud mod mig. Hvide nethandsker! Men nej, vi skulle ikke give hånd. Jeg skulle støtte hende til at komme ud af taxaen.

Forsigtigt lagde jeg en hånd under hendes overarm, og jeg mærkede porøs hud gennem den tynde skjortebluse. Taxachaufføren lænede sig halvt ud af den åbne bilvindue og så til. Jeg førte damen væk fra bilen og skubbede vogn døren til. "Tag dig godt af hende!" råbte han på gebrokkent engelsk og svingede vognen ud over brostenene.

Madame Theodora vinkede efter ham. "Dejlig mand," sagde hun. - "Jeg fortalte ham, at du skulle bo hos os og hjælpe mig ud af sengen om morgenen."

Hun tog min hånd og gav den et lille fortroligt klem. "Han sagde, at han gerne ville bytte med dig, hvis du blev træt af mig. Men det sker ikke. Tro mig. For nu er det 'os to'!"

Jeg mærkede min hals snøre sig sammen. 'Os to', det var store ord. Jeg tog en desperat indånding.

Hun fokuserede på, hvor hun satte sine fødder. Hun havde stok, men hun brugte den ikke som støtte, måske mere som en form for tryghed. Omkring hendes håndled klirrede tynde guldarmbånd.

Jeg hjalp hende op ad trinnene til huset, og hun tog gladeligt imod min hjælp. "Har Yildiz fortalt om vores forventninger til dig?" kvidrede hun. "Du har vel mødt Yildiz?"

"Det ved jeg ikke," svarede jeg. "Er Yildiz din nabo?"

Madame Theodora kluklo. "Ja, en meget ubehagelig kvinde i sort jakke og sorte bukser."

Hun rakte mig sin stok for at gribe fat i opgangens gelænder. "Der er ikke mange, der bryder sig om Yildiz, men jeg gør, og med tiden vil du heller ikke kunne undvære hende. Hun er ordentligheden selv."

På første trappetrin blev vi mødt af en tililende Yildiz. Hun skubbede mig til side og greb fat i Madames arm. Frøken Yildiz virkede oprevet. Hendes ord kom som piskesmæld. Smilerynkerne omkring Madame Theodoras mund forsvandt. Hun rankede sig op, og i en overbærende tone tog hun til genmæle over for den vrede Yildiz.

Jeg forstod ikke tyrkisk, men buksedamens verbale angreb virkede ubehageligt og upassende.

"Er det et dårligt tidspunkt, jeg kommer på?" spurgte jeg bag de to kvinder.

Madame Theodora vendte sig halvt. "Nej, på ingen måde, min kære. Men du må lige give os et øjeblik. Der er et par vigtige ting, som frøken Yildiz og jeg skal have på plads."

Frøken Yildiz kastede flere vrede ord af sig, men Madame Theodora afviste hende med en håndbevægelse, der signalerede, at diskussionen var slut.

Sortklædte Yildiz greb arrigt efter nøglerne i sit bælte, låste op hos Madame Theodora, tændte lyset i entréen og fulgte med ind.

Madame stillede sig afventende i entréen og gav Yildiz tid til at låse yderdøren, hvorefter hun trak sine nethandsker og det farverige tørklæde af og rakte begge dele til Yildiz. Madame stod tynd og sart iført hvide haremsbukser og lang hvid silkeskjorte, strålende og stilfuld. Hun bar en forgyldt perlekæde om halsen og havde små fine fletske på fødderne.

"Lad Yildiz tage din rygsæk," sagde hun og pegede på min rygsæk.

"Jeg kan godt selv," begyndte jeg.

"Ikke i mit hus," sagde Theodora bestemt. "Kom med! Vi to trænger til en kop te." Hun pegede med sin stok mod mine fødder og fik mig til at træde ud af mine slidte tennissko, hvorefter hun med stokken viste vej mod en lukket fløjdør.

Jeg kastede et undersøgende blik på Yildiz under entréens gullige lys. - Hun havde været smuk engang, men hendes ansigt var koparret, og øjnene uhyggeligt sorte. Jeg spekulerede på, om frøken Yildiz' dystre mine var en permanent tilstand eller skyldtes min tilstedeværelse?

"Yildiz forbereder lidt mad til dig og stiller det i køkkenet til senere. Ikke sandt, Yildiz?" Madame nikkede mod den sortklædte. Tilsyneladende forstod frøken Yildiz den blanding af tysk og engelsk, som Madame Theodora og jeg talte, men der var hverken accept eller det modsatte at spore i Yildiz' sortglødende øjne.

Forholdet mellem de to kvinder undrede mig. Yildiz måtte være mere end blot en nabo. Hun havde meninger, som Madame tog i betragtning. Måske var Yildiz en form for husbestyrerinde?

Jeg åbnede de fløjdøre, som Madame udpegede. Hun viste mig med stokken, hvor lyskontakterne sad.

Da jeg vippede kontakterne, kom der lys i to store krystallysekroner over et langt og blankpoleret spisebord. Ved bordet stod rækker af stole med polstret sæde og elegant svungen ryg. Med stokken pegede hun videre gennem spisestuen. Den stue, hun viste mig ind i, var domineret af et barokt skrivebord med en tronlignende stol bag.

Skrivebordets flade var ornamenter med svungne blomster i forskelligfarvede træsorter, og en enlig brevmappe med en slank fyldepen lå arrangeret på bordet foran tronstolen.

Vi fortsatte forbi det imponerende bord, og Theodora lod mig åbne dørene til endnu et rum, hvor hun igen udpegede lyskontakterne. Lys fra fem store lysekroner skinnede i glasfladerne af bogskabe, fra gulv til loft og væg til væg. I skabene stod meter efter meter af falmede, læderindbundne bøger. Rummet var i to etager, omkranset af en smal jernbalkon, som gav adgang til de øverste skabe under det højthævede loft.

På det tæppebelagte gulv stod grupper af læderbetrukne lænestole arrangeret tre eller fire omkring små teborde. Der var plads til mindst tredive personer, og tydeligvis var det specielt dette rum, som Madame Theodora gerne ville vise frem.

"Tja, jeg er jo stadig lidt af en samler," sagde hun og pegede stolt med stokken ud over de mange gamle bøger. "Det meste er på græsk og latin, så jeg forventer ikke, at du umiddelbart kaster dig over vores bibliotek. Eller hvordan er det egentlig, med din klassiske dannelse, min kære?"

Jeg rystede på hovedet. Theodoras ansigt blev alvorligt. "Men du vil gerne lære klassiske sprog, ikke sandt?"

Jeg havde aldrig drømt om at blive en lærd i græsk eller latin, men de gamle bøger med al deres viden virkede tillokkende, og min umiddelbare nysgerrighed fik mig til at sige: - "Jo, det kunne være spændende."

"Sådan skal det være. Det handler om at ville. Det er præcis sådan, jeg opfatter dig. Lærevillig! - Hvad med arabisk og tyrkisk? Jeg kan finde de bedste lærere til dig."

Med stokken gennede hun mig igen ud af biblioteket.

Selvom det kunne være interessant at dykke ned i sjældne gamle værker på originalsprog, var tanken om at lære græsk og latin, endsiges arabisk og tyrkisk, selvfølgelig absurd. Det ville tage år.

Theodoras passion for bøger og sprog var utvetydig, men hvem skulle sidde i de mange stole og dele hendes interesse? I det hele taget undrede det mig, hvem der kunne have glæde af det imponerende bibliotek.

"Havde din mand også interesse for bøger?" spurgte jeg ud fra den antagelse, at Theodora ikke altid havde været alene.

"Min mand!" Madame lo. "Du mener, at kun en mand kan skabe en bogsamling som denne?"

"Nej, jeg tænkte bare..." forsøgte jeg, "at du må have nogen at dele din interesse med."

"Jeg har jo dig, min skat," smilede Theodora. "Vi to har fælles interesser. Troede du virkelig, at jeg uden videre ville vise vores uvurderlige samling frem til en totalt fremmed."

Hendes forventninger til vores fælles interesser gjorde mig flov, og i min forlegenhed glemte jeg, hvad det var, jeg ville have spurgt om. Jeg slukkede lyset og lukkede dørene bag mig til det overdådige bibliotek.

Krystallysekroneerne, velourgardinerne og de mange bløde tæpper fik Theodoras hjem til at fremstå i et fløjlsblødt skær. På væggene hang mørklakerede malerier i forgyldte rammer, portrætter af selvbevidste aristokrater - mænd og kvinder, der så på mig med hovmod og foragt, og jeg undrede mig over, at der i Istanbul fandtes noget, der i hele sin stil og indretning var så tysk og tungt.

Theodoras stuer fyldte mig med spørgsmål, men jeg var bange for at spørge. Hendes svar ville måske gøre mig mere forlegen og få mig til at virke endnu mere ubegavet.

Hun så mig skæve til malerierne.

"Det er nok ikke den slags naturtro skildringer af mennesker, man finder flest af her i byen," sagde hun. "Men vi er jo ikke muslimer. Vi er gode kristne, og du skal lægge mærke til den samling af antikke byzantinske ikoner, som hænger ude i gangen. Dem undgår du ikke. Men lad os nu få en kop te. Jeg er sikker på, at Yildiz for længst har dækket op til os."

Hen over tebordet styrede Theodora samtalen. På intet tidspunkt spurgte hun til, hvem jeg var, eller hvor jeg kom fra. Hun fortalte om sit liv.

Hun var lidt af en verdensdame, lød det til. Som ung havde hun boet i næsten alle de store byer rundt om Middelhavet, og i en årrække havde hun været 'Hausfrau' på Schöneberg i Berlin. "Dengang sejrherrene delte Tysklands hovedstad mellem sig," sagde hun.

Hun berettede om sit liv i Berlin; om russerne, der i 1950'erne havde forsøgt at udsulte Vestberlin.

"Min Fritz var naziforbryder," erklærede hun.

Hendes udmelding kom så overraskende, at jeg nær havde fået teen galt i halsen.

"Vi kunne ikke forlade Berlin. Vi levede det søde bohemeliv, men naturligvis uden at vække for meget opmærksomhed."

"Hans øjne," sagde hun. Hun så op mod loftet og sank et øjeblik hen i minderne, men sænkede så atter sit lille hoved og fokuserede mig.

"Hans øjne var nøjagtig ligesom dine, helt klare og lysende blå, selv i mørke. Jeg kan nemt se slægtskabet mellem dig og ham."

Jeg ignorerede antydningen af slægtskab med en naziforbryder, men det undrede mig, at Madame havde forelsket sig i en nazist.

"Øh..., hvordan kunne du...", rømmede jeg mig.

"Hvordan jeg kunne elske min SS Obersturmbannführer, Nazi-Fritz? Ja, det kunne du lide at vide. Men det var nemt! Meget nemt. Jeg tror, at det indtil videre skal forblive min hemmelighed. Du er jo så ung." Hun

hævede sine plukkede bryn. "Ja, så sød og uskyldig, fyldt med Vestens normer for rigtigt og forkert. Men måske er verden derude anderledes, end dine snæversynede lærere har påstået."

Hun kastede en lille latter af sig. "En anden gang, min kære, når du er blevet mere voksen."

Hun skubbede min nysgerrighed væk med en håndbevægelse og rejste sig ved hjælp af sin stok. Jeg skyndte mig at hjælpe hende.

En lang gang adskilte Madames stuer fra de mere private værelser, og hen ad gangen hang de omtalte ikonmalerier. Små minutiøse billeder af skikkelser i dunkle farver med forgyldt glorie over hovedet. Billeder, der for mig, så ret ens ud. De fleste forestillede den hellige moder og hendes spædbarn, Maria og Jesusbarnet.

Ved enden af gangen viste Theodore mig ind i et stort køkken med tilhørende bryggere og viste mig døren ud til bagtrappen, hvor der var et wc. Det wc, jeg skulle benytte!

På køkkenbordet stod en bakke med en flaske drikkeyoghurt, sandwich arrangeret på en pyntelig tallerken og en pænt foldet stofserviet.

Uden for køkkenet blev jeg vist hen ad en kort og smal sidegang. Theodora standsede ved en spinkel dør, som hun bad mig åbne. Døren skulle åbnes udad, og inde bag døren var der sort mørke. Med stokken bankede hun mod dørkarmen for at vise, hvor lyset skulle tændes.

En glødepære højt oppe under loftet skinnede ned over en stor seng med blanke messingkugler på fodgavl og hovedgærde. Et rødt, syntetisk skinnende sengetæppe dækkede sengens bredde. Der var ingen vinduer i rummet, og væggene var beklædt med mørkviolet brokadetæppe.

Det lille kammer mindede mig umiddelbart om et foret skrin.

Den opredte seng med dens tremmegavle og messingkugler optog næsten hele rummet. Der var knap plads til, at man kunne klemme sig ind. Et lille spinkelt natbord stod klinet op mod væggen i det fjerneste hjørne, og på modsatte side stod et monstrøst udskåret klædeskab, som vanskeligt kunne åbnes på grund af sengen. I det nærmeste hjørne ved skabet var en jadegrøn håndvask. Over vasken var en enlig messinghane, og på kanten af den bleggrønne vask lå et fyldigt hvidt badehåndklæde.

Madame smilede undskyldende. "Værelset er lidt småt, men jeg håber, at du indtil videre vil tage til takke. Yildiz påstår, at en sagesløs kvinde som jeg ikke bør være alene i huset med en viril ung mand som dig." Madame trak koket i min lillefinger og tilføjede, at værelset ved køkkenet var det eneste værelse i lejligheden, der kunne låses.

"Yildiz låser ved midnat. Hvis du skal tisse i løbet af natten, må du bruge potten under natbordet," sagde hun.

Jeg nikkede. Det gjorde ingen forskel for mig, om der blev låst eller ej. Jeg havde en seng, og den var gratis.

"Når Yildiz går sin runde, forventer jeg, at du er på dit værelse, og når hun låser op igen klokken syv, skal du med det samme stå op, barbære dig, børste tænder og gå i bad. Du skal benytte mit badeværelse henne ad gangen og tage bad hver morgen. I bruserummet ligger der sæbe og shampoo, som du skal benytte. Desuden ligger der hver dag en ren kjortel til dig. Den skal du bruge, og kun den. Du må aldrig komme ind på mit soveværelse i dit eget tøj."

Hun lagde en hånd på min arm. "Jeg er usigeligt glad for, at du endelig er her. Men nu skal vi sove. Vi ses i morgen tidlig." Hun fastholdt mit blik, trådte et par skridt tilbage og lukkede døren til værelset efter sig.

"Åh, lige en sidste ting," sagde hun ude fra gangen. Der var over døren en smal tilgittret åbning, og jeg hørte hende tydeligt. "Om natten kan du ikke benytte håndvasken. Vandhanen får rørene i huset til at gungre! Godnat, min skat."

Jeg tog fat i sengens tremmer. Sengen var bevægelig, men ikke vakkelvorn. Jeg lod en hånd glide hen over det knitrende sengetæppe og åbnede skabet. I bunden af skabet stod mine tennissko og min rygsæk. Rygsækken var flad. Mit sparsomme tøj og andre ejendele var ikke i sækken.

'Yildiz!' tænkte jeg. Jeg kunne forestille mig, at frøken Yildiz mente, at alt mit tøj burde vaskes. Men hvor var mine andre sager?

På håndvasken stod et vandglas med noget, der lignede min tandbørste, og sammen med tandbørsten stod en tandpasta af mærket, 'Dis Macunu'.

Jeg skulle barbere mig, når jeg stod op. Altså måtte mit barbergrej være et eller andet sted på værelset. Måske i natbordet! Så jeg kravlede tværs over sengen og trak ud i bordets lille skuffe. Og ganske rigtigt. Min skraber, skum og ekstra blade lå arrangeret i natbordsskuffen. Og sammen med barbergrejet lå mit pas og min American Express guide.

Under natbordet stod en emaljeret potte, men jeg havde allerede besluttet at bruge vasken, hvis det skulle være, selvom jeg ikke måtte skylle efter.

Jeg gik på toilettet ude bag køkkenet og tog bakken med sandwich og drikkeyoghurt med mig. Jeg spiste på sengekanten og satte bagefter serveringsbakken ned på gulvet. Maden havde en sødlig parfumeret eftersmag. Jeg vaskede hænder og fjernede eftersmagen af Yildiz' sandwich med tandpasta og tandbørste. Vandhanen peb, og rørene i huset gungrede, så jeg sparede på vandet. Jeg kastede alt mit tøj over den nærmeste sengestolpe og hev det syntetiske, røde sengetæppe af.

Under sengetæppet fremstod sengen hvid og ren, men ligesom alle andre senge i Sydeuropa var den for kort. Desuden var den sammenfalden på en måde, der gjorde det umuligt at ligge på andre måder end på ryggen, med fødderne ud mellem sengens tremmer.

Jeg lå omsluttet af en foruroligende parfumeret blanding af kamfer og lavendel - Madame Theodoras duft. En odør, som alt omkring mig syntes imprægneret i. En duft, der fik mig til at erindre, at jeg som dreng ofte krøb i skjul under min mormors skørter, når hun stod ved sit køkkenbord. Madame Theodoras duft var den samme sødlige sæbelugt, bare mere eksotisk - en påtrængende duft, som jeg nødvendigvis måtte vænne mig til. Faktisk var det netop denne sødlige duft og smag, som Yildiz' sandwich havde haft. En begyndende kvalme steg op i mig. Det lille værelse følte sært indelukket.

Der var påtrængende stille i Theodoras store lejlighed. Jeg kunne ikke sove. Et sted ude bag huset duvede lyden af et diesellokomotiv, og et ældre lokomotiv lukkede dampen ud, men ellers var Istanbuls lyde afdæmpede og perifere.

Madames forventninger havde i løbet af aftenen udviklet sig. Jeg var usikker på hendes intentioner, og jeg håbede, at få det job på havnen, som Osman havde stillet mig i udsigt.

Et køligt pust trængte ind ad den tilgitrede åbning over døren. Ude på gangen blev en dør åbnet. Jeg hørte beslutsomme skridt mod køkkenet. Det var nok frøken Yildiz, der kom for at lukke og låse. Og ganske rigtigt, skridtene standsede uden for mit kammer. Jeg forventede at høre en nøgle blive sat i låsen, men i stedet blev døren revet op, og Yildiz stod i døråbningen.

Hun virkede ikke chokeret over at se mig ligge nøgen på sengen, men derimod irriteret. Hendes sortgnistrende blik gled hånlige over min krop, og stoppede ved mine fødder, der stak ud mellem sengens tremmer. "Lyset skal være slukket," hvædede hun på tysk. "Der skal være ro!"

Hun var i lang natkjole med kalvekrøs, og håret var slået ud. Hendes forberedelser til natten havde mildnet på hendes stramme udseende, men ikke på hendes vrede. Hun slog til lyskontakten ved siden af døren, men ombestemte sig og blev stående med lyset tændt. Hendes iltre øjne scannede min krop. Hun trådte frem mod mig, gik op langs sengen og bøjede sig. Jeg rykkede skræmt til side.

Hun samlede bakken op fra gulvet, gik rask tilbage mod døren og slukkede lyset. Ude på gangen drejede hun nøglen i døren og låste. Men jeg havde en fornemmelse af, at hun blev stående, og lyset udenfor blev ikke slukket. Jeg begyndte at svede. Følelsen af magtesløshed overvældede mig. Yildiz kunne nemt have grebet fat i mine fødder. Hun kunne have låst mine ben fast mellem sengens tremmer.

Mine fantasier om Yildiz var skræmmende, men hvorfor fantaserede jeg overhovedet om Yildiz, når husets dronning var Theodora? Jeg var fanget i duften af Madame. Var sortklædte Yildiz min fangevogter? Nej, fantasien løb af med mig. Jeg var hos Madame Theodora af egen fri vilje og kun midlertidigt.

Tankerne om at være underkastet de to kvinder var frustrerende og fascinerende. Jeg fik lyst til at onanere. Men hvis sortklædte Yildiz greb mig i at have revet den af, ville det klart give mig problemer. Jeg så hende for mig snuse mistænksomt til mine lagner, og bagefter fnysende gå til dronning Theodora med mine lagner som fældende bevis.

Uden for døren lød snøft og klynkelyde, efterfulgt af stilhed. Og igen, samme spæde klyngen. Halvt i drømme var jeg sikker på, at Yildiz stadig var uden for min dør.

Hendes skridt på gangen blev fornyet. Der blev raslet med porcelæn i køkkenet. Var hun i gang med at arrangere mad?

Nøglen blev sat i døren. Gennem gitteråbningen over døren så jeg svagt dagslys udenfor. Det var morgen. Jeg skulle i bad. Jeg skulle hjælpe Madame ud af sengen.

Ved vasken sæbede jeg ansigtet ind i barberskum. Jeg drejede på hanen, og det gungrede voldsomt i væggen. Jeg barberede mig og børstede mine tænder. Med badehåndklædet om livet fandt jeg vej til Theodoras badeværelse. Heldigvis mødte jeg ikke Yildiz på gangen.

Det store badeværelse var anderledes end noget, jeg før havde set. Gulvet var af marmor, ældre gulnet marmor, og væggene var beklædt tilsvarende op til brysthøjde. Langs marmorpanelerne var der malet blå bølgelinjer i lette strøg. Vandhaner, kroge og beslag var blankpoleret messing. Over håndvasken hang et overdimensioneret facetslebet spejl, og håndvasken selv var en kæmpe muslingeskal på en græsk søjlestub.

Alt på badeværelset var skinnende rent, men interiøret var ældet. Romantik i forfald! Theodoras private badeværelse var en drøm fra svundne tider. En Middelhavsdrøm, måske?

Toilet- og bruserum var adskilt bag hver sin dør, og der var endnu en dør, som sandsynligvis førte til Madames soveværelse. Bagerst i rummet stod et matteret vindue på klem ud til en snæver, grå baggård og lyden af duer.

Jeg lukkede mig ind i brusekabinen og vaskede mig med den sæbe og shampoo, som stod fremme. Efter at have tørret og froteret mig, lugtede jeg mere af Theodora end i sengen på værelset. Men duften var frisk og ren. Jeg trak i den hvide bomuldsjortel, der var lagt frem, stillede mig klar foran den ukendte dør, men jeg nåede ikke at banke på, før Yildiz åbnede.

II-2

Theodoras soveværelse var lyst, og væggene var nøgne. Yildiz skridtede tværs gennem rummet og trak de gulvlange hvide gardiner til side. Hun stillede sig med korslagte arme foran vinduet. I det fjerneste hjørne, mellem mængder af snehvide puder i en overdraperet himmelseng, halvt sad og halvt lå Madame Theodora. Den voldsomme seng gjorde hende uanseelig lille. Med en håndbevægelse vinkede hun mig nærmere og løsnede den lette kyse, der holdt hendes tykke hår på plads. Hun purrede op i sin kraftige hårmanke og fejede hårpragten tilbage over de spinkle skuldre.

”Yildiz vil vise dig, hvordan!” sagde hun.

Yildiz maste sig forbi mig, snørede sine støvletter af og trak op i buksebenene, inden hun kravlede ind på Madames seng. Tilsyneladende bekymrede hun sig mere om ikke at lave knæ i pressefolderne, end om, at skulle assistere Madame. Hensynsløst hev hun lagnet af fruene og afslørede en skrøbelig krop i tynd natkjole. Og måden, hvorpå hun greb fat i Madames ene ben, fik det til at gyse i mig. Med brutale bevægelser masserede hun Madames lægge og krogede underben. Jeg fik ondt af den gamle frue. Og selvom jeg ingen erfaring havde med massage, vidste jeg med sikkerhed, at jeg var en bedre massør end Yildiz.

Fremgangsmåden var simpel. Først benene. Derefter moslede hun fru en ud til kanten af sengen. Hun satte kløerne i hendes nakke og masserede nakke, skuldre og til sidst armene. Den hårdhændede behandling fik Madames ansigt til at fortrække sig i smerte. Med stigende ubehag fulgte jeg Yildiz' håndtering.

De to kvinder forekom ekstremt stive over for hinanden. Yildiz fik hedeture, uden at have kanaliseret bare en smule varme til gavn for Madame.

Theodora rettede sig op og bevægede utilpas sine skuldre. Og de forventninger, der var til mig, var ikke til at tage fejl af. Jeg glædede mig til at gøre det bedre end Yildiz.

Da sorte Yildiz syntes færdig med sit program, trådte jeg et skridt frem. Til min overraskelse gav Yildiz mig plads og lod mig hjælpe Madame på benene. Vi støttede fru en under hver sin arm, indtil hun fandt balancen. Hendes lille ansigt i det uredte hår fortrak sig i et smertefuldt smil. "Prøv at mærke her," sagde hun og førte min hånd op mod sin nakke.

Jeg vidste ikke, hvad hun ville, men lod hånden glide med i den retning, hun angav, op over nakken og ind under hendes hår.

"Kan du mærke, hvordan det sitrer?" spurgte hun. "Yildiz siger, at det er uden betydning. Men sådan har jeg det hver morgen. Det er som om mit hoved og min krop ikke kan finde hinanden. Det sitrer, indtil nogen hjælper mig i gang. Synes du ikke, det er urimeligt og underligt?"

Jeg vedblev at holde hånden på Theodoras nakke, for hun sagde ikke, hvad jeg ellers skulle. Jeg kunne mærke, at hendes nakke var unaturligt kold, men også, at min hånd sendte varme over i hende.

"Det hjælper, bare han bliver ved med at holde hånden på min nakke," sagde Theodora på engelsk, men henvendt til Yildiz.

Yildiz tog irriteret min hånd væk. "Du kan gå nu!" sagde hun.

Jeg studsede over, at Yildiz tillod sig at give ordrer på Theodoras vegne. Men Madame bakkede hende op. "Ja tak, min egen. Jeg tror, Yildiz og jeg klarer resten herfra."

****

Jeg oplevede Madames sårbarhed som sart hud spændt ud over skrøbelige knogler, og min opgave var tydeligvis at være åben over for hendes behov.

Efter en uge, hvor jeg hver nat lå i sengetøj, der duftede af hende, og hver morgen sæbede mig ind i hendes sæbe, var indfølingen med hende nem. Det grænseoverskridende ved at skulle hjælpe hende på hendes silkelagner, kun iført tynd kjortel, varede ikke ved. Jeg kom hurtigt til at holde af hendes gamle krop. Det blev helt familiært at betjene hende. Selv hendes mest intime dufte var ikke længere ubehagelige, men var som en del af fortroligheden mellem os.

Jeg fulgte den plan, der var lagt. Jeg masserede fra start Theodoras lægmuskler, indtil musklerne var blødgjorte. Derefter tog jeg fat under hendes lår, bøjede og strakte hendes ben, vedvarende og længe, indtil knæene var føjelige.

Med Madame skubbet forsigtigt ud til kanten af sengen, slog jeg blidt armene om hende og krammede hende forsigtigt, indtil ryg og skuldre virkede smidige. Jeg rejste mig på knæ bag hende og førte hendes skulderblade så langt tilbage som muligt, og gentog omfavnelsen og udstrækningen af hendes rygmuskler, indtil hun var blødgjort. Jeg skrævede op bag hende, tog fat om hendes nakke med begge hænder, og bøjede hendes hoved nænsomt fra side til side, opmærksom på den mindste knagen fra hendes nakkehvirvler. Afslutningsvis gav jeg hendes arme samme omgang som benene, strakte - og bøjede indtil der var liv og mobilitet i hele hendes skrøbelige krop.

Madames svage led tålte ikke at blive trukket, så jeg måtte kline mig op mod hende, for med hele min vægt at stemme hende op fra sengen. Men når hun først var på benene, og jeg havde hjulpet hende af natkjolen, gik det hele nemmere.

Hun havde svært ved at bøje sig, og en mere pikant opgave var at hjælpe hende i rene trusser. Jeg måtte i reglen også hjælpe hende med strømper og bh, og ofte var der en umulig kjole, der skulle lynes op i ryggen. Men ellers var Theodora relativt selvhjulpen, mente hun selv.

****

Hos Theodora befandt jeg mig i en helt anden verden end udenfor, og når jeg skulle lukkes ud, ringede Madame efter Yildiz.

Når Madame kaldte, var Yildiz altid til rådighed. Madame havde for mig at se, en vis fornøjelse ved at ulejligge Yildiz, med selv det mindste. Og hvis jeg gav udtryk for at ville sørge for mig selv, var Madames standardbemærkning: "Du er ikke tyende her!"

Selv skulle jeg være der for Theodora om morgenen, og spiste hver dag morgenmad med hende. Hun nød, at jeg skænkede te for hende og smurte hendes toast. Hun var altid optaget af en bog, eller dagens avis, og det blev helt hjemligt at være sammen, uden nødvendigvis at skulle tale sammen.

Efter morgenmaden kunne jeg tage afsted. Arbejdet hos Osmans fætter på havnen blev til virkelighed. Fætter Ismed ansatte mig som 'opsøgende billetsælger'. Min opgave bestod i at støve rundt på byens caféer og overtale mine hippievenner - som Osman kaldte alle unge fra Vesten, - til at tage færgen til Trabzon på deres videre vej mod øst.

Fætter Ismed skaffede mig en stor stak visitkort med mit navn stemplet på bagsiden. Visitkort, der viste vej ned til ham på havnen, og for hvert indleveret kort fik jeg hver uge to procent af billetprisen.

Jobbet med at sælge billetter var en blandet fornøjelse. Som regel var det hyggeligt at snakke med folk om, hvor de kom fra, og hvor de skulle hen. Men det skete, at nogen blev fornærmet, når vi i al venskabelighed havde snakket om rejser, og jeg pludselig var agent, for Trabzon-færgen og ville prakke dem billetter på.

De fleste forstod at sige ja tak, eller nej tak, men jeg var også ude for et par piger, der smed sodavand i hovedet på mig, og kaldte mig alt fra svindler til kapitalistlakaj.

Over tid opbyggede jeg en vis rutine med jobbet og fornemmede bedre, hvornår jeg skulle lægge mit kort på bordet.

Efter tre uger havde jeg tjent tilstrækkeligt til selv at kunne tage færgen til Trabzon på første klasse, hvis ellers fætter Ismed gav mig rabat, men jeg havde umiddelbart ingen planer om at skulle videre.

Som regel spiste jeg frokost hos Osman. Jeg var for længst blevet præsenteret for hans kone. Hun var ikke nær så skræmmende, som jeg først havde forestillet mig. Hun var derimod en senet og evigt travl kvinde, der havde styr på caféens køkken og caféens drift i hele taget, samt børnebørnene, som hun også tog sig af. - Når det kom til stykket, var Osman mest af alt caféens galionsfigur, men bestemt en elskelig en af slagsen. På trods af aldersforskellen kunne jeg snakke med ham om hvad som helst. Han gav mig gavmildt af sin tid, uanset andre kunder og uanset konen, der konstant ville have ham i sving.

Osman var først og fremmest god til at lytte. Han havde endda lagt ører til en detaljeret genfortælling af en ganske særlig drøm. En drøm, der blev ved med at trænge sig på:

Jeg drømte, at jeg højt over mig på bjergskråninger mellem vilde bjerge så en lille orangeklædt procession komme til syne med en vippende bærestol. I min drøm sagde jeg højt til mig selv. "Det er nu, kærligheden bliver båret ned til mig fra de høje bjerge." Og jeg undrede mig over, hvem og hvorfor nogen kom ned fra passet så tidligt på året.

Foran min ensomme hytte i den øde dal ventede jeg på det lille optog, der op ad dagen nåede frem til engen neden for hytten. Jeg greb en lille lykkeamulet fra døren og gik ned mod de fremmede. Vi hilste. Jeg holdt min amulet frem og tilbød den som gæstegave. De pegede på bærestolen og lod mig forstå, at jeg skulle give min lykkegave til personen i bærestolen.

Det hele var så logisk og klart. Mine hænder løftede lykkeamulettens frem mod bærestolens tilgitrede vindue, og indenfor i bærestolens halvmørke, så jeg en lille pynteligt malet mund i et hvidpudret, men kernesundt ansigt, med brede kindben og mandelformede øjne. En bodhisattva, tænkte jeg, selvom jeg ikke vidste, hvad en bodhisattva var.

Pigen i bærestolen sad mellem blanke puder og var indhyllet i rød silke. I et kort nu så hun direkte på mig, men løftede så blufærdigt sin vifte op og skærmede sit ansigt. Og det, jeg hørte hende hviske, kunne jeg ikke slippe. "Du skal finde de rigtige ord," hviskede hun. "Når du finder de rigtige ord, er bjergene ingen hindring."

Osman formulerede på stedet en teori om, at de mest forunderlige drømme var drømme, der bevægede sig ud i det åbne, på havet, på sletterne eller mellem de høje bjerge. "Du skal møde en kvinde, med mandelformede øjne og bredstående kindben," messede Osman og fortsatte i neutral tone: "En tibetansk eller kinesisk kvinde. Men jeg synes ikke, at Madame Theodora ser særlig asiatisk ud." Han grinede, trak ud i øjenkrogene og gjorde sig skævøjet.

"Nogle gange drømmer jeg også om det store åbne," sagde han. "Jeg drømmer, at jeg åbner døre, men jeg bliver forbandet svimmel, når jeg træder ud ad drømmenes døre." Han klukkede. "Der opstår altid en eller anden undskyldning for at vende om, efter noget jeg har glemt eller mangler."

Jeg forstod ham, og hvis ikke et par svedige turister var kommet ind fra gaden, kunne vi have snakket længe om vores åbne drømme.

Mon kvinden i bærestolen var min skæbne? Måske ville jeg en dag finde en kinesisk brud. Måske var hun lige nu på vej mod mig.

****

Hjemme hos Madame var det altid hende, der førte ordet, og jeg fortabte mig nemt i hendes stemme og engagement. Når jeg indimellem forsøgte at fortælle om mine oplevelser, rynkede hun panden, og bragte hurtigt samtalen tilbage på sit eget spor.

At hun alligevel lyttede, afslørede hun, når det passede ind i hendes agenda. Jeg skulle bare én gang nævne, at de arabesker, jeg havde set i moskeerne, fascinerede mig, og at det ville være sjovt, hvis jeg kunne genkende vers fra Koranen. - Dagen efter havde hun engageret en arabisk lærer.

"Din nye lærer hedder Karim," sagde hun fornøjet. "Han kommer to gange om ugen. Han er meget dygtig og taler flere sprog til perfektion. Det vil klæde dig at få en jævnaldrende ven!"

Karim var ikke jævnaldrende. Han var otte år ældre end mig, en tynd fyr med milde træk og fyldige læber. Hans briller havde kraftige glas, der gjorde det feminine ved ham kantet og fik ham til at ligne den bogorm, han var.

Undervisningen foregik inde hos Yildiz. Om det var Theodora eller Yildiz, der havde besluttet rammerne for undervisningen, stod hen i det uvisse, og hvad angår Yildiz, var det nytteløst at spørge.

I Yildiz' lille lejlighed blev vi beordret til at tage vores sandaler af, men Yildiz selv beholdt sine snørestøvler på. Til gengæld tog hun sin jakke af og hængte den på en polstret bøjle inden for døren. At der hos Yildiz lugtede af kamfer og lavendel, som inde hos Theodora, overraskede mig ikke. For mig var Yildiz en integreret del af den gamle dame. Et menneske, der ikke havde sit eget liv, men kun levede gennem sin frue.

Der var ikke mange møbler hos Yildiz - et lavt bord under vinduet og på væggen et par hylder med souvenirs og fotos fra steder, som hun og Madame tilsyneladende havde besøgt sammen. Modsat stuevinduet havde Yildiz et lille sybord og en spinkel caféstol.

Hun anviste Karim og mig plads på gulvet ved bordet under vinduet og tog selv plads ved sybordet.

Der hang en ram lugt af hvidløg ved Karim. - Når han rykkede tæt på mig med sin lærebog, opstod der en hvidløgsintimitet, som jeg til at begynde med havde det svært med. Men det blik, Yildiz sendte mig, når jeg rykkede en smule væk, sagde mig, at undervisningen skulle være tæt.

At Karim også tog min hånd og hjalp mig med at forme de arabiske tegn, syntes også at være en accepteret del af undervisningen. På en mild måde gjorde han sin autoritet som lærer gældende, sandsynligvis på samme måde, som han selv i sin tid var blevet undervist i den snørklede, arabiske skrift.

Yildiz sad ved sybordet med et langt broderi af små farvede sting på fintmasket stof. Et broderi, der var så delikat, at jeg ikke forbandt det med Yildiz og hendes ellers grove måde at være på.

At være hos Yildiz, åbenbarede i det hele taget nye sider af hende. Hun slappede af, i samvær med Karim. Hun var langt mere afslappet, end jeg så hende med Madame. Hun var lyttende og interesseret, når Karim talte, og afbrød ham sjældent, sådan som hun ellers afbrød og var tvær i samværet med Madame.

Da den første lektion var slut, og Karim skulle gå, lagde Yildiz familiært armen om skulderen på ham, og Karim virkede ikke overrasket over hendes omfavelse. Tværtimod så han beundrende på hende. Måske havde jeg misforstået Yildiz som kvinde og menneske. Hun var oprigtigt omsorgsfuld over for Karim, og bad mig følge ham til bussen, da han havde afsluttet timen og givet mig øvelser for.

På vej til bussen spurgte jeg Karim, hvad han og Yildiz havde til fælles. "Alt muligt," svarede han. "Hun kender min søster og den landsby, jeg er fra. Jeg kender også hendes landsby og har hørt om hendes brødre. De er højtplacerede inden for politi og militær. Militærkarriere er en tradition i Yildiz' familie."

Mens vi ventede på bussen, fortalte Karim om sig selv og sin opvækst. Han var vokset op i en lille landsby i bjergene i den østlige del af Tyrkiet.

Jeg havde svært ved at forestille mig Karim som en fattig bondedreng med solsprukne læber, mellem får og geder, og Karim mente også selv, at han både fysisk og mentalt var langt væk fra sin landsbybaggrund.

Han havde været den kloge og artige dreng i landsbyskolen, og en fremsynet imam havde overtalt forældrene til at lade Karim rejse med til Istanbul. Imamen havde opgaver ved stormuftiens kontor, og i en årrække havde Karim været 'huslave' for imamen, som han sagde.

Gennem stormuftien fik Karim ad åre adgang til at studere ved det kendte universitet Al Azhar i Cairo. Senere blev han trukket tilbage til Istanbul, hvor han fik lov til at udleve sin passion for sprog ved Istanbul universitet.

****

Mit liv og mine fremtidsplaner var et tilbagevendende tema for Theodora. Blot en måned henne i vores bekendtskab tilbød hun mig generøst at flytte ind i en lejlighed ovenpå, som snart blev ledig. Så vidt jeg forstod, ejede hun den ejendom, hun boede i, og andre.

"Jeg ved, at det er svært for en som dig at bo alene, men vi kan jo ikke holde dig indespærret på det lille pigeværrelse til evig tid, vel?" sagde hun og tilføjede: "Jeg vil få Yildiz til at hjælpe dig med det personlige, så det ikke bliver et problem for dig at være alene."

Tanken om, at Yildiz skulle hjælpe med noget personligt, var skræmmende, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare.

Ugen efter var mine fremtidsudsigter ændret. Theodora havde overladt lejligheden ovenpå til en ung kvinde, der havde akut behov for at etablere sig, lød det. Til gengæld havde hun haft en alvorlig samtale med

Yildiz, og Yildiz havde accepteret, at jeg kunne bo hos hende, på betingelse af, at jeg delte seng med hende. Ellers var der ikke plads.

Jeg blev rædselsslagen. Jeg havde håbet, at Theodora på sigt ville tilbyde mig at bo i et af gæsteværelserne.

”Men det kan vente, hvis du ikke føler dig moden,” sagde hun, da hun så udtrykket på mit ansigt.

”Nej, det er ikke sådan,” begyndte jeg.

”Hvad er ikke sådan?” spurgte hun, og jeg ledte desperat efter ord, for naturligvis kunne jeg ikke gøre krav på noget. Jeg fik gratis kost og logi. Større gavmildhed kunne ingen forvente.

Theodora rejste sig fra sin stol og var overraskende hurtigt på vej over mod mig. Hun førte sin blide hånd ind under min hage og løftede mit ansigt mod sig. ”Vi må tale nærmere om det her senere, min ven” sagde hun kærligt og tilføjede: ”Det er aldrig nemt, det med pigerne.”

At det ikke var nemt, det med pigerne, var uimodsigeligt. Men hvorfor blev jeg holdt indespærret hver nat i det lille kammer? Forestillede de to kvinder sig, at jeg i nattens mulm og mørke ville stjæle fra lejligheden, eller forestillede de sig, at jeg i fuldmånens skær blev forvandlet til et slags monster?

Yildiz virkede på alle måder som et mere forkrampet monster end mig. Hun var en kvinde, der med glæde projicerede enhver form for forbrydelse over på andre. På rengøringsdage hørte jeg en højlydt irriteret Yildiz irretesætte de piger, der hjalp til med rengøringen. Og selvom jeg ikke forstod, hvad Yildiz skældte ud over, lå der i hendes bidske tone en slet skjult fornøjelse over at nedgøre andre for deres fejl og mangler.

Det frustrerede mig, at Theodora blev ved med at snakke om Yildiz og mig, og hver gang snakken drejede ind på Yildiz, kikkede Madame overbærende på mig. Min frygt for intimitet med Yildiz syntes at more hende, men kun til en vis grænse, og en aften under aftensmaden var grænsen nået.

”Du må lære at forholde dig til andre mennesker, også når det bliver intimt,” sagde hun belærende. ”Folk vil kalde mig en dårlig mor, hvis ideen var at skubbe dig ind i et seksuelt forhold til Yildiz, men nogle gange er man nødt til at skubbe. Yildiz kan lære dig en del, som jeg i sagens natur ikke kan. Kærlighed er, som du ved, både at kunne give og modtage. Kærlighed er at frygte og at tiltrækkes. Du må give plads i dit hjerte til kærlighedens dobbelte natur. Mænd og kvinder er i kærligheden både som umælende får og glubske ulve. Jeg ved, hvad jeg taler om, for jeg har fremelsket begge dele hos mine mænd.”

Jeg så ned i min tallerken og spekulerede på, hvordan Theodoras nazikærlighed passede ind i det billede. Madames opdragende ord hjalp mig ikke i forhold til Yildiz. Hun havde kontrol med alt omkring mig, og måden hun dominerede mig på fortsatte. Når jeg var ude ad døren om morgenen, gennemgik hun mit tøj og sorterede snavsetøjet fra, og inden aften var tøjet leveret tilbage, vasket og strøget. Selv mine underbukser lå pænt arrangeret med pressefolder i det monstrøse skab, og den hvide silkeskjorte, Theodora havde givet mig, hang samme sted, urørt og ren, ligesom jeg følte mig over for dæmonen Yildiz. Alt, hvad jeg ejede, blev dagligt gennemgået, lagt på hylder og sirligt arrangeret i skab og skuffe, og Yildiz sørgede nidkært for, at min seng hver dag blev sirligt redt med det klamme syntetiske sengetæppe, som jeg hver aften demonstrativt proppede tilbage i skabet på allernederste hylde.

Den skræmmende tanke om at være fysisk tæt med Yildiz trængte sig ind på mig. Jeg opfattede Yildiz' hjælpsomhed som manifestationer, en måde hvorpå hun langsomt, men sikkert tiltog sig magten over mig. Og som en lille bange dreng frygtede jeg at ende i kløerne på hende uden at kunne sige fra.

Til tider havde jeg en fornemmelse af, at Theodora skubbede Yildiz foran sig, for at jeg i kontrast til Yildiz skulle forelske mig i det kultiverede og forfinede hos Madame - hendes verdensdameagtige selvsikkerhed og pæne manerer. Alt det ved hende, som jeg kunne lide at adlyde og indordne mig under. Og samtidig

appellerede Madames skrøbelighed i stigende grad til min beskyttertrang. Hun havde brug for mig. Jeg kunne lide at være sammen med hende, og jeg var fast besluttet på ikke at forlade hende på grund af udyret Yildiz.

Theodora, som jeg blev mere og mere betaget af, var en engageret dame. Ud over Yildiz og rengøringspigerne var der dagligt besøg hos Theodora. Folk kom på visit, velklædte mænd, folk med penge lod det til. Theodora tog imod de besøgende enten i sin dagligstue eller på kontoret. Nogle gange kaldte hun de besøgende for forretningsforbindelser, andre gange 'konsultationer'. Jeg forstod gennem Osman, at Theodora repræsenterede en minoritet inden for den ortodokse kirke, og at hun konstant var på jagt efter donationer til sin kirke.

Om morgenen, når jeg hjalp hende, kunne jeg ud fra hendes tøjvalg med sikkerhed sige, om dagens visit var af privat, eller af mere formel karakter - om hun ville tage imod på kontoret eller mere afslappet i dagligstuen. Men ellers vidste jeg ikke, hvad jeg skulle mene om de mange gæster, og Theodora indviede mig ikke.

På dage, hvor jeg gik hjemmefra sent eller trængte til at komme væk fra gaderne, kunne jeg finde ro på Madames bibliotek. Indenfor i det hengemte skatkammer kunne jeg mellem de mange gamle bøger drømme om fortids visdom, eller øve mig på de snørklede arabiske skrifttegn, som Karim ihærdigt forsøgte at lære mig.

Karim kom stabilt to gange om ugen, og faktisk havde jeg spurgt Theodora, hvorfor vi skulle være hos Yildiz og ikke i en af hendes stuer. Hendes svar overraskede mig. "Jeg lukker aldrig fremmede fra de lavere klasser ind i mit hjem."

Et sådant hovmod havde jeg svært ved at komme overens med. At hun nærede mistro til folk, hun ikke kendte på grund af klasse, så jeg som intolerance, og jeg spurgte, hvordan jeg passede ind i hendes klassesdelte verdensbillede. "Du kom ikke her som en fremmed, lille du," sagde hun. "Og i øvrigt sagde man god for dig."

Jeg spurgte ikke, hvem der havde sagt god for mig, men 'man' kunne ikke være andre end Osman.

At Osmans anbefaling skulle have nogen autoritet i forhold til Madame, havde jeg svært ved at forstå. Osman og Theodora forekom mig at tilhøre to vidt forskellige verdener. - Ja, Istanbul var mange verdener, en by med mange usynlige skel, og samtidig en by med endnu flere sammenblandinger.

"Har du for eksempel hørt om sufierne og sufismen?" spurgte Karim under en af vores lektioner.

"Du skal tage med mig til sufiedans."

Han forklarede, at sufismen hverken var shia-muslimsk, eller sunni-muslimsk, men tværtimod et supplement til begge. Jeg måtte indrømme, at jeg var totalt uvidende om Islam. Grundlæggende kendte jeg ikke forskellen på sunni-muslimer og shia-muslimer, bortset fra at den ene part så sig selv som mere rigtige arvtagere efter Muhammed, end den anden, og omvendt. Hvem der var hvem og hvorfor, anede jeg ikke, og de forskellige traditioner inden for Islam, som Karim forklarede, sagde mig intet.

Yildiz blandede sig fra sit sybord. Hun pegede anklagende på Karim og ville vide, om han var tilknyttet sufismen. Karim rødmede og svarede, at sufismen var en smuk tradition, men sufisterne var efter hans opfattelse ikke tilstrækkeligt ydmyge over for Gud.

Svaret syntes at tilfredsstille Yildiz. Ja, hun støttede ligefrem, at jeg skulle gå med Karim. Det samme gjorde Theodora. "Rigtige dervisher er gode mennesker, der stræber efter at blive ét med Gud," sagde hun.

Så jeg forstod, at sufister og dervisher var lidt det samme, og at Karim ville tage mig med til det helt rigtige.

****

På mine ture rundt for at sælge billetter havde jeg en tidlig aften mødt Erik og Jacob fra Danmark uden for en af de mere eksklusive natklubber oppe i byen. Erik og Jacob havde været uadskillelige siden folkeskolen. Jacob havde taget en uddannelse som journalist, og Erik var med som rejsefælle. De to skulle ud langs kysten på den asiatiske side af Marmarahavet for at lave interviews i landsbyer, hvorfra mange mænd var rejst til Danmark

som gæstearbejdere. Til foråret ville de videre mod øst og udforske den rejserute, som unge fra vesten fulgte. De ville slutte i Indien, hvor de skulle undersøge, hvordan dansk ulandsbistand til Indien blev anvendt i praksis.

Mens jeg stod med dem i køen foran natklubben, kørte en skinnende Lamborghini op foran etablissementet, og vognens stolte ejer kastede bilnøglerne til en glad dørmand. På sin 'her kommer jeg' facon, satte han kurs direkte mod mig.

Først troede jeg, at jeg skulle have en skideballe, fordi jeg mængede mig i køen og ikke var særligt velklædt, men min paranoia fordampede, da den selvbevidste type rakte hånden ud mod mig. Han præsenterede sig selv som ejer af klubben og sagde: "I skal ikke stå her. Madame Theodoras søn skal ikke stå i kø. Kom med mig! Og tag dine venner med."

Jeg undrede mig over ordene 'Madame Theodoras søn', men Erik og Jacob virkede imponerede, så jeg undlod at kommentere udsagnet, og lod ejeren føre os inden for i klubben.

"Jeg er god til ansigter," sagde han på vej gennem klubbens garderobe. "Som du sikkert husker, hilste vi på hinanden hos din mor."

Jeg kunne ikke erindre at have set ham før. Manden speedsnakkede om sin klub og om de folk, der kom hos ham. Han nævnte navne, jeg ikke kendte, men som helt sikkert skulle imponere. Ad tæppebelagte trapper ledte han os op gennem huset til natklubben på tagetagen.

De fleste gæster i klubben var mænd, mange sandsynligvis forretningsrejsende, og nogle var sammen med lokale 'selskabsdamer'.

Ejeren førte os med store armbevægelser hen over et tomt dansegulv, og skabte yderligere opmærksomhed ved at få et bord ryddet til os. Fra bordet var der en fantastisk udsigt over Det Gyldne Horn og 'Istanbul by night'. Ejeren lod os bestille 'på husets regning' og bad mig meget hjerteligt om at hilse derhjemme, hvorefter han svansede videre.

Måden, han bevægede sig gennem lokalet på, gav indtryk af, at penge brændte i hans lommer. Han slog sig ned ved et bord i den anden ende af lokalet for at hilse på en gruppe alvorligt udseende forretningsmænd, og det anede mig, at han var en mand, der brugte mange penge på at skabe forbindelser. - Måske derfor syntes stedet uden for moralpolitietts radar, både hvad angik escortpiger og generøs servering af alkohol, i et ellers muslimsk land.

Jeg forsøgte at forklare Erik og Jacob, at jeg ikke var Theodoras søn. Jeg boede bare hos en gammel dame, der omtalte mig som sin søn.

Vores snak blev midlertidigt afbrudt, da lyset i restauranten blev dæmpet, og et blændende spotlys fokuserede på et par let påklædte damer, der vred sig ind på dansegulvet til lyden af drævende tyrkisk popmusik.

Danserinderne var iført minimal pailletbesat beklædning med vippende kvaster, og de tiltrak hurtigt alles opmærksomhed. Deres dans kunne have været folkloristisk i andre sammenhænge, men i et lokale fyldt med berusede mænd åndede deres optræden af sex, og på trods af stedets eksklusive udsigt over Istanbul, gav måden, hvorpå flere af de tilstedeværende mænd lænede sig tilbage i stolen med spredte ben, associationer til lummer natklub i Amsterdams Rødlis-kvarter.

Også her i denne ellers fashionable klub var der en alt for beruset tilskuer, der i sin brandert absolut måtte gribe ud efter de vuggende hofter, og en anden der meget primitivt piftede af begejstring. Men begge blev tysset ned.

Under hele det eksotiske indslag havde min nye ven, Erik, siddet anspændt og trommet med fingrene mod bordkanten, og da musikken endelig blev dæmpet, gik han som en høg i gang med at udspørge mig om mit kendskab til opsøgende journalistik og rammerne for en god historie.

Det faldt mig ind at fortælle, at jeg også på en måde var opsøgende. At jeg hørte mange historier ude i byen, som jeg kunne give 'en god vinkling'.

"Det er ikke journalistik," fik jeg at vide. "Det skal være sagligt og ikke sladder."

Jacob fortalte, hvordan man i journalistik arbejdede med kilder - om forskellen på en pålidelig kilde og en autoritativ kilde og en mængde andre begreber inden for journalistfaget.

Jeg kunne lide den kritiske måde, hvorpå Erik efterfølgende spurgte mig ud om, hvad jeg lavede i Istanbul og hvorfor, og især kunne jeg lide hans afsluttende accept af, at jeg jo egentlig bare flød med strømmen. Umiddelbart var jeg tiltrukket af dem begge. Erik for hans spiddende øjne og pågåenhed, og Jacob for hans saglighed og sociale indignation. En indignation, der syntes at omfatte hele verden.

Erik spurgte, om jeg ville med til Indien til foråret. De kunne få glæde af en som mig, der nemt tilpassede sig lokalt. Erik tilføjede, at Jacob kunne hyre mig på avisens regning som 'grejsslæber', og som om en kommende ansættelse dermed var på plads, forsvandt Erik hen til baren, hvor han gav sig i snak med to velklædte unge mænd, der var uden slips og sad og kikkede smilende rundt.

Mit blik faldt tilfældigvis på Jacobs armbåndsurs, og det gik op for mig, at det var blevet sent.

Jeg undskyldte og sagde, at jeg var nødt til at gå. Jeg lod ham forstå, at han og Erik kunne lægge besked på Osmans Cafe, hvis tilbuddet om at være grejsslæber stadig gjaldt, når de kom tilbage til Istanbul.

Det var for sent at tage hjem. Nødtvungent indlogerede jeg mig på et billigt dorm. Den fælles sovesal og de snavsede lagner fik mig til at længes efter mit lille lilla indelukke, det syntetiske sengetæppe og min sengs sødme. Jeg fortrød ideen om at tage til Indien med Erik og Jacob. Jeg kunne ikke svigte Madame. Hun var trængt ind under huden på mig. Men varmen og den tiltagende lugt af mig selv på det svedige lagen dæmpede fortryllelsen. I virkeligheden var min afhængighed af Theodora skræmmende. Hvorfor var jeg stadig hos hende?

At hun omtalte mig som sin søn over for andre var måske en talemåde, men jeg havde bestemt ikke brug for en ny mor. Og at betjene hende på hendes seng var hverken sundt for en søn eller for mig.

Jo mere jeg tænkte over min situation, jo mere syntes jeg, at min egen svedige lugt var at foretrække frem for duften af Madame Theodoras betvingende skrøbelighed. Og selvom tanken om ikke længere at skulle være omkring hende gjorde ondt, besluttede jeg imod mit hjerte at løsrive mig. Jeg måtte væk, men mit pas lå derhjemme i sengebordet på værelset.

III-3

I opgangen hos Theodora blev jeg mødt af en voldsomt arrig Yildiz. Hun greb fat i min arm, drejede mig mod sig og svang mig to knaldende lussinger. "Hvor vover du at skuffe fru?" hvæsende hun og hev fat i min trøje, som om hun ville slå mig igen.

"Undskyld. Jeg vidste ikke...," begyndte jeg.

"Vidste ikke?" snappede hun. "Du har gjort fru fortræd. Det må aldrig ske igen. Aldrig. Aldrig. Har du forstået?"

Hun var ikke tilbøjelig til at slippe mig, og hendes ansigt var tæt på mit. Vreden prikkede i hendes kindben, og læbernes stramme elastikker ville spy giftige pile mod mig, men hun skubbede mig alligevel fra sig og greb efter nøgleknippet i bæltet. Frysende lukkede hun mig ind hos Theodora. "Der er ingen mad til dig i dag," bjæffede hun. "Du bliver på dit værelse, og du kan understå dig i at forstyrre fru!"

Hun lukkede døren til trappen og låste udefra.

Gennem dørens små matte ruder så jeg hendes iltre skikkelse skridte hen over trappeafsatsen. Hun rev døren op til sin lejlighed.

Jeg var fuldstændig paf og havde mest lyst til at trodse hystaden, opsøge Madame og klage min nød. Men nej, det ville gøre Theodora trist. For Yildiz havde jo ret. Jeg burde have givet besked. Madame havde klart manglet mig om morgenen. Det var utilgiveligt, at den ubehagelige Yildiz skulle træde i mit sted. Jeg kunne ikke rejse. Jeg kunne ikke svigte Theodora. Jeg måtte blive på værelset som den kujon, jeg reelt var!

Hvad havde jeg forestillet mig?

I det lilla kammer ventede den hule seng på mig med Theodoras duft af lavendel. Jeg savnede hendes selskab, savnede at se nydelsen i hendes ansigt, når hun efter sit morgentoilette, så sig selv i spejlet, gjort klar til dagens møder. Jeg savnede det lille hemmelighedsfulde smil omkring hendes læber, når jeg skænkede te for hende ved morgenbordet. Ordet 'farvel' fandtes ikke. Så hvordan fik jeg sagt undskyld?

"Hvor vil du hen, og hvorfor?" kunne jeg høre hende spørge. Og jeg kunne ikke svare. Hun ville bebrejde mig min umodenhed, og jeg ville føle mig dum og lille.

Jeg strakte foden ud mellem fodgærdets tremmer, slukkede lyset og gemte mig i mørket. Der var død stille i lejligheden. Jeg lå som i min grav, i en smuk lilla sarkofag, og udenfor puslede ormene, de umenneskelige lyde på gangen, den snøftende snusen ved min dør! Og denne gang var jeg helt sikker! – Men så igen stilhed. Derefter Yildiz ved hoveddøren. Yildiz' hvæsende stemme i spisestuen. Der blev tilberedt mad. Yildiz i entreen. Hun åbnede til opgangen og låste døren efter sig.

Jeg listede ud i køkkenet. Alt i køleskabet havde sin rette plads. Jeg stjal ost og skinke. Efter at have spist på værelset efterlod jeg den brugte tallerken og glas på natbordet, rev sengetæppet af og kastede det på gulvet. Yildiz ville under alle omstændigheder hade mig.

Sengens hulning lukkede sig om mig, og imellem øde bjerge sad jeg foran min hytte. Stien oppe i passet var uvejsom og stenet. Den lille procession kæmpede med bærestolen, søgte fodfæste og bandede på kinesisk. Bærestolen vippede faretruende, og de orangerøde kvaster dirrede.

Manden, der gik forrest, havde blanke knapper på jakken. De glimtede i solen. Den bedetromle, han bar, kastede lys i alle retninger. Det gav ingen mening, men det var trygt at være i drømmen, og jeg havde fundet ro, da Yildiz nærmede sig min dør. Hun ventede et øjeblik. Jeg holdt vejret. Hun låste, og jeg åndede ud. Men at hun låste så tidligt på aftenen, var et sikkert tegn på, at mit togt til køkkenet var opdaget.

Om morgenen, da låsen igen klikkede, gjorde jeg mig klar. Jeg forventede at møde bebrejdelser, men Theodora var ikke anderledes, end hun plejede at være.

Da hun betroede mig, at hun var stiv i kroppen og havde haft svært ved at sove, troede jeg, at nu ville hun beskyldte mig for sin søvnløshed, men nej! Hun havde sovet dårligt, fordi en vis Charles Varol skulle komme på besøg.

Hun snakkede ellers aldrig om sine besøgende, og det overraskede mig at høre hende sige, at Varol Junior var 'en dum skid'. "Han er glat som en ål, og han kommer her kun for at sikre sig, at jeg ikke har snakket om ham ude i byen. Jeg ved mere om ham, end han vil, at verden derude skal vide, og jeg er sikker på, at han håber at finde mig senil eller allerhelst døende."

Mit svigt fra gårsdagen var åbenbart glemt. Hun fortalte om Varols forretninger og fortræd, og lykkeligt tilgivet smeltede jeg ind i den nye rolle som hendes fortrolige.

Den amerikansk-tyrsk milliardærs yacht var for få dage siden anløbet Istanbul. Han og familie skulle på sommerkrydstogt ind i Sortehavet. Jeg havde hørt om ham på Osmans Café, hvor jeg mødte en gammel bekendt fra Danmark, Marianne Melin.

Marianne var et af mine hadeobjekter fra gamle dage. Hun var typen, der vogtede på alt og alle, som om vi var hendes fjender. Men jeg opførte mig civiliseret, for Marianne havde en ganske særlig veninde, nemlig Jeanet, som jeg engang var forelsket i, og aldrig var kommet mig over.

Jeg præsenterede Osman og Marianne for hinanden. Måden, hvorpå Marianne nærmest så igennem Osman, som om han var dårlig luft, bekræftede mig i, at Marianne stadig var værd at hade.

Koblingen mellem Marianne Melin og Charles Varol Junior var i øvrigt den, at Marianne og Jeanet havde været med om bord hos Varol, da hans yacht lagde til kaj i Istanbul. Det gav et stik i hjertet at skulle høre om Jeanet som badenymfe på soldækket hos Varol. Det gjorde mig jaloux, hvilket Marianne uden tvivl vidste.

Da jeg sagde, at jeg gerne ville ses med Jeanet, var Marianne afvisende. Hun rynkede på sin lille stumpede næse og sagde med overbevisning, at Jeanet bestemt ikke var interesseret i at mødes med mig. Men hun ville

spørge, og de ville lægge besked hos Osman. "Hos din ven Osman" sagde hun og vrængede igen på sin lille snobbede næse.

Da jeg efterfølgende tænkte på Jeanet, gik det op for mig, at Jeanet havde samme brede kindben som kvinden i bærestolen. Men hun havde ikke kineserøjne, og hun ville bestemt ikke gå over bjerge for mig. Nej, Jeanet var ikke min drømmepige. Og alligevel! For selvom tiden med Jeanet lå bag mig, var jeg stadig forelsket i erindringen om hende. Jeg var forelsket i den lethed, vi havde haft sammen. Jeg var på mange måder flygtet ud i Europa i håbet om at møde en som Jeanet. Men alle, jeg mødte, var lige så rodløst søgende som jeg selv. Alle var på deres eget trip. Man knyttede sig kun midlertidigt, og ingen levede op til Jeanet.

Jeg rakkede rundt i Italien og var via Grækenland endt i Istanbul, hvor jeg nu held i uheld boede hos en bestemmende gammel dame. Men Madame Theodora havde givet mig ny identitet. Jeg var gjort fri af alt dansk. Jeg var endda holdt op med at skrive breve hjem til far og mor. Det var forbandet svært at fortælle, at en rig gammel dame tog sig af mig. - Det billede, der tegnede sig, når jeg forsøgte at skrive, var 'gigolo' hos excentrisk gammel dame. Et billede, der sikkert også ville poppe op hos far og mor og gøre dem unødvendigt bekymrede. Så det blev kun til et enkelt postkort med ordene "alt godt her, kærlig hilsen Geo."

Jeg fortalte ikke Theodora om mine skruller med at skrive hjem. Hun ville sikkert heller ikke have lyttet. Men hun udfrittede mig om min kærlighed til Jeanet: "Dit ønske om at mødes med en gammel kæreste er forkert. Du skal holde dig fra den slags piger."

Jeg var forbavset over Theodoras markante melding og blev forlegen.

Om jeg ikke forstod, at den slags piger levede i synd, spurgte hun. Og vidste jeg overhovedet, hvad synd var?

Jeg indrømmede, at mine overvejelser omkring synd og syndighed var begrænsede.

"Jeg fordømmer ikke andre for deres måde at leve på," sagde jeg.

"Pjat snak," sagde hun. "Det handler ikke om fordømmelse." Hendes næsefløje vibrerede. "Og heller ikke om intolerance fra min side! Begrebet synd handler ikke kun om, hvad der står i Biblen. Men når du engang læser Biblen, vil du forstå, at synd er, når man svigter de mål, Gud har sat for os. Det er syndigt at svigte sin egen stolthed. Enhver har over for sig selv og andre pligt til at udleve det potentiale, der bor i én. Hvis ikke vi gør, hvad vi kan for at skabe medmenneskelig værdi for os selv og andre, er vi fordømte."

Da Madame havde leveret sin dom, blev de små vrede rynker mellem hendes plukkede øjenbryn mildere. Hun sad strunk i sin yndlingsstol ved vinduet. Hun var iført samme nederdel og samme hvide skjortebluse, som jeg havde hjulpet hende i om morgenen. Jeg bemærkede, at hun, efter at jeg var gået, havde givet sig tid til at samle skjortekraven med en smuk kamé. På hendes skød lå en plyspude, og oven på puden lå en opslået bog med et gulnet silkebånd som bogmærke. Hendes smalle fingre på bogen klemte omkring læsebrillernes spinkle stel.

I den bløde lænestol syntes hendes krop meget lille, men hendes viljefaste stemme fyldte rummet. "Sæt dig her på gulvet og hør, hvad en gammel dame med livserfaring har at sige." Hun nikkede i retning af gulvet foran sine fødder. Jeg lod mig lydigt falde ned på stuens bløde tæppe.

Jeg bemærkede, at Theodoras små fødder var i pæne fletsko.

At Theodora havde sko på indenfor og aldrig hjemmesko var ikke noget nyt, men det gik pludselig op for mig, at hjemmesko eller tøfler var komplet utænkelige i Theodoras verden. Der var aldrig noget mormoragtigt over Theodora. Hun var pertentlig med sig selv, og hun forventede, at andre respekterede hende for, at hun gjorde sig umage med sit ydre.

"Min dumme dreng," fortsatte hun og rystede overbærende på sit lille hoved. "Du må forstå, at de piger, som Charles Varol samler op, er piger uden mål med deres liv. De er ofre for en kortvarig stakåndet nydelse, og de er på alle måder ofre for kyniske mænd som Charles, rastløse, overfladiske mænd, der ikke kender til hengivenhed. Mænd, der bruger smukke kvinder som selvscenesættelse og som statussymbol. Hvad vil du

med den slags piger? – Nej, det er synd for dine små veninder. Det er synd, at de ikke har fundet formål med deres liv. Det er synd og skam.”

”Og hvad så med mig?” brast det ud af mig! ”Jeg ved da heller ikke, hvad jeg vil.”

”Jo, du ved!” sagde Theodora bestemmende. ”Du vil kærligheden. Du hengiver dig til mig. Det er meningen med dit liv. Du ved nøjagtig, hvad du skal. Og hvis ikke, så skal jeg nok fortælle dig det.” Hun lagde hovedet på skrå og smilede ned til mig. ”Kærligheden mellem os to betyder alt for dig. Er det ikke rigtigt?”

Jeg sænkede blikket og nikkede eftertænksomt. For det var rigtigt, hvad Theodora sagde omkring Jeanet. Enhver burde realisere sig selv på sine egne præmisser. Jeanet burde ikke lade sig styre og udnytte af mænd som Charles Varol. Men hvad med mig selv? Hvem styrede mig? Pludselig slog tanken ned i mig, at Osman måtte have fortalt Theodora om Marianne og Jeanet. Jeg havde ikke selv fortalt, hvad der havde bragt mig ud i Europa. Hvad var Osmans rolle i forhold til Madame?

Da jeg var kommet ind i min lilla celle, hørte jeg Theodora komme hen ad gangen. Hun stoppede uden for min dør og bankede på med sin stok.

”Er du der?” spurgte hun. Og ude fra gangen inviterede hun mig med på tur. Hun ville have mig med ud til Prinseøerne, et par timers sejlads ud over Bosporus.

Jeg mærkede et glimt af stolthed. Ville hun virkelig ses med en hippie som mig? Hendes invitation fejede alle overvejelser om at skulle ses eller ikke ses med Jeanet til side.

Sent på aftenen brasede Yildiz ind på værelset. Hun ulejlignede sig ikke med at banke på, og jeg lå som sædvanlig helt bar på det lille, varme værelse. Yildiz inspicerede med mishag min nøgenhed, og jeg trak en snip af lagnet hen over mine nedre regioner.

I sin ene hånd holdt hun et par blanke sorte sko med et par nye sorte strømper, og over den anden arm hang et par sorte terylenebukser med pressefolder. Jeg forstod straks, at bukserne og de blankpudsede sko var til mig, og fornøjelsen ved at skulle på tur med Madame faldede.

”Stå op og prøv tøjjet,” kommanderede hun på tysk og viftede mig ud af sengen. Hun tog den ubrugte hvide skjorte ud fra skabet.

Jeg var alt andet end villig til at skulle i de stive klæder og bad om lov til at snakke med Theodora.

”Fruen er gået til ro!” bjæffede Yildiz.

Modstræbende overgav jeg mig, stod ud af sengen og vendte ryggen til Yildiz for at trække i mine underbukser. Men Yildiz var utålmodig. Hun lod skoene falde til gulvet, greb fat i min arm og vendte mig mod sig. Jeg skulle øjeblikkeligt trække i Theodoras hvide skjorte. Hun skubbede endda mit hoved bagover for at lukke skjortens kraveknop. Jeg forsøgte at hanke op i mine underbukser og samtidig selv knappe skjorten, men Yildiz var stærk og vedholdende. Hun hev resolut min hånd væk fra knapperne, og inden jeg var kommet i mine underbukser, havde hun knappet skjorten færdig.

Terylenebukserne fik jeg fra start selv lov til at trække i, men hun kunne alligevel ikke lade mig være. Hun greb fat i bukselinningen og trak bukserne på plads. Hendes ansigt var lige ud for mit, og som altid var hendes ånde lige så besk som resten af hendes person. ”Strømper og sko,” snerrede hun.

Her fik jeg selv lov. Det var ikke Yildiz at bøje sig for nogen. Jeg trak i strømper og sko, og jeg bandt selv mine snørebånd.

Hun greb brutalt fat i skridtet på mig for at sikre sig, at bukserne ikke sad for stramt, trådte en anelse tilbage og snurrede mig rundt for at betragte mig fra forskellige sider. Hun mumlede noget, der tilnærmelsesvis lød som tilfredshed, pegede ned på mine fødder og fik mig til at trække af skoene. Men inden hun nåede at kaste sig over mig, sprang jeg op på sengen og knappede demonstrativt skjorten af, uden for hendes rækkevidde.

Hun lænede sig mod håndvasken og iagttog mig med armene over kors, som var jeg et uartigt barn, man nødtvungent gav chancen for selv at prøve ting af. Men udtrykket på hendes ansigt viste, at jeg for længst havde fejlet. For på sengens bløde fjedre var det svært at få bukserne ned om knæene og samtidig holde balancen. Yildiz fortrak ikke en mine. Hun samlede tøjjet og hængte det på en bøjle, som hun hængte på

sengens fodgærde. Med hånden glattede hun de nye klæder og sagde med et hovedkast i retning af tøjet. ”I morgen, efter fruens massage.” Hun bakkede ud af rummet og låste efter sig.

Da hun var gået, smilede jeg for mig selv. Klokken var ikke midnat, og alligevel havde den sortklædte låst døren. Det var min straf for at være uartig!

****

Da jeg havde fået Madame Theodora ud af sengen næste morgen, kom Yildiz ind med de nye klæder. Hun hængte bøjlen med tøjet på den japanske omklædningskærm og stillede skoene nedenfor.

Jeg kunne dårligt skjule, at tøjet og Yildiz irriterede mig, og fra sit spejl ved sminkebordet så Madame mig skule til tøjet.

”Nej søde! Det kan du ikke mene. Jeg regnede da bestemt med, at du gerne ville klæde dig pænt på, for min skyld!”

Derfra tog tingene en drejning fra ubehagelig til værre. Jeg måtte finde mig i, at Yildiz redte mit hår igennem og satte det op i knold. I spejlet så jeg mig selv blive forvandlet til en hindulignende dreng, bare med lyst hår. Madame betragtede mit modvillige ansigt, og pludselig forsvandt det overbærende i hendes stemme. Hun lod mig forstå, at spørgsmålet var meget enkelt. Ville jeg følges med hende, eller ej? Altså måtte jeg ind bag omklædningskærmen og trække i de stive klæder, hun gavmildt havde foræret mig.

Til sig selv havde Theodora valgt en lys sommernederdel med tilhørende jakke, og i entreen blev hun udstyret med en bredskygget hat, bundet fast til hovedet med et spraglet tørklæde. Desuden tog hun rene hvide nethandsker på. Disse meningsløse handsker, som hun altid bar, når hun skulle ud.

Den sortklædte skulle åbenbart også med, og nede i gaden holdt en vogn med chauffør - en blankpoleret limousine, der skulle køre os standsmæssigt til kajerne. Limousinechaufføren var i stram uniform og knælange støvler. Han åbnede døren til bagsædet for Theodora, og jeg blev sluset ind sammen med hende. Yildiz tog plads foran hos chaufføren. Gennem ruden til førerkabinen så jeg de to foran og kunne ikke lade være med at smile. De lignede til forveksling bedemænd i deres næsten ens sorte dress.

Da bilen satte i gang, rakte Theodora mig den lille æske, som hun havde haft med i hånden på vej ud. Hun bad mig åbne æsken.

Jeg kastede et undersøgende blik på hende og løftede forsigtigt på æskens låg. I æsken lå et lille guldkors med kæde.

”Det er til dig!” sagde Theodora glad. Hun trak handskerne af og bøjede sig ind mod mig. ”Lad mig!” sagde hun. Med sine gigtplagede fingre åbnede hun min kraveknop, lagde kæden om halsen på mig og fik med besvær lukket den lille mikroskopiske lås.

Jeg lagde hånden på korset, protesterede og sagde oprigtigt, at hun ikke skulle give mig gaver.

”Snik snak, et guldkors i din åbne skjortekrave klæder dig virkelig pænt,” sagde hun lykkeligt.

Jeg mandede mig op og lod som om, jeg var glad for gaven, selvom et kristent kors bestemt ikke var mig.

****

På kajen ventede båden til Prinseøerne. Der var på forhånd sørget for den allerbedste plads til Madame agter ude på dækket under skibets overdækning. Hun kendte tilsyneladende alle bådens matroser, og der blev sørget for hende, som var hun en dronning. Kaptajnen selv kom ned fra broen inden afsejling for at sikre sig, at hun havde alt, hvad hun behøvede. Yildiz holdt sig i baggrunden.

Madame virkede taknemmelig over den særbehandling, hun fik, og hendes taknemmelighed smittede af. Der var venlige ansigter omkring hende, og flere kom på skift hen for at hilse på. En enkelt trak endda en stol med sig for at få en mere fortrolig snak med Madame.

Jeg forstod ikke mange tyrkiske ord, og jeg fandt mig en plads ved rælingen i nærheden.

På modsatte side stod Yildiz. Hun overvågede strengt alt og alle i nærheden af den gamle frue.

Jeg bemærkede en nobelt udseende kvinde i grå spadseredragt. Hun holdt krampagtigt fast i en lille solparasol med sin ene hånd, og med den anden holdt hun fast ved sin mand. Han var en distingveret herre i Gatsbysko og blød hat. Han bar jakke og vest i matchende striber. Pludselig frigjorde han sig fra sin frue for at gå hen mod Theodora. Konen greb febrilsk fat i ham. Han så overrasket på hende. Hun kastede nakken tilbage i en attitude af forargelse og trak manden med sig i retning af skibets saloner.

Blandt de omkringstående var der faktisk flere pæne damer, der efter ansigtsudtrykket at dømmе havde et noget anstrengt forhold til Theodora og al den opmærksomhed, hun fik. Theodora var lille og skrøbelig af skikkelse, men hendes personlighed var voldsom. Også Yildiz i sort jakke og sorte bukser skilte sig ud. Yildiz, som på et tidspunkt i sit liv måtte have valgt at tjene Theodora, frem for at tilpasse sig en traditionel tyrkisk livsstil.

Jeg kom i tanke om den første aften hos Madame, hvor hun havde afvist min nysgerrighed omkring sin nazikærlighed. Hun havde sagt noget i retning af, at jeg med mine danske normer havde et umodent syn på verden. Selv havde hun valgt at tage magten, da der ingen fremtid havde været for de magtesløse. Hun havde forført en arisk kriger. Hun levede i en verden, hvor krig og kærlighed gik hånd i hånd. En verden, der lå milevidt fra den verden af pænhed og ordentlighed, som jeg var vokset op i.

Jeg var ikke alene om at have småborgerlige normer. For selvom jeg ikke kunne vide, hvad damerne i Istanbuls pæne kredse sladrede om, var det tydeligt, at pæne fruer på båden lagde afstand til Madame. Men ikke mændene. Hvorfor?

Og mens Istanbuls kupler og minareter langsomt skrumpede ind på horisonten, stod det klart for mig, at jeg befandt mig på et skel mellem øst og vest. På den nærmeste bred lå Asien. Og jeg måtte spørge mig selv, hvordan det stod til med europæisk pænhed ude i resten af verden.

Indtil Istanbul og Theodora havde jeg forestillet mig, at den hvide mands normer var gyldige overalt, og at europæisk kultur var målestok for verden. Men her på skellet mellem Europa og Asien fornemmede jeg, at Istanbul var europæisk borgerligheds sidste bastion. Bosphorus åbnede sig som en kløft inden i mig. Jeg stod på agterdækket med en tiltagende fornemmelse af, at verden ikke altid lod sig dømmе ud fra europæiske normer. Verden var større end mig og Europa. Jeg blev klar over, at Theodora og Istanbul havde åbnet mine øjne for en bredere forståelse. Selv Yildiz' intimiderende måde at være på var bevidsthedsudvidende. Når jeg så på Yildiz' selvbevidste og seje figur, så jeg en kvinde, der med alle midler ville beskytte sin frue. Den bukseklædte var ikke min fjende. Hun var vores beskytter.

At bo hos Theodora hjalp mig til at forstå verdens storhed, og jeg fik et overvældende behov for at vise Madame min kærlighed og taknemmelighed. Ude agter var hun optaget af en samtale med en mand med klistret hår og slikket overskæg. Jeg trak et tæppe fra bunken lagt ud til passagerne og gik agterud. Jeg knælede ned foran Theodora med tæppet. Manden med overskægget rykkede forskrækket til siden. Jeg svøbte tæppet om hendes ben og stoppede det ned om hende i stolen. Hun så overrasket på mig.

"Mener du, at jeg fryser?" spurgte hun undrende.

"Det ved jeg ikke," svarede jeg, "men jeg har bare brug for at pakke dig ind og sige tak."

"Jamen selv tak, min skat." Hun rystede uforstående på sit lille hoved og vendte igen opmærksomheden mod den slikkede mandstype, og jeg trak mig tilbage for ikke at forstyrre dem.

****

Da vi omsider lagde til kaj på Prinseøen Büyükkada, stod jeg sammen med Madame ved rælingen. Hun bandt sit tørklæde af, og rakte det til mig.

"Vil du passe på det her, så jeg er sikker på at få det med tilbage?" spurgte hun.

Hun lænede sig ud over rælingen og vinkede med hatten til nogen inde på kajen, hvorefter hun skubbede mig foran sig hen mod landgangsbroen.

I folkemængden på kajen skilte en ældre hvidskægget herre sig ud og tog Madame under armen. Han nikkede afmålt mod mig og førte hende gennem flokken af passagerer væk fra båden. Jeg sjuskede efter dem, og det slog mig, at jeg faktisk ikke vidste, hvad vi skulle på Büyükada. Var manden Madame Theodoras kæreste? Yildiz var ikke at se.

Den hvidskæggede var åbenbart bare vores kusk. Han hjalp Theodora op i en åben hestevogn, steg selv op på bukken og rakte mig en hånd, så jeg kunne komme op ved siden af ham.

Hævet over mængden kørte vi væk fra skibet og op i byen. Men ikke langt.

Ved et af de mange smukt malede træhuse med karnapper og udskæringer, stoppede den skæggede mand hesten. Han sprang ned fra bukken og hjalp Theodora ud af vognen, og igen måtte jeg følge efter de to.

På vej gennem haven mod huset vendte Theodora sig mod mig. Hun pegede med sin stok på en havebænk og lod mig forstå, at jeg skulle vente. Hun havde forretninger at se til, sagde hun.

Den hvidskæggede fulgte hende op ad havegangen, og de forsvandt ind i huset.

Efterladt på bænken havde jeg ikke andet at tage mig til, end at lade Theodoras tørklæde glide mellem mine fingre. Men jeg var ikke overladt til mig selv ret længe, før en smuk kvinde på min egen alder kom ud fra huset. Hun bar en bakke med små glas og en kande. Hun var iført en næsten gennemsigtig bluse, højhælede sandaler og meget stramme cyklamenfarvede bukser.

Jeg kunne ikke undlade at lade øjnene glide over hendes former, men der var noget uventet hårdt ved hende. Hun så meget direkte på mig, nærmest hånligt, og hun skænkede saftevand op uden den mindste antydning af smil eller venlighed. Derefter svansede hun tilbage mod huset med bakke og kande, og jeg kunne ærgre mig over, at jeg ikke nåede at få sagt hverken tak eller noget som helst andet!

Jeg ventede en time, måske halvanden, og endelig kom Theodora frem på husets overdækkede glasveranda. Hun blev fulgt af en flok yngre damer, som hun tog afsked med og omfavnede på skift. Hun så sig rundt, kaldte ind i huset, og den hvidskæggede kom frem. Han åbnede verandadøren og støttede Madame ned ad trapperne.

Jeg rejste mig og gik dem i møde.

"Undskyld," sagde Madame. "Det tager altid længere tid her end i de andre huse."

Jeg så spørgende på hende.

"Åh, jeg fik ikke fortalt, at jeg har huse her på øen, der fungerer som hjem for 'faldne kvinder', og vi må ofte herud."

Hjem for faldne kvinder var altså formålet med Theodoras besøg på Büyükada. Og besøgene skulle vare til ud på eftermiddagen.

Ved næste hus ventede jeg ikke på eventuel servering, men gik ud for at se mig om i gaderne.

Da jeg rundede det første gadehjørne, kaldte en mand bag mig.

"Hej mister, er du ikke ham sønnen?" En ældre mand kom humpende mod mig. Han stak hånden frem.

"Lawrence, forfatter! Og du er kejserindens søn, ikke sandt? Jeg håber ikke, det generer, at vi omtaler din mor som kejserinden. Det er kærligt ment."

Lawrence boede lige rundt om hjørnet, og han insisterede på, at jeg skulle se hans hjem.

"Her kommer så sjældent unge fra Nordeuropa, og langhårede hippier som dig - aldrig. Som kejserindens søn er du selvfølgelig anderledes, men alligevel! - Hvis jeg må være så ligefrem, så ligner du en forklædt hippie!"

Jeg lod mig føre gennem en velfriseret have. Det lod til, at Lawrence kendte Theodora temmelig godt, og jeg var opsat på at få opklaret, hvordan jeg i hans øjne kunne være hendes søn.

På husets skyggefulde veranda hilste jeg på en afslappet ældre dame. Lawrence slog ud med hånden og præsenterede hende: "Gertrud, min kæreste. Hun er tysk ligesom kejserinden."

At dømmе efter mandens perfekt artikulerede engelsk, gættede jeg på, at han selv var upper class englænder eller på anden måde upper class skolet.

Gertrud bød på te og biscuits. Jeg sagde, at jeg faktisk burde sidde længere henne ad gaden og vente på Madame Theodora. Alligevel fyldte Gertrud min kop med te og varm mælk, og med en sukkertang lagde hun to kiks på en tallerken foran mig. Hun var smilende og venlig, men der var ikke mange ord i hende.

Lawrence havde til gengæld meget på hjerte.

"Jeg sidder alene herude med alle mine talenter," sagde han. "Verden har glemt mig. - Og du er sikkert for ung til at vide, hvem jeg er!"

Han snakkede uden pauser og næsten uden at trække vejret:

"Jeg husker, da jeg selv var ung. Og tro mig, alt hvad du kommer til at opleve senere i livet, har kun momentvis samme intensitet som nu. I unge har sanserne vidt åbne, for os ældre skal der død og ulykke til, før vores sanser er åbne. Unge er ramt af følelselivets kaos og tilværelsens mange facetter - farvevældets fulde palette, og livet og lyset bliver aldrig mere det samme. Tro mig."

Der lå sikkert stor visdom i Lawrence's betragtninger, men jeg lyttede knap nok. Jeg sad med Theodoras tørklæde, bange for at lægge det fra mig og bange for at glemme det. Samtidig var jeg opsat på at forfølge mit eget spor.

"Theodoras søn?" spurgte jeg. "Er det almindeligt i Tyrkiet, at ældre kalder yngre for søn eller datter? Du kaldte Theodora min mor?"

"Vi blander os ikke i, hvem kejserinden for tiden kalder søn," smilede Gertrud. "Vi passer os selv herude. Kejserinde Theodore må leve, som hun gør, det vedkommer ikke os."

"Ja, vi ved selvfølgelig godt, at du ikke er hendes rigtige søn," hostede Lawrence. "Der har været andre sønner. Hun er meget speciel, vores kejserinde, og jeg er bare en nysgerrig gammel mand. Kejserinden er på sine gamle dage blevet sært religiøs. Sådan var hun ikke før i tiden. Det religiøse er noget, hun tog til sig, da hun kom til Istanbul og efter, at man valgte hende som protektor for den monofysitiske kirke. Eller hvad siger du, Gertrud? Du er den af os, der kender hende bedst."

"Vi blander os ikke i, hvad folk tror på eller ikke tror på," sagde Gertrud mildt. "Der er selvfølgelig mere til livet end det ydre, og Theodora har måttet kæmpe. Hendes liv har været konfliktfyldt. Hun har måttet spørge sig selv, hvad der gemmer sig bag livets spejl. Svaret er qua spørgsmålet, at der gemmer sig noget bag spejlet. Har jeg ikke ret?"

Lawrence tog over. "Det, Gertrud mener, er, at de engle og dæmoner, vi ser, er vores egne engle og dæmoner."

Jeg havde aldrig hørt om en monofysitisk kirke, men det Gertrud sagde om tro, greb mig. Hun fremstillede tro som en slags selvopfyldende profeti. For mig, var tro noget abstrakt. Det kristne budskab troede jeg ikke på. Jeg havde en grundlæggende aversion mod kristendommen. Præsternes prædikener og moraliseringen var kvælende.

"En eller anden form for tro er nok nødvendig," sagde jeg og forsøgte at være på niveau med Gertrud. "Jeg tror på, at tro er en del af vores selvopholdelsesdrift."

"Det tror du," grinede Lawrence. "Og så er det rigtigt for dig. Tro kan ikke diskuteres."

Lawrence var selvkørende. Han behøvede ingen stikord for at opretholde sin talestrøm. Det lød til, at han havde store litterære bedrifter bag sig. Men jeg ville gerne høre om deres forhold til Theodora og hvad, der var, med hendes søn. Det emne blev ikke uddybet, og jeg evnede ikke at mase mig på. Til sidst måtte jeg tage afsked på den hyggelige veranda for at vende tilbage til den villahave, hvor Theodora forventede at finde mig.

Ved næste hus blev der serveret frokost for mig i haven; to dampede majs, et stykke hvidt brød og mere saftvand. Tilbage på båden var Madame træt og blev installeret i en dækskahyt. Yildiz holdt vagt udenfor. Jeg var overladt til mig selv på agterdækket. Mine tanker kredsede om mødet med Gertrud og Lawrence. Det, at Lawrence konsekvent omtalte Theodora som kejserinden, bragte billeder frem af den byzantinske kejserinde Theodora. Jeg havde på min tur gennem Italien været i Ravenna og set forgyldte mosaikker af den byzantinske kejserinde og hendes Justinian. Jeg havde beundret gengivelsen af kejserinden, fordi det var sjældent at se

gamle skildringer af herskere og herskerinder, hvor kvinden fremstod ligeværdig med manden og i samme størrelsesforhold. Som regel var ægtefæller til kristendommens stormænd mindre eller slet ikke til stede.

Hvad der fascinerede mig ved Theodora i Ravennas katedral, var måske en spejling af min egen indre fascination. Det, der tryllebandt mig, ved enhver skildring af magtfulde kvinder. Indeni mig boede stærke fantasier om det forførende og magtfulde. Min sjæl spejlede seje kvinder med markante ansigtstræk, der lignede kvikke unge mænd.

I Ravenna Katadralens brochure havde jeg læst, at Theodora og Justinian herskede i det 6. århundrede i Det Østromerske Rige, Byzans, og at de havde resideret i hovedstaden Konstantinopel, som var navnet for Istanbul, dengang byen stadig var kristen. På vores sejlretur tilbage mod Istanbul blev jeg nysgerrig på, om der var andet end navnet fælles for min gamle frue og den byzantinske kejserinde.

Og da Madame på køreturen fra havnen spurgte, om jeg havde haft en god dag, fortalte jeg om teselskabet hos Lawrence og Gertrud.

"Det er gode mennesker. Vi sås en hel del førhen, dengang vi boede i München," sagde hun. "Lawrence og Gertrud var med i vores omgangskreds, og deres hus på Büyükdada er et, jeg har fundet til dem." Hun vendte ansigtet væk og rettede sit blik mod byen ude bag bilens ruder. - "Desværre ser vi ikke meget til hinanden længere."

Hun lod stilheden sænke sig over bilens bagsæde. Undrende studerede jeg hendes profil. Hendes lidt flade, lige næse, og de løse hår, der krusede omkring hendes pande. På skødet lå den bredskyggede hat og det spraglede tørklæde. Madames hvide skjortebluse hævede sig i en dyb indånding, og uden at vende sig mod mig, strakte hun hånden hen over bagsædet og tog min. Jeg var ved at sprænges af iver efter at få svar på mine spørgsmål, men kunne ikke bryde stilhedens bånd mellem os.

"Vi har det godt, vi to," sukkede hun. "Tak, fordi du tog med i dag!"

Hun så ikke på mig, men talte til sit spejlbillede i bilruden, og jeg var i tvivl om, hvorvidt jeg overhovedet var nærværende for hende.

"Selv tak," forsøgte jeg. Mere kom der ikke ud af den samtale.

Dagen efter spiste jeg som sædvanlig frokost hos Osman. Han fortalte, at Theodora havde tre eller fire huse ude på Büyükdada, og at kvinderne derude havde en 'fortid', som han sagde. "Det er faldne kvinder. Mange bliver derude. De har det svært med mænd. De er blevet misbrugt voldeligt, du ved! Madame Theodora har købt piger fri af slaveri for store summer. Dygtige piger. Haremskvinder, der har levet i luksus."

De mange mandlige besøg hjemme hos Theodora - var altså forretning, lod Osman mig forstå. Madame modtog penge fra rigmænd, der følte sig i gæld over det liv, de tidligere havde levet. Mænd, der ønskede at betale aflad for tidligere tiders synder, eller mænd hvis moral og pengepung tillod dem at hjælpe pigerne ude på Büyükdada.

Ifølge Osman håndterede Theodora en underverden, som borgerskabet i Istanbul ikke ville vide af, og samtidig skaffede hun donationer til Det Monofysitiske Kirkesamfund.

"Hvad er din relation til Theodora?" spurgte jeg så direkte, at det overraskede mig selv.

"Jeg er ruffer for hende!" grinede Osman og gjorde en lille kunstpause for at studere min reaktion.

Men der var intet slesk og alfons-agtig over Osman.

"Ved du, hvad det vil sige at være ruffer?" spurgte han.

Jeg bekræftede, at det mente jeg at vide.

"Det er mig, der skaffer unge mænd til Madame Theodora. Unge mænd som dig, der er villige til at betjene Madame på hendes seng." Osman lo med sædvanlige lune, og det var svært at tage ham alvorligt.

"Og du betjener hende på sengen, ikke sandt?" sagde han med et glimt i øjet.

"Hvis du antyder noget med sex, tager du fejl!" protesterede jeg.

Hans ansigt brød op i det velkendte smil, med guldtanden og stort mellemrum mellem fortænderne.

"Selvfølgelig har du ikke sex med gamle damer. Du er bare nem at drille," lo han. - "Men når jeg fortæller, at jeg ruffer for Madame og helt fra start har bedraget dig, så burde du blive meget meget vred. Du burde blive virkelig gal."

"Du er ikke ruffer!" sagde jeg.

"Jo, jeg er!" sagde Osman alvorligt. "Jeg skaffer Madame ydmyge unge mænd som dig."

Det, han sagde, gjorde ondt. Han var min eneste rigtige ven.

Osman lagde en hånd på min skulder. "Theodore har brug for unge mænd som dig. Hun har behov for kærlighed. Det er min dårlige samvittighed, der kalder mig 'pimp'. Men fra start vidste jeg, hvad jeg lokkede dig ind i. Hun har mistet sin søn. Sønnen begik selvmord, da han var på din alder, og Madame har aldrig villet erkende tabet. Hun bilder sig selv og alle andre ind, at hendes søn er tilbage. Det er den rolle, jeg har skubbet dig ind i."

Det brødebetyngede ansigt, Osman stillede op, gjorde det svært for mig at være bedraget. Jeg fik ondt af ham.

Theodora havde bevidst præsenteret mig rundt i byen som sin længe savnede søn, og andre gik med på hendes historie i respekt eller af sympati. Det forklarede natklubejerens venlighed den aften, hvor jeg mødte Erik og Jacob, og det forklarede, hvorfor Lawrence og Gertrud inviterede mig på te.

Mit problem var nu rollen som søn. Og hvad med Yildiz? Hun kendte helt sikkert Madames historie. Måske havde hun fra starten været imod at tage mig ind, og måske var det årsagen til den heftige diskussion mellem de to, den allerførste aften på trappen. Men min viden fik mig ikke til at forkaste Theodora. Tværtimod blev det sværere at svigte hende. Var det mit underkastelsesgen - den svage mand over for den stærke kvinde - eller var der i virkeligheden noget ægte og gensidigt mellem os? For mig var hun idealet på en mor. Måske havde jeg et slags Ødipus-kompleks? – Og jeg forstod helt klart hendes traume - eller rettere, jeg forstod, hvordan det som mor ville være at miste en søn som mig.

Hvorfor sønnen havde begået selvmord, vidste Osman ikke.

"Hvad blev der af Theodoras mand?" spurgte jeg.

Så vidt Osman vidste, havde Theodora haft mere end én mand. Den første var kongelig af en slags, mente Osman, og ham, hun fik barn med, var vist nok officer i den tyske hær. "Folk siger, at manden blev henrettet af Gestapo inden krigens afslutning. Der er meget, Madame ikke snakker om," sagde Osman og satte et ansigt op som en bedemand. "Og det med sønnen er nok det værste. Stakkels Madame."

At Theodoras søn led en tragisk død, måtte klart have været hårdt for Madame, og allerede næste morgen forsøgte jeg at få luft for min tunge viden.

"Lawrence ude på Büyükkada fortalte, at du, og hans kæreste Gudrun, kender hinanden fra München, dengang du havde barn. De kaldte dig 'kejserinde Theodora'. Det lød ironisk i mine ører og sårede mig på dine vegne," begyndte jeg.

Theodora så hen over kanten på sine læsebriller. "Du har fået en historie bundet på ærmet, min skat. - Det med kejserinde var i første omgang et lille refræn, som min søde Fritz drillede mig med, når han blev liderlig. 'Åh, du min stolte kejserinde, kejserinde af Istanbul', sang han." Hun skubbede sine læsebriller ind på næsen. "Jeg er fra Istanbul, som du ved, og kejserinde Theodora af Byzans har altid været mit forbillede. - Det generede mig ikke, at han og andre drillede mig, tværtimod. Husker du ikke de historier, jeg fortalte om Theodora og Justinian, da du var lille?"

Hun ænsede ikke mit bestyrte ansigtsudtryk, men fortsatte:

"Dengang efter Fritz, da jeg længtes efter min hjemby, besluttede jeg, at jeg ville døbes Theodora, hvis jeg nogensinde kom tilbage."

Hun foldede dagens avis ud og bladrede frem.

Jeg var forvirret. Jeg kendte ikke til historier om Theodora og Justinian fra min barndom, men én ting var sikkert - Madame ønskede ikke at snakke med mig om sin afdøde søn.

Lidt efter duppede hun munden med servietten. Morgenmaden var færdig, og hun vinkede mig over til sig. "Jeg vil gerne, at du kysser mig farvel, inden du går her om morgenen," sagde hun og løftede sin bløde kind mod mig. Jeg kyssede pligtskyldigt kinden og fik et lille fornøjet smil til gengæld.

IV-4

Hos Osmans lå der, imod al forventning, besked fra min gamle kærlighed, Jeanet. Hun ville gerne ses, og jeg mødtes med hende i Gülhane Park allerede samme eftermiddag. Dejlige Jeanet sad lige ved siden af mig. Hun fejede sit gardin af rødt hår væk fra ansigtet og smilede sit varme, fregnede smil.

"Det mener du ikke," sagde hun. Men det gjorde jeg. Jeg mente det fra hjertet.

"Du elsker mig ikke. Det er bare noget, du tror!" fastslog Jeanet. "Du kender mig ikke. Mit liv er der ingen, der kan elske. Jeg holder ikke engang af mig selv."

Hun berettede, hvordan hun gennem årene var skredet fra det ene forhold til det næste uden at finde kærligheden, men bare mere rod.

Jeanet og jeg havde aldrig haft sex. Hun havde bevidst holdt mig på afstand - "for at beskytte vores venskab," bedyrede hun. Hendes ærlige snak gav mig gode billeder, og jeg kunne ikke få nok af hende.

"Sig, at du kommer tilbage til Istanbul," sagde jeg og tog hendes hånd.

Hun lagde hovedet på skrå og så på mig med en slags medlidenhed.

"Jeg ved godt, at jeg er dum," sagde jeg, "men lov det alligevel."

"Jeg skal gå nu," sagde hun, rejste sig fra bænken og lod samtidig nænsomt en hånd glide op over min arm.

Bag hende tindrede det skælvende sollys over Bosporus, men hun var på vej væk, inden jeg nåede at suge synet af hende og Bosporus til mig.

"Lad mig følge dig hen til porten," sagde jeg.

Vi fulgtes ad parkstierne og gik med vilje i utakt. Vi bumpede vores skuldre mod hinanden, og i legen skulder mod skulder havde jeg en fornemmelse af, at jeg aldrig skulle se hende igen. Jeg skubbede - skubbede fornemmelsen væk.

Ved porten blev jeg stående og så hende praje en taxa. En gammel Chevrolet kastede sig ind til kantstenen. Hun vendte sig et øjeblik, smilede og vinkede. Taxaen slugte hende og hendes røde hår, og gadens mylder udviskede brutalt erindringer om pigen, jeg havde elsket og stadig elskede. Jeg stod efterladt og kunne ikke forstå, at jeg endelig havde haft det længe ventede gensyn. Intet var ændret mellem os, og billedet af hende var alt for hurtigt væk.

Jeanet havde opsøgt mig, fordi hun og Marianne skulle til Athen for derfra at sejle videre med Charles Varol, når familien var sat i land. Resten af sommeren skulle de på hans yacht op langs Italiens kyst til Venedig, hvor Varol 'selvfølgelig' havde et palæ ud til Grand Canal.

Jeg vidste, at Jeanet indlod sig med mænd, der betalte for festen. Den fest, det var at have Jeanet og Marianne om bord. Jeg var også klar over, at Jeanet kun havde kontaktet mig, fordi hun vidste, jeg ville 'låne' hende de få penge, jeg havde. Alligevel havde vi haft et par gode timer sammen. Et lykkeligt samvær, hvor vi snakkede om venner fra gamle dage. De gode gamle dage, dengang vi begge var forkælede teenagere med alt for meget mod på livet.

Men Jeanet havde ændret sig siden. Forskellen var, at festen ikke længere bare var en tilfældig kurs, men et bevidst valg. Et valg med bagtanke. Den uendelige fest var måden, hvorpå hun undgik sig selv og undgik at lægge planer for fremtiden. Jeg forstod hende. Jeg skulle ikke gøre mig til dommer. Jeg var selv uden retning!

Jeg gik tilbage gennem parken mellem grønne plæner under de gamle træer. Da jeg slentrede ned ad bakken mod de stille gader bag Sirkeci-banegården, hørte jeg skridt bag mig. Skridt, som virkede bekendte. Jeanet! tænkte jeg og vendte mig, men der var ingen. Det var indbildning, ønsketænkning, en filmkliché. Ja, sidste scene, hvor den elskede vender om og kommer tilbage. Men nej. Til gengæld så jeg en sortklædt kvinde mellem træerne. En skikkelse, der lignede Yildiz. Hvad var der med Yildiz? Hvad ville hun, eller rettere, hvad ville jeg med hende?

Jeg tænkte på os unge, der var forelsket i drømmen om kærlighed. Alle os, der var besat af tanken om den store kærlighed, og jeg vidste, hvorfor jeg stadig var i Istanbul. Jeg var strandet mellem Europas fornuft og Asiens drømme. Jeg var strandet, fordi jeg ønskede at danse med livet. Jeg var i Konstantinopel for at danse med kejserinde Theodora. Sådan var det! At danse med Madame Theodora var det eneste, der med sikkerhed skulle ske. Ja, jeg ville helt bogstaveligt danse med hende, selvom tanken var så absurd, at jeg ikke kunne lade være med at smile.

Næste dag var der som sædvanlig morgenmassage på Madames seng. Jeg tog mig selv i at beundre hendes krop. Der var ingen skæve tæer, ingen knyster og ikke en eneste skramme. Hendes hud var blød, porøs og velplejet, men jeg fornemmede sårene og arrene under huden. Sporene af hendes kampe og tab. Theodoras krop var en rejse. En vandring, hvor der bag hvert sving og hver bakke var nye uopdagede vidder. Og da jeg denne morgen skubbede hende op fra sengen og trak natkjolen af hende, blev jeg fristet til at bevæge mine fingre op over hendes ryg og trykke på hendes eneste fejl. Det lille ensomme modermærke, der sad under hendes ene skulderblad. Og det følte, som om jeg havde trykket på selve den knap, der åbnede hende. Mine hænder kunne læse hendes landskab.

Min ene hånd målte afstanden mellem hendes skulderblade. Den anden trykkede mod hendes bløde flanke. Theodora stod tavs og lod sig velvilligt undersøge. Jeg fulgte hendes rygrad og iagttog med fingrene, hvordan ryghvirvlerne strammede op under huden. Der var punkter på hendes ryg, hvor livets ar sad dybt.

Jeg trykkede forsigtigt en flad tommelfinger ind i kødet på hende for at få kontakt med den indre smerte. Der var sitrende spændinger dybt under hudens overflade, og flere steder som mine hænder nødvendigvis måtte besøge.

Hendes ryg forførte mig, og jeg trak mine hænder til mig. Det var mig og mine hænder, der berørte hendes ryg på en meget intim måde. Jeg skubbede hende forsigtigt fra mig.

”Hvad?” sagde hun, og det lød nærmest, som om jeg havde vækket hende.

Med begge hænder greb hun fat om mit ene håndled og klemte til med sine ellers magtesløse fingre. ”Du ved godt, at jeg ikke kan lade dig rejse, ikke sandt, skat? Jeg har brug for dig! Jeg har tænkt mig at beholde dig.”

”Åh, jeg er beæret, tak,” sagde jeg og hørte et ekko af sarkasme. Hun slap mig.

”Det bør du bestemt også være, for her hos mig har du alt, hvad du har brug for. Ingen er bedre for dig end mig! Så det er nu, min skat, at du ærligt kysser mig på kinden og siger, at du elsker mig.” Hun vendte sin bløde, varme kind mod mig. Jeg kysede hende blidt på kinden og sagde de for mig svære ord!

”Jeg vil fra nu af, ændre dit liv,” sagde hun. ”Du behøver ikke længere at skulle af sted hver dag. Jeg vil betale dig for at blive hjemme. Jeg kan nemt give dig mere i lomme penge, end du tjener på det dumme job på kajerne. Faktisk har jeg brug for din hjælp her og nu. Jeg vil gerne, at du reder mit hår. Nogle dage er det bare alt for hårdt for mine håndled at rede håret igennem.”

Hun satte sig til rette foran sit sminkebord, fejede sit hår tilbage over de nøgne skuldre og rakte mig hårbørsten med det ornamenterede messingskæfte. Børsten var blød, og jeg måtte dele hendes hår mange gange for at rede det igennem.

”Vi har tiden for os, vi to. Det er dejligt for dig, ikke sandt?” sagde hun. Hun så på mig i spejlet over toiletbordet. ”Nu, hvor vi har en aftale, kunne du for eksempel starte med at læse højt for mig. Kunne det ikke være hyggeligt?” Hun så på mig med tindrende øjne. Sødmen af hendes morgenånde lukkede sig om mig, og duften af hende kunne ikke modsiges.

"Hvis du lægger dit pas her," fortsatte hun ogappede med en finger på toiletbordet. "Så sørger Yildiz for, at du bliver registreret."

Der var intet perspektiv i at tænke på Jeanet. Hun ville mig ikke. Med Theodora var det anderledes trygt. Jeg behøvede ikke mere at skulle på gaden for at prakke folk færgebilletter på og tjene til at komme videre.

Efter vores morgenmad gik jeg ind på hendes bibliotek og fandt efter hendes anvisninger Bertrand Russells, 'Nightmares Of Eminent Persons and Other Stories' i en sektion med tyske og engelske bøger.

I samme sektion stod der en bog med titlen "The Secret History," og da jeg nysgerrigt bladrede i Den Hemmelige Historie, opdagede jeg, at skriftet handlede om det byzantinske kejserpar Theodora og Justinian. En fortælling, som jeg havde god grund til at interessere mig for.

Bogen var skrevet af Procopius af Caesarea, og i introduktionen stod der, at Procopius var en prominent historiker tilknyttet Theodoras og Justinians hof. Den Hemmelige Historie var et smædeskrift mod kejserparret, og især mod kejserinde Theodora og hendes vej til magten. Det fremgik, at teksterne var fundet efter Procopius' død.

Jeg mærkede mig, hvor bogen stod i Madames samling, så jeg kunne vende tilbage og læse alle hemmelighederne.

For fødderne af nutidens kejserinde i hendes yndlingsstol ved vinduet, åbnede jeg Bertrand Russells bog.

"Han er sådan en pæn og intelligent mand," sagde Theodora og refererede til billedet af en ung Bertrand Russell på indersiden af bogens omslag.

Jeg tillod mig at le af den kokette måde, hvorpå hun virrede med hovedet, da hun sagde "sådan en pæn mand." Hun sendte mig et skævt lillepigesimal, der viste, at hun kunne høre sit eget koketteri.

"Vi har jo alle vores små sværmerier," sagde hun og knejsede med nakken. Men hendes anelse af selvironi varmede, og jeg gjorde mig umage med højtlesningen for at leve op til hendes sværmerier.

Efter alt at dømmenød Theodora at høre mig læse den smukke litterære tekst. Hun stirrede ud ad vinduet, til tider fjern, som om hun betragtede sine egne indre erindringsbilleder med min stemme som underlægningsmusik. Men højtlesning var alligevel en god og hyggelig måde at være sammen på.

Efter frokost ville hun tage en lur i stolen, inden der kom besøgende, og hun sendte mig ud. Jeg gik ind på hendes bibliotek og genfandt Procopius' hemmelige historie om Theodora og Justinian.

Det var svært at få hold på, hvad Procopius havde til hensigt med bogen udover, at manden tydeligvis følte sig provokeret af kejserinde Theodora. Skriftet var, som hentet ud af et underlødigt sladder magasin.

Hvordan Procopius nærmere var blevet ramt af den intrigante og herskesyge kvinde, han fremstillede, fremgik ikke. Men hvis kejserinde Theodora bare var halvt så slem, som han beskyldte hende for, var det oplagt, at han ikke i levende live havde turdet udgive sit skrift.

Ud fra Procopius' lille skrift forestillede jeg mig ham som en aldersubestemmelig gnom med et nederdrægtigt og jaloux behov for at nedgøre den smukke kejserinde. "Hun er jo bare en cirkusprinsesse," hørte jeg ham sige med skummende savl i mundvigene. *Hun er vokset op blandt gøglere*, fremturede han.

En af Procopius' fortællinger handlede detaljeret om kejserindens opvækst. En fortælling, som Procopius givet måtte have sammenstykket ud fra den tids verserende sladder:

Hendes far var dyretæmmer ved amfiscenen, skrev Procopius. Faren opdrættede bjørne og andre vilde dyr, og Theodora og hendes søskende optrådte allerede som helt små i manegen med blomsterkrans i håret for at forsøde den ellers rædderlige forestilling.

Procopius beskrev, hvordan Theodoras far blev offer for sine egne 'rædderlige' forestillinger. Han blev slået ihjel af en af sine bjørne.

Procopius fortalte videre, at Theodora, så snart hun var kønsmoden, blev sendt ind i manegen klædt som slavetøs af sin egen mor. Og at den nye mand, som moren tog blandt gøglerne, gladeligt prostituerede Theodora, hvis der kom gode tilbud fra tilskuerne. Procopius fremturede, at Theodora ingen skam havde i sig,

men gerne optrådte med hvad som helst uden at føle sig flov - *at hun var den slags komediant, der kunne lide at blive puffet rundt og gerne løftede op i kjolen for at gøre grin med både publikum og sine medspillere.*

Fortællingerne virkede overdrevne i den hensigt at få læseren til at miste enhver sympati for lille Theodora. Procopius beskrev, hvordan hun kastede sig i armene på tilskuerne og optrådte fristende og indbydende med kælnede og dovne bevægelser - *der kunne pirre selv den mest sofistikerede mand.*

Den 'sofistikerede' mandsling var Procopius, og han nød at være sjofel:

Som glædespige kunne ingen besejre Theodora, stod der. Hun kunne tage på picnic med ti mænd og i løbet af dagen tilfredsstille dem alle på skift. Og hvis hendes kunder blev for trætte eller for fulde, gik hun i lag med tjenerne.

Procopius beskrev også, hvordan den unge Theodora blev hyret af byens repræsentanter til at underholde udlændinge på officielt besøg, - *og at hendes eneste klage var, at hun ikke kunne få flere til at føle sig velkomne.*

På scenen havde hun gerne stillet sig nøgen i rampelyset, hvis det ikke havde været forbudt. Hun optrådte i en obskur forestilling, hvor hun, kun dækket af et figenblad, gav liv til jordens afgrøder. En forestilling, hvor de mandlige medspillere bogstaveligt talt spiste fra hendes skød. Og efter forestillingen var hun gerne centrum for sine medspillere. Hun vimsede fjerprydet rundt med bar numse og var smidig nok til at have sex med enhver, som hun ikke tidligere havde været i lag med.

Jeg blev træt af de slibrige detaljer og bladrede fremad i fortællingen om Theodoras opvækst. Procopius moraliserede og sagde, at Theodora efterhånden var blevet; *som det snavs, der klæber til ens tøj, en mental forurening, man nødig vil være del af, en sygdom, man ikke gerne vågner op med om morgenen.*

Og til sidst måtte hun forlade byen.

Procopius fortalte, at Theodora i et fremmed land var blevet vraget af den købmand, hun var draget afsted med, og at hun havde ernæret sig som simpel luder rundt om i Middelhavets havne, før hun omsider vendte tilbage til Istanbul.

Tilbage i Istanbul forførte hun kejserens protege, den kommende kejser Justinian - *der som enhver forelsket idiot øste al sin rigdom på Theodora*, skrev Procopius. Og endelig kom Procopius frem til den pointe, der skulle udledes af fortællingerne - *at rigdom og berigelse var selve lidenskabens flamme for Theodora og Justinian.* Ja, det fremgik, at især Theodora i den sammenhæng havde været ukristeligt bestialsk og havde flere mord på samvittigheden.

"Misundelse og kvindehad!" tænkte jeg.

Præcis som jeg tidligere havde læst i andre myter og historier, blev Theodora som andre stærke kvinder dæmoniseret og lagt for had af middelmådige mænd som Procopius. Mænd, der påberåbte sig sandhed og fornuft.

Jeg bladrede videre i Procopius' fortællinger og så, at kejserinde Theodora havde indsat paver. At hun havde sat sig selv i spidsen for en redefinering af kristendommen, men at hun var kommet til kort over for sine fjender, mænd, der som Procopius, forsøgte at sværte hende til med undergravende sladder. - Hvis hun havde været en mandlig hersker, ville hendes bedrifter helt sikkert være beskrevet som en kamp for retfærdighed.

Også kejserindens projekt med at redde kvinder i Konstantinopel ud af prostitution blev svinet til. Procopius påstod, at de prostituerede blev holdt i et særligt klosterfængsel, og at flere af kvinderne kastede sig i døden fra klosterets mure.

Jeg satte Procopius' hemmelige historie fra mig. Jeg var sikker på, at skriftet ville give mig flere gode grunde til at respektere kejserinde Theodora end det modsatte. Bogen var kvindefjendsk. Det var indlysende, at Madame, på vegne af alle kvinder, kaldte byzantinske Theodora for 'Den Store Kejserinde' og havde taget navnet Theodora som sit eget. Desuden var det oplagt, at husene på Büyükdada for Istanbuls prostituerede var skabt i Den Store Kejserindes navn, hvilket Madame sikkert ville bekræfte.

****

Jeg havde efterhånden været hos Theodora i et halvt år og gik dagligt rundt i hendes lejlighed i snabelsko eller på strømpefødder, kun iført min morgenkjortel.

Hvis ikke Theodora havde brug for mig, brugte jeg tiden på at øve arabisk. Der var næsten intet arabisk i det tyrkiske sprog, og det kunne virke mærkeligt, at Theodora faktisk tilskyndede mig til at lære koransprog - et sprog og en religion, som de fleste kristne havde aversion imod. Men Theodora var på mange måder storsindet. Og som Lawrence på Büyükkada havde sagt, virkede Theodora egentlig ikke som en troende. De udtalelser, der til tider kom, om en liderlig Nazi Fritz eller andre bramfri bemærkninger, passede i hvert fald ikke ind i mit, måske fordomsfulde, billede af det at være troende.

Efter at være stoppet som billetsælger, kom jeg ikke meget ud. Madame så ingen grund til, at jeg kom hos Osman, når Yildiz alligevel sørgede for frokost. Så jeg sås sjældent med min ven Osman og kom kun forbi for at se, om der var besked til mig fra Jacob og Erik eller andre. Mine tidligere gode samtaler med Osman var blevet overfladiske, sikkert fordi Yildiz altid var i nærheden.

"Yildiz går med! Hun vil være til stor hjælp for dig med sproget, min egen," sagde Theodora. "Jeg ser ingen grund til, at du går ud alene." Og så var det afgjort. Hun oplyste, at Yildiz havde en fortid inden for politiet. "Hun forstår at passe på dig. Godt nok var hun hos sædelighedspolitiet, indtil den del af politiet blev erklæret overflødig og nedlagt," fnyste Theodora. "Men hun vil være der for dig. Jeg vil jo nødig have, at der sker dig noget."

Som regel gjorde Theodora krav på mit selskab fra morgen til hen over middag. To gange om ugen blev jeg sendt til det nærmeste tyrkiske bad for at få massage, og to gange om ugen kom Karim.

Devish-dansearrangementet med Karim blev virkelighed. Arrangementet var kun for mænd, og dermed uden Yildiz.

Karim hentede mig hos Theodora. Vi skulle over til Beyoglu-bydelen. "Det tager kun en halv time at gå," sagde Karim og tog min hånd som det mest naturlige i verden - hvilket det var i hans verden. At mænd holdt hinanden i hånden i Tyrkiet antydede intet homoseksuelt, og jeg holdt gerne i hånd, selvom det var lidt akavet.

Karim bemærkede, at jeg kikkede lidt tvivlende ned på vores hænder, og han smilede til mig.

"Synes du, det er forkert at holde i hånd?" spurgte han, men slap mig ikke. Hans hånd var rar at holde, så jeg overhørte bevidst hans spørgsmål og spurgte i stedet, om han tit gik til dans med mænd.

"Nej, ved du nu hvad!" udbrød Karim overrasket. "Det er da ikke os, der skal danse. Troede du virkelig det? Det får man ikke lov til. Det er kun for de indviede. Men jeg er meget glad for, at du går med og endda tror, at vi to skal danse sammen." Han smilede. "Troede du virkelig, at Madame Theodora og Frøken Yildiz ville tillade os at tage af sted, hvis det var til en danseaften for mænd?"

"Madame ville helt sikkert," påstod jeg. "Hun er meget frisindet. Og Yildiz kunne have sine grunde. Jeg tror, at Yildiz vil lade mig gøre hvad som helst, der kunne få mig til at fremstå forkert i Madames øjne."

Karim så på mig.

"Mener du, at det er forkert, hvis mænd danser sammen?" spurgte han.

"Nej, sådan mener jeg ikke, men det føles, som om Yildiz gerne vil have noget på mig, som Madame ikke ville bryde sig om."

Karim lagde en arm om mig. "Du bekymrer dig alt for meget om, hvad den ene og den anden mener. Du tager fejl af folk." Han slap min skulder og tog igen min hånd. "Devisherne, som vi skal se, er mænd, og de danser sammen. Men i vores del af verden har vi ikke dans, som hos jer. Dans hos os er ikke et forspil til sex."

"Og hvad med mavedans?" indskød jeg.

"Heller ikke," svarede Karim. "Du ser ikke mænd og kvinder vride sig op ad hinanden. Mavedans er underholdning. Det er noget helt andet. Du blander ting sammen, der ikke har noget med hinanden at gøre."

'Tja!' tænkte jeg. 'Her er jeg kommet i byen med min lærer.' Men det var alligevel trygt at gå med Karim i hånden gennem de stille gader på Beyoglu.

Ved en anonym port bankede han på, og en lille lem blev skudt op. Vi blev set an og derefter lukket ind.

Inden for porten blev vi vist vej til en trappe, som førte ned til en højthvælvet krypt båret af søjler. Vi stillede os mellem søjlerne blandt andre mænd. Alle stod afventende uden at tale sammen, med ansigtet vendt mod en gruppe mænd for enden af gulvfladen. De var alle klædt i traditionelle, lange arabiske kjortler. To var i sort og bar hvide turbaner, resten var i hvidt med en brun kalot på hovedet. Alle stod og svajede minimalt frem og tilbage, tålmodigt ventende, men på hvad? For der skete ikke meget andet, end at den urolige rokken forplantede sig til alle andre i rummet.

En af de sortklædte mænd i gruppen brød ud i en lang remse af ord, en melodisk messen, der blev ved og ved i den samme skala af enslydende toner. Det lød som mullahernes bøn fra minareterne, og jeg var ret sikker på, at det var Koranen, der blev reciteret, bare på en mere afdæmpet, stille og mere indadvendt måde. De hvidklædte hilste med lange ærbødige nik på de sortklædte, hvorefter alle hilste på hinanden på samme ærbødige måde, og de hvidklædtes svajende bevægelser tog til i styrke.

Karim puffede til mig med albuen. "Følg med!" hviskede han, og jeg vuggede med - ensformigt og meditativt. Men endelig skete der noget. I stille procession bevægede størsteparten af de hvidklædte sig ud på gulvet og tog opstilling en og en. Lyden af håndtromme og fløjte vikled sig ind over den messende stemme, og samtidig begyndte alle de hvidklædte at dreje langsomt rundt om deres egen akse. Deres kjortler var ikke rigtige kjortler, men en todelt hvid dragt, hvor nederste del bredte sig ud som en kjole i fuld rundskåret vidde. Og mændene blev ved med at hvirvle rundt og rundt til lyden af fløjte og tromme og messende stemme - en skinger symfoni, der bølgede omkring de snurrende mænd i deres tungt cirkulende kjoler.

Jeg var helt sikker på, at jeg meget hurtigt ville være væltet omkuld, men de adstadigt hvirvlende mænd foldede deres arme ind og ud, lagde hovedet på skrå fra den ene side til den anden, og de syntes at bruge armene og hovedstillingen til at bevare en indre ro. Det var som en besværgelse, hvor de kjoleklædte i trance hvirvlede rundt på gulvet. Det svimlende rum var uden betydning for de dansende. De blev ved og ved!

Gulvet foran os var forvandlet til en evigt cirkulende bøn, et hvirvlende scenarie af hengivelse. Men pludselig var det hele slut. Instrumenter og stemmer stoppede brat, og de hvirvlende standsede. Ingen væltede rundt. Kjolerne foldede sig ind, og alle forlod gulvet med ophøjet ro, for igen roligt at tage opstilling for enden af salen. Folk mellem søjlerne bøjede sig mod hinanden og imod gruppen i enden af rummet. Flere satte sig til rette og begyndte at snakke afdæmpet, og andre forlod lokalet. Gruppen af kjortelklædte gik i opløsning. Nogle gik ud for at hilse på bekendte, og andre pakkede sammen for at gå.

Karim satte sig og trak mig ned til sig. "Kan du se det?" spurgte han. "De dansende er som natsværmere, der flakser under lampen. Søgende sjæle, der svæver under Guds lys."

"Hmm, godt billede," svarede jeg, "men jeg ser bare ikke noget lys."

"Lyset er inden i dem. Devisherne ser det. De ser Guds lys."

"Så burde de netop blive svimle?" sagde jeg ironisk.

Karim ignorerede min kommentar. "De er stadig novicer," sagde han. "Deres lærer, ham den forreste i sort, har lært dem teknikken og vejen, men de dansende må selv søge lyset."

Det billede, som Karim gav mig af de dansende, der flaksede mod Guds lys, gav mening, men som jeg havde forstået Karim, var sufismen ikke anerkendt inden for islam. "Nej, mennesket bør ikke stræbe efter at blive ét med Gud," sagde Karim. "Vi mennesker skal kun bekymre os om at følge Guds love og den vej, som profeten Muhammed har anvist."

"Hvad med kjolerne?" spurgte jeg. "Kunne du ikke tænke dig at svæve rundt i sådan en kjole og være fuldstændig henført?"

"Nej, men det kunne du helt sikkert," sagde Karim.

Vi var på vej tilbage over Galatabroen, og tanken om vind under skørterne lå mig ikke fjern. Jeg slap hans hånd, tog et par dansetrin på broens fortov og drejede rundt om mig selv.

"Hold op med at blamere os," sagde Karim irriteret. Og lige dér virkede han meget stiv og moralsk. Men tilbage på Sirkeci sagde jeg alligevel tak for en god aften. Jeg var glad for, at han havde taget mig med, og vinkede efter ham, da han kørte afsted med bussen.

Indenfor i bussen vendte Karim ryggen til mig - bevidst, tænkte jeg. Måske på grund af min alt for flagrende vinken. Men jeg var heldigvis ligeglad.

****

Hjemme hos Theodora var det hende, der åbnede. Det var ikke sent på aftenen, og alligevel var hun allerede i natkjole. Hendes hår var redt ud, og hendes ansigt var rensset og sart.

"Åh endelig," sagde hun. "Jeg har ventet på dig. Du og jeg skal i seng. Yildiz vil sørge for dét, vi mangler."

Frøken Yildiz kom i fuld fart hen ad gangen og forsvandt med rene håndklæder ind på Madames badeværelse.

"I morgen kommer mine trosfæller!" sagde Theodora. "De kommer langvejsfra og er af en anden kaliber end dine rejsende. Du vil kunne lære meget af vores sammenkomst, og jeg forventer selvfølgelig, at du er anstændigt klædt."

Til min overraskelse skulle Theodoras hjem næste dag være rammen om et særligt møde, kaldet en 'synode'. Jeg skulle være med og være anstændigt klædt betød, at Yildiz givetvis havde sørget for nypressede bukser og nystrøget skjorte. Det guldkors, Madame havde givet mig, var oplagt en del af den forventede påklædning.

Inden jeg nåede gangen til mit lilla kammer, var Yildiz over mig. Der skulle hentes fade og porcelæn fra skabe bag køkkenet, og jeg skulle holde den vakkelvorne stige, imens hun rakte op efter servicet. Jeg tilbød at stå på stigen i stedet for hende, men hun erklærede mig 'uegnet'. Fruens porcelæn måtte under ingen omstændigheder tabes!

Travlheden opdannede Yildiz. Hun havde farve i kinderne, og hendes øjne var mindre hadefulde end ellers. Hun støttede sig til mig, når hun skulle op ad stigen, og smøg sig mod mig, når hun skulle ned. Og ikke nok med det, hun sagde endda tak for hjælpen, inden hun lod mig gå! Jeg var totalt paf.

****

Efter at jeg havde hjulpet Theodora med at gøre sig klar om morgenen, var scenen sat for de tilrejsende. En forventningsfuld spænding lå i luften, da de første gæster trådte ind. Det var primært ældre mænd, og de fleste så ud til at tilhøre præstestanden, mænd, der repræsenterede forskellige grene inden for det monofysiske kirkesamfund.

I køkkenet og spisestuen kostede Yildiz rundt med et par tjenende præster, der skulle hjælpe med serveringen. Yildiz kvalte min nysgerrighed og trak mig med sig til mit kammer bag køkkenet, lukkede døren efter sig og stillede sig op ad dørkarmen. "Dit tøj hænger klar til dig i skabet. Tag det på!" kommanderede hun.

Der var ingen vej udenom, men i det mindste blev hun stående ved døren, lod mig selv trække af kjortlen og i de nystrøgne underbukser fra skabet. Jeg skyndte mig i skjorte og bukser, og hun så misbilligende til.

"Jeg skal lære dig, hvad du skal sige til forsamlingen," sagde hun og tog en seddel frem. "Madame har skrevet ned, hvad du skal sige. Det står her på sedlen. Hun har oversat det nederst, men det skal siges, som det står på græsk! Lær det udenad og hurtigt. Jeg har travlt."

Hun holdt sedlen frem mod mig, og jeg læste: "Jeg står her med trangen til at fordybe mig. Jeg er klar til at forpligte mig og i stand til at underkaste mig. Jeg har forstået det ansvar og de udfordringer, jeg står overfor, og beder om jeres velsignelse og vejledning."

Hun trak sedlen til sig.

Hvad er det for udfordringer, jeg siger, jeg har forstået?" spurgte jeg kritisk.

"Fra i dag skal du tilhøre Madames kirke og bare sige det, der står!" skræppede Yildiz.

Hun tæskede mig gennem den græske tekst, ord for ord, overgav sedlen til mig og lod mig læse teksten flere gange, indtil jeg kunne den udenad.

"Når jeg henter dig, skal du kunne fremsige teksten flydende og meningsfuldt! Forstået?" Hun gik frem mod mig, åbnede knappen på mit bukseliv og glattede ublufærdigt skjorten til omkring mig.

"Sådan!" sagde hun. "Det skal sidde ordentligt, og sørg for, at du ikke krøller skjorten, mens du venter. Hun forlod kammeret og låste døren efter sig.

Som lille dreng ville min mor, at jeg skulle synge for far og mors gæster derhjemme. Jeg gjorde, hvad jeg kunne for ikke at skuffe hende. Hun var pyntet op, lugtede tungt af parfume og skulle ikke hænge for meget over mig. Med Madame var det anderledes:

Om morgenen havde jeg flettet hendes hår, og efter hendes anvisninger sat håret op med hårnåle og et lille delikat diadem. Jeg havde hjulpet hende med en lang lilla kjole, der havde knitret omkring hende. En stor og klar facetslebet broche med klirrende dråber blev hæftet fast i kjolens broderede udkæring. Hvide perlekæder blev lagt om hendes hals, og hendes håndled blev pyntet med adskillige guldlænker. Yildiz kom med rødt pelsværk, en stola, som hun svøbte omkring Madames spinkle skuldre.

"Åh min zobel!" sagde Madame – "das mag ich!"

Jeg knælede for hendes fødder og hjalp hende i elegante krokodilleskindstøvletter. Hun rejste sig, og med en aura som en dronning rankede hun sig foran spejlet. Og som prikken over i'et strakte hun sine hænder i hvide nethandsker.

****

Jeg ventede den halve dag på sengekanten i pressede bukser og nystrøget skjorte på, at skulle matche 'min mor'. Endelig over middag låste Yildiz op til værelset, og jeg måtte fremføre det udenadlærte, inden hun med alvorfuld mine førte mig gennem lejligheden.

Hun lagde en finger op til sine læber og viste med en flad hånd hen over sin hals, at jeg var dødsens, hvis jeg ikke var både andægtig og stille.

Fra biblioteket lød en dæmpet summen af stemmer, og da jeg trådte ind sammen med Yildiz, var der ingen, der vendte sig eller syntes at bemærke mig. Åbenbart var forsamlingen orienteret om, at jeg skulle deltage.

Madame tronedede i en stivrygget stol under den midterste lysekroner. Hun var et strålende centrum i en sortklædt periferi af mænd i dybe lænestole. Hun sendte mig et nådigt nik.

Yildiz anviste mig plads ved et af de små borde med en ledig stol. Man var i gang med kaffen. Yildiz bød cigarer rundt, og det var tydeligt, at flere af præsterne nød en god cigar.

Jeg blev også iklædt høj cigarføring.

Bukseklædte Yildiz var perfekt i rollen som husets butler, men hendes attitude antydede, at der var andet bag facaden end det, der mødte øjet.

Snakken i rummet gik ubesværet. Min sidemand, en kapellan fra Beirut, bøjede sig venligt over mod mig. Han ville vide, om jeg befandt mig godt hos Madame Theodora. Jeg svarede høfligt, at jeg befandt mig rigtig godt, tak, men var lige ved at kvæles i min cigar.

Kapellanden spurgte, om jeg havde tænkt over, hvorfor Theodora foretrak en ung mand som mig, frem for frøken Yildiz eller andre hjælpere af hunkøn.

"Nej," det havde jeg ikke tænkt over, svarede jeg ærligt.

"Du bør vide, unge ven, at Madame har magten over dig, og du vil ikke længere kunne gøre dig fri!" lød det advarende.

"Jeg føler mig faktisk både fri og tryk her i huset," sagde jeg muntert. "Men tak for advarslen."

"Du ved ingenting, kære ven," sagde kapellanden med en hovedrysten.

Han gav sig nu til at fortælle om Theodoras opvækst: - At Theodoras far havde været tysk ambassadør i Istanbul og personlig ven med den sidste sultan, Abdul Hamid den Anden. At Theodora oprindeligt havde heddet Ulrikke Eleonora, og at hun var vokset op i rigdom på farens besiddelser uden for Istanbul. Kapellanden

berettede videre, hvordan Theodora som lille pige havde været usædvanligt glad for dyr. Især lodne dyr, der lystrede hende. "Dyr, som hun kunne dominere," pointerede kapellanen.

Jeg lyttede interesseret. Theodora havde aldrig fortalt om sin barndom.

Kapellanen berettede, at lille Ulrikke holdt mere af sine små lodne væsner end af de småpiger på hendes egen alder, som hendes progressive far, ellers venligt lod deltage i undervisningen hjemme på godset.

"Ja, Ulrikke udviste et ganske særlige talent for at engagere små studieveninder i, at spille hund for sig i deres far, mor, børn lege'."

Hans beskrivelse af småpigernes leg lød nærmest som om, han selv havde observeret legen, hvilket på ingen måde stemte overens med hans alder. Han måtte være en del yngre end Madame Theodora.

"Den lille frøken var usædvanlig entusiastisk netop omkring disse rollelege," fortsatte han. "For slet ikke at tale om de stunder, hvor hendes far, den rare mand, lagde sig på alle fire, og som hund eller hest lod hende ride på sin ryg. Men...!" - stoppede kapellanen dramatisk. "Den lille frøkens lykkelige stunder med mennesker som dyr, var i sagens natur kortvarige og blev altid ødelagt af småpigernes indbyrdes kiv og kævl eller en far med andre gøremål." Kapellanen pulsede på sin cigar.

"Vores lille Ulrikkes menneskedyr var kun lydige for en stund og aldrig så fuldkommen hengivne, som den unge dame kunne ønske sig."

Ja, han genfortalte jo bare den historie, som alle kendte, sagde han. "Theodora var som lille på alle måder sin fars pige. Hun fik altid lov til at sige sig fri af salonerne og damernes selskab. Hun rendte dagligt rundt i staldene eller var på jagt med sin far. Hun fik lov til at løbe frit omkring, som var hun en dreng." Kapellanen trak vejret dybt og fortsatte. "Men pligten til at gifte sig kunne den unge frøken naturligvis ikke løbe fra." Han løftede en formanende pegefingert og tilføjede: "Kun sytten år gammel blev hun giftet bort til prinsen af Bayern, en god katolik. For som alle gode fædre ønskede hendes far, at sikre den lille frøkens fremtid."

Kapellanen havde virkelig meget på hjerte om Theodora og hendes opvækst, og med sin dogmatiske kunnen formåede han at gøre Theodoras historie absolut dramatisk. Med en indsigt, der grænsede til det usandsynlige, berettede han, hvordan den unge Theodora som nygift mistede interessen for sine dyr, fordi hendes dyr instinktivt vidste, at hun var den stærkeste og mest vedholdende.

Kapellanen tegnede et billede af en meget viljefast ung dame, som han påstod kunne tæmme hvem som helst. "Inklusivt ægtemanden," fastslog han. - "Men til familiens store fortrydelse kom der aldrig børn i ægteskabet. Og hvad den øvrige familie kaldte, 'vores lille Ulrikkes triste skæbne' kunne ægtemanden naturligvis ikke i længden affinde sig med."

Jeg var opslugt af kapellanens fortælling, for nu lød det til, at historiens pointe var under opsejling.

"Selvsamme år som unge Theodoras forældre blev lagt i graven, overlod ægtemanden gods og tjenestefolk til sin unge hustru og flyttede selv til Berlin."

Kapellanen greb i min arm, som om han nu skulle indvie mig i historiens mere alvorlige konsekvenser.

"Omverdenen oplevede, at den unge kvinde isolerede sig på sit gods, og imod al fornuft syntes den unge dame faktisk at befinde sig godt med at være alene. Hun havde ingen behov for at dele sit liv med en ny ægtemand.

Kapellanen så på mig med store øjne i forventning om, at også jeg ville undre mig over den unge Theodoras vilje til at leve isoleret.

"En ung kvinde med alle livets muligheder," tilføjede han og rystede på hovedet for at understrege det tåbelige i unge Theodoras beslutning.

"Med følelsen af endelig at være alene hjemme, gav vores unge Theodora efter for en dyb trang til at revidere oplevelserne af barndommens rollelege med mennesker som dyr, men nu bare iscenesat på en måde, hvor den unge frue forblev i kontrol og ikke kunne skuffes."

Kapellanen snappede efter vejret og slap min arm. Han sank selvtilfreds tilbage i lænestolen, inden han igen lænede sig mod mig.

"Hun indrettede sig med henblik på at tæmme unge mænd til at være skødehunde for sig," hviskede han med gru i stemmen. "Og for at sikre sig, at ingen af de udvalgte skulle blive trætte af legen, sådan som hun

tidligere havde erfaret, tilføjede den unge dame den ekstra dimension, hendes erfaring som kvinde havde givet hende. Den dimension, hun som lille havde manglet, den modne kvindes autoritet.”

Kapellanen gjorde ophold i sin fortælling. Jeg studerede hans ansigt og var ret sikker på, at han nu ville komme med sin ultimative formaning angående Theodora.

”Enhver ved,” sagde han med fast stemme, ”at intet djævelsk instrument er mere raffineret end en rig og attråværdig kvindes gunst. Attråværdige kvinders gunst har til alle tider kunnet manipulere selv nok så stolte mænd. Det er de attråværdige og selvbevidste kvinder, som konger og fyrster til alle tider har brugt al deres rigdom på.”

Kapellanen lænede sig så langt ind mod mig, at jeg næsten kunne smage hans ånde.

”Noget så enkelt som at tugte unge mænd som dig, har aldrig fejlet for vores Theodora.”

Hvis jeg ikke tidligere havde følt mig malplaceret blandt de selvbehagelige mænd, så var jeg nu bestemt slået helt ud af kurs. Kapellanens fortælling fremstillede nærmest Theodora som en vampyr, og mig som et ynkeligt kæledyr i klørne på hende - et elendigt skvat, der var bukket under for den dominante kvindes magt.

Jeg brød mig bestemt ikke om hans billede, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle tage til genmæle. Kapellanen sendte mig et medlidende smil. ”Magtfulde kvinder er det mest grusomme, der findes,” hviskede han og fortsatte mere afdæmpet. ”Men misforstå mig ikke, kære ven. Vi respekterer i høj grad vores lille Theodora. Hun er en af denne bys mest betydningsfulde døtre.”

Jeg mumlede en undskyldning for at rejse mig, og fulgt af Madames opmærksomme blik søgte jeg efter et andet sted at sidde. Flere tilbød mig plads, og straks jeg havde sat mig i en ny lænestol, lænede den nye sidemand sig over mod mig. Han præsenterede sig som Demetrios, ’sjælesørger’ ved den armenske kirke.

Jeg hæftede mig ved, at han sagde Konstantinopel, frem for at bruge byens nutidige navn, Istanbul. Jeg ved ikke, hvad der stak mig. Men hvis manden havde forventet at møde respekt som ’sjælesørger’, så var min reaktion nærmest det modsatte.

”Du mener Istanbul,” fremturede jeg. ”Istanbul hedder denne her by. Det er meget længe siden, at den har heddet Konstantinopel.”

Demetrios så på mig med overbærenhed. ”For os er det stadig Konstantinopel. Istanbul er et muslimsk navn, som vi ikke gerne bruger.”

Og nu begyndte han at forklare mig, hvordan kristne samfund stadig anså byen Konstantinopel som en hjørnesten i kristendommen. At man holdt fast i de gamle traditioner, som for eksempel jævnlige at samle kirkens folk i Konstantinopel. Han fortalte endvidere, at Theodora havde ladet sig gendøbe i hans kirke - ”og endda af selveste hans ærværdighed patriarken.” Han fortalte også, at hun i den sammenhæng havde skiftet navn til Theodora ’kejserinde af Istanbul’. Måden, hvorpå han sagde, ’kejserinde af Istanbul’ var tydeligt misbilligende.

Demetrios lod mig forstå, at Theodora efter sin mands død i Tyskland var vendt tilbage til Konstantinopel, og at man i respekt for Theodoras og hendes families tilknytning til det gamle monarki havde set fordele i at gøre Theodora til samlingspunkt for fællesskabet af kristne monofysiske kirker.

Jeg lyttede til, hvad manden sagde, og undrede mig over endnu en udlægning af Theodoras fortid og tyske ægteskab. Hvad skulle jeg tro?

”Vi har stadig divergenser omkring vores fortolkning af Biblens ord og har stort behov for vores jævnlige møder,” fortsatte Demetrios. Han lænede sig yderligere over mod mig og hviskede fortroligt. ”Du bør tage dig i agt! For hvis du spørger mig, så er Madame en kvinde med et farligt storhedsvanvid.” Han rømmede sig og syntes at indse at have forløbet sig. ”Men, øh...!” - ”Du spørger selvfølgelig ikke! Du og jeg har aldrig snakket om Madames person. Men du kender historien om kejser Justinian og hans dronning. Dette berygtede par, der indsatte håbløse paver i Rom og gjorde deres egen by Konstantinopel til kristendommens vigtigste og rigeste. Vi taler om dette par, og ”den kejserinde, forstår du?”

Jeg nikkede. Jeg havde min egen opfattelse af datidens kejserinde Theodora, men jeg havde ingen intentioner om at diskutere med manden. Den salvesfulde måde, han talte på, bekræftede alt det negative, som jeg på forhånd tænkte om præster.

Han kom med en længere udredning om det monofysitiske kirkefællesskabs oprindelse. Hvordan fællesskabet var opstået som en reaktion på pavekirkenes fordømmelse, og at der oprindeligt havde været seks kirkesamfund tilsluttet det monofysitiske fællesskab – kirker med et fælles syn på Kristus som værende en del af Gud.

Tilsyneladende kunne han ikke få nok af sin egen belærende snak, og han ville gerne, at jeg kom på besøg i den armenske patriarks residens. "Du skal komme, så snart du overhovedet kan," lød det fra Demetrios, men pludselig snerpede han munden sammen. En agtværdigt udseende præst havde rejst sig, og manden gav sig tid til at lægge et bredt gyldenvævet sort bånd omkring sine skuldre, for derefter pertentligt at glatte båndet ud, indtil der var fuldkommen ro i rummet.

"Den Sorte Orarion. Autoritetens gyldne vinge," hviskede Demetrios, men blev straks bragt til tavshed med et strengt stirrende blik fra vores anden sidemakker. Demetrios rettede sig fornærmet op i stolen.

"Vi er jo ikke samlet her for bare at hyggesnakke," begyndte manden iført Den Gyldne Vinge. "Vores autokrator har hidkaldt os, fordi vores fælles tro er i fare. Gnostikerne og manikæerne forkynder hårdnakket, at Gud har flere ansigter. Men som vi alle ved, taler Gud med én stemme og kun én. Vores frelser Jesus Kristus er Guds stemme, og ligeledes er Helligånden Guds ord. Vi er alle spirituelle individer skabt af Guds vilje. Vi er ikke gjort af nogen anden natur end Guds, sådan som kætterne påstår."

De alvorlige mænd omkring mig nikkede anerkendende. Kun en spinkelt udseende mand sad med bøjet nakke og så diskret ned for sig, som om det respektfulde var i strid med hans sprudlende natur. Bæreren af den gyldne vinge så direkte på manden med den undvigende attitude. "Broder Origenes, dette møde bør beslutte, at din kirke ikke længere kan være beskyttet af vores fællesskab. Du forkynder Jesus Kristus som værende menneske og Gud på en og samme tid. Det er ikke sandheden og har aldrig været sandheden. Kristus er Gud. Kristus er Guds vilje. Der er kun én vilje, Guds vilje. Guds vilje er enhed og enighed."

Den tiltalte Origenes rejste sig energisk og kamplysten, og på et nik fra Theodora tog han til genmæle.

"Jeg er ikke den, I tror," sagde han. "I kender mig ikke, men I fordømmer mig og alt det, vi så gerne prædiker. Jeg er inden i jer alle sammen. En søgende sjæl, der ikke fortjener jeres forbandelse. Lyt til, hvad jeg har at sige, for mit hjerte er Kristi hjerte og rent. Jeg vil barmhjertighed. Jeg føler og ånder som et menneske af kød og blod, og I er alle sammen hyklere, hvis I påstår, at I ikke kender til menneskets tvivl. Men jeg, og mine er netop som det menneske, der tvivlede på korset. 'Åh, min Gud, hvorfor har du forladt mig!' For var det ikke præcis sådan, Vorherre Jesus Kristus råbte på korset?"

Manden med den gyldne orarion så appellerende på Theodora, og med en åben håndbevægelse tillod Theodora ham at tale. - "Hvad ved du om den sag, broder Origenes?" tordnede han. "Kristus klagede sig ikke på korset som et menneske, der lider. Tværtimod mindede han os om den guddommelige vilje og om alt, hvad det står skrevet i Davids toogtyvende salme."

På tegn fra Theodora tog Origenes til genmæle:

"Ingen af jer hører, hvad jeg siger. Men min stemme taler fra graven. Se graven, der ligger åben foran jer. Lastefulde er I, og graven taler til jer. Det sagnomspundne dyb inden I jer taler, så hør dog. Hør vindens susen i sivene omkring Moses i kurven, hør det lille barn blive trøstet af moder natur. Forstå livets sag, livets årsag. Hør det, der lever derude i virkeligheden, hør livet!"

Der bredte sig en foruroliget mumlen. Theodora rankede sig op og genskabte roen. Hun gav igen ordet til bæreren af autoritetens gyldne vinge.

"Du er forbandet, Origenes. Hvor vover du at påkalde Moder Natur her blandt gudfrygtige mænd?" råbte manden med vingen. "Vi er mænd af ånd, Guds ånd, og ikke vindblæste tåber!"

Origenes rejste sig fra sin stol. Ansigterne omkring ham vendte sig væk. Den energiske mand var ligbleg. Theodora lyttede med eftertænksom mine til diskussionen, men hun sagde ingenting.

Jeg fik ondt af Origenes. Manden havde jo ret! Livet havde værdi i sig selv. Han kunne bare ikke trænge igennem den skinhellige forsamling.

Han forlod sin plads og stillede sig foran Madame. Også hun så bort, men rakte nådigt sin hånd mod ham. Han løftede hendes hånd og kyssede ærbødigt nethandsken.

"Vores forsamling har talt," sagde hun. "Gå med Gud."

Den udstødte forlod fnysende biblioteket. I døren vendte han sig og så ud over flokken af tavse mænd. Han lod døren stå på vid gab og gik, og Yildiz lukkede kategorisk døren i.

Der var stille i salen. Manden med den gyldne vinge havde igen ordet. "Det er altid trist at skulle tage afsked med en bror, men sammenholdet i familien kræver orden og lydighed. De, der vil gå deres egne veje, må gå. Men vi har sandelig også begivenheder, der skal fejres. Som I alle ved, har vores velærværdige protektor taget sig en protegé, og måske vil den unge mand rejse sig, så alle kan se, hvem vi taler om. Og måske kan vi bede ham sige et par ord." Han så mod mig og løftede en hånd, hvilket betød, at det var nu, jeg skulle fremsige min græske lektie.

Det virkede egentlig ikke til, at ret mange forstod min lille græske tale. For folk fra Beirut og andre mellemøstlige lande, var græsk åbenbart ikke længere et fremherskende sprog. Men der blev smilet og hvisket.

"Tak, min egen," sagde Theodora. "Vi vil drøfte din sag. Du kan gå nu."

Jeg gik gennem lejlighedens højtidelige tomhed og lukkede mig ind på mit kammer. Min egen lille tale havde været barnemad i forhold til den dystre konfrontation mellem Origenes på den ene side og manden med båndet på den anden. Manden med Den Sorte Orarion havde på alles vegne taget patent på Gud og fortolkningen af Biblens ord.

Den højtidelige diskussion var skræmmende alvorlig, men meget abstrakt. Jeg forstod mig ikke på Gud og Biblen. Hvis jeg skulle se det gode i kristendommen, havde den måske givet håb og retfærdighed for slaver og forfulgte. Men for mig var der ingen guddommelig mening med livet.

De alvorfulde stemmer blev ved med at kværne inde i mit hoved. Stemmerne gav ekko som fra en tunnel af mørke. En tunnel, der førte væk fra virkelighedens lys.

Den fordømmelse manden med den gyldenvævede orarion havde kastet over Origenes var dybt skræmmende. Forbandelsen havde også ramt mig. Jeg var under angreb af samme mørke, fordi jeg var uden tro og ikke evnede at se Guds lys.

Jeg lå afmægtigt på jernsengen i Theodoras lilla pigekammer, indhyllet i lugten af hende. Hvorfor havde hun ikke forsvaret Origenes og medmenneskeligheden? Tanken nagede mig som en sulten ulv. Var hun ikke den gode og retfærdige kvinde, jeg troede? Måske var hun faktisk den hore, som kapellanen fra Beirut påstod. En forfængelig hore med gode forbindelser i samfundets øverste lag. En gammel hore, der brugte et betrængt kirkefællesskab til at bestyrke sine egne ukristelige interesser.

Alle syntes bekendt med lig og laster i Theodoras liv. Både kapellanen fra Beirut og Demetrios fra den armenske kirke havde advaret mig mod hende og sagt, at hun udnyttede unge mænd som mig. I mine tanker så jeg ind i Madames fint rynkede ansigt. Jeg så kun stolthed og kløgt. Men var hun en heks?

Jeg havde sagt ja til hendes kirke, men tvivlen nagede mig, og det lilla rum strammede sit greb om mig. Jeg var fanget i et væv af mørke tanker. Det mørke, der var kastet over Origenes, rakte også ud efter mig! Det var som om, jeg var trådt ind i en labyrint af hemmeligheder.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle tænke og tro om de dystre advarsler fra gravens mænd. Theodoras sande natur var en uløselig gåde. Jeg forstod hende ikke, og mine gode billeder af hende flakkede. Var hun virkelig den kvinde, som rygterne hævdede?

De advarsler, kapellanen og Demetrios havde givet mig, kimedede som klokker. For selvom Theodora havde kærlighedens ansigt, var det en kærlighed, der bandt mig. Hun havde stjålet min vilje, og min stadige berøring med hende havde forvandlet tvivlen til hengivenhed. Og selvom jeg måtte ønske at kaste båndene og kæmpe imod, var jeg dybest set bange for at miste hende. Hun var blevet mit anker i en verden af uvished.

Min tvivl var en parasit, der gnavede af den hjælpeløse krop, der lå mast ned i den duftende seng. Jeg stirrede op mod loftet med en fornemmelse af at skulle drukne, og jeg prøvede at forstå, hvordan Theodora kunne omslutte mig så fuldstændigt. For hvordan kunne jeg sige fra over for hendes magt, når magten havde tiltaget sig kærlighedens ansigt?

Jeg forsøgte ihærdigt at fortrænge de dystre tanker og fokusere på det lys i mig, der holdt mørket på afstand. Tankerne kørte i ring, og halvt i søvne hørte jeg folk ude på gangen tage afsked. Stemmer fra mørket af fordømmelse sagde farvel!

Senere vågnede jeg fuldt påklædt på det klamme syntetiske sengetæppe, og lænet mod væggen ved siden af sengen stod Yildiz. Hun stod ubevægelig med armene over kors og bare gloede. I første omgang troede jeg, at hun var del af en drøm, og jeg gned øjnene, men hun var der stadig.

Jeg skyndte mig at svinge benene ud af sengen til den modsatte side og kastede et blik tilbage i håbet om, at hun var væk. Men hun stod der stadig, urørlig og sort.

Hun løftede sin ene hånd og gennede mig op fra sengen, trak sengetæppet af, foldede det omhyggeligt sammen og lagde det sirligt over sengens messingkuplede fodgærde. Med en fornærmet mine på sit syrlige ansigt vendte hun rundt på hælene, åbnede døren og forsvandt ud i gangen.

Døren blev låst, og uden at kende grunden begyndte jeg at græde. Min mund åbnede sig som et ar, og tårer trillede ned over mine kinder. Jeg hev mit tøj af og krøb sammen i fosterstilling. Jeg skulle ikke være her længere! Det var ikke sundt for mig. Jeg måtte væk, men hvordan?

V-5

Morgenmassage og efterfølgende morgenmad med Madame. Jeg prøvede at være fornuftig og spurgte ind til gårsdagens samling. Jeg udtrykte min undren over, at spørgsmålet om Jesus som Gud eller menneske, eller begge dele, kunne føre til en så voldsom strid mellem kristne.

"Du ved intet, skat," sagde Theodora. "Kristendom er en kamp om definitionsmagt, en kamp om magten over sjæle. Der er evig strid mellem kristne kirker og fraktioner om den rette fortolkning af troen. Kampen har stået på i århundreder og har haft større betydning og været mere indædt, end man kan forestille sig i dag. Hen ad vejen vandt pavekirken, men den græsk-ortodokse kirke er også en del af konflikten. Den umiddelbare og naturbundne tro på Gud tabte. Det er i virkeligheden en grim historie, som ingen kan være stolte af."

Jeg lyttede til Theodoras belæring, men var mest opsat på at få vendt det mørke af tvivl, der var flyttet ind hos mig. Og jeg fik taget mig sammen.

"Hvad er jeg for dig Theodora? Er jeg din logerende, din søn, din massør eller tjener? Hvem er jeg, og hvem er du?"

Theodora smilede. "Det var mange spørgsmål på én gang, min egen."

Hun satte tekoppen til læberne, nippede forsigtigt til den varme te og studerede mig over kanten af koppen. Endelig satte hun tekoppen fra sig, og lyden af tyndt porcelæn klang gennem den stille stue. Hun lænede sig frem mod mig. "Er du sikker på, at du ikke har flere spørgsmål?" spurgte hun drillende.

Hendes ironi var lammende. Min tvivl blev til tvivl om det rimelige i mine spørgsmål. Var spørgsmålene for mange og forkerte? Heldigvis fortsatte Madame. Hun imiterede Osmands stemme: - "Han virker som en god dreng, og drengen er uden penge!"

Hun skiftede igen til normalt stemmeleje: "Sådan introducerede Osman dig - og hvad gør en god dreng? En god dreng forsvare altid sin mor. Måske har dine plejeforældre i Danmark sendt dig til spejder. Er det ikke sådan, det hedder, spejder? Eller du har gået til dans! Formentlig har de sendt dig til begge dele. Du ved, hvad ordentlighed er. Du har moralsk habitus."

"Jamen, jeg ville bare gerne...!" begyndte jeg.

Hun rystede på hovedet og lod mig ikke svare, tog endnu en slurk te og lod mig vente.

"Mænd som Demetrios og andre kan have meget dårligt at sige om mig," fortsatte hun. "Demetrios er en koldt beregnende mand og har altid hadet mig, fordi jeg støtter hans modpart til posten som katholicos - vores ven biskop Sylvester. Mange mænd vil sikkert anklage mig for at være en skøge. Men hvad gør en god dreng? En god dreng forsvarer sin mors ære. Han fordømmer hende ikke, selvom de historier, han hører om hende, kan være nok så grumme. Jeg fortjener din kærlighed, og det ved du inderst inde godt. Du er en god dreng, der forstår, at en mor fortjener at blive elsket. Selv bispen, der fordømte Origenes, fortjener vores kærlighed og respekt. Og den gode Origenes, der elsker livet, han fortjener mere end nogen vores kærlighed. Men hvad med dig! Fortjener du min kærlighed, fortjener du at blive elsket?"

At Theodora pludselig satte fokus på mig 'om jeg fortjente hendes kærlighed', gjorde mig forvirret. Jeg klamrede mig til, at hun ikke var min mor. Det var ikke sandt, at mine forældre i Danmark var plejeforældre. Min far var ikke en led nazist. Jeg var dansk, pæredansk! Hvordan kunne hun få sig selv til at sige den slags uhyrligheder og vende op og ned på alt?

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige. At gøre sig fortjent til en andens kærlighed var ikke en tanke, der boede i mig.

"Men du vil sikkert fortælle mig, om jeg fortjener at blive elsket," forsøgte jeg.

En pludselig indskydelse fik mig til at gentage spørgsmålet, som om jeg var hendes søn.

"Fortjener jeg din kærlighed, mor?"

Spørgsmålet kom mærkeligt let, og Theodora virkede ikke overrasket.

"Tror du på Gud, min skat?" spurgte hun.

"Ikke sådan rigtig," svarede jeg ærligt.

"Så er dine chancer for at blive elsket nok minimale." Hun sendte mig et listigt lille smil. "Nej min ven, du fortjener straf. Kun den, der evner at elske, fortjener selv at blive elsket. Den, der ikke formår at elske, fortjener straf." Hun så granskende på mig. "Og dermed har du dit svar på, hvorfor jeg elskede din far. Du skal forestille dig, at jeg mødte ham, før verden blev skueplads for krigens uhyrligheder. Forestil dig, hvordan han blev afhængig af min kærlighed. Forestil dig din far som et barn. Et lidt ulydigt og ensomt barn, men stadig et barn. Han var ung og smuk, og han ville mig uendeligt gerne. Det var ikke svært!"

Hun blev fjern i blikket. "Nej, det svære kom først, da de fandt ham!"

Theodora drejede sin opmærksomhed væk fra mig, og der var noget jaget i måden, hvorpå hun undgik mig. Jeg kunne se hende for mig som krigsflygtning, men jeg så hende også tage føringen. Jeg forestillede mig, hvordan hun med charme og flirt havde genvundet kontrollen. Hun havde uden tvivl været meget smuk engang.

"Det er ikke mange, jeg har snakket med om disse ting," erklærede hun og kikkede op. "Dit selskab gør mig godt. Sammen med dig behøver jeg ikke at vogte mine ord. Jeg behøver ikke at overveje, om det, jeg siger, vil blive brugt mod mig."

Hun så ud til at ville rejse sig, og jeg skubbede hurtigt stolen tilbage for at komme hende til undsætning.

"Bliv siddende!" sagde hun, og på sine halvstive ben gik hun over tæpperne mod chatollet ved væggen. Hun rakte ud efter noget på chatollet og vendte tilbage mod tebordet med et fint porcelænsæg i sine åbne håndflader.

Hun stillede ægget ned i brødkurven foran mig og satte sig igen. "Det kan åbnes," sagde hun. "Prøv at se indeni."

Porcelænsægget var sirligt bemalet og belagt med tråde af guld i blomstrede mønstre. Jeg tog forsigtigt ægget op af kurven og vippede det åbent. Inden i stod et lille portrætfoto i en ramme af bittesmå perler. Det gulnede foto bag rammens buede glas var tydeligvis et billede af Theodora, som ung.

"Sådan så jeg ud, da jeg var ung," bekræftede Theodora med et kejtet smil.

"Du var smuk," udbrød jeg oprigtigt. "Også dengang." - Og jeg var glad for at have fået tilføjet 'også dengang'.

Theodora så ømt på mig. "Du skal beholde mig inde i mit æg," sagde hun og fortsatte: "Ham, der lavede ægget, var halvt dansk og halvt fransk. Fabergé, hvis det siger dig noget."

Navnet sagde mig ikke noget, men jeg var klar over, at ægget med dets fine guldforsiringer måtte være mange penge værd.

"Sådan en gave kan jeg umuligt tage imod," sagde jeg.

"Jo, du kan," sagde Theodora bestemmende. "Du skal eje et værdifuldt minde om mig. Og hvis noget skulle gå galt for os, så behold billedet og sælg ægget." Hun smilede ømt.

Men det, jeg hæftede mig ved, var, at hun havde sagt, 'os' - hvis noget skulle gå galt for 'os'!

Æggets skrøbelighed var hendes skrøbelighed. Jeg kunne ikke mistænke hende for noget ondt, og jeg kunne nok ikke forlange den fulde sandhed. Jeg måtte finde mig i, at hun projicerede sig selv op som min mor og hårdnakket påstod, at min far var nazist. Hun jonglerede med sin komplicerede selvfortælling og andres modstridende historier om hende. Jeg kunne ikke finde rundt i, hvad der var rigtigt og forkert. Hendes fortryllende væsen lagde sig om mig som en duftende tåge, og min fascination gjorde tågen tæt, for jeg elskede i bund og grund at være sammen med hende. Andet vidste jeg ikke.

"Hvad forventer du af mig?" spurgte jeg forknytt.

"Jeg vil, at du skal være en god søn og sammen med mig støtte min kirke. Jeg forventer, at du har tillid og tro. Du skal tro på kærligheden."

****

Det var egentlig en stor hjælp for mig at skulle betragte mig selv som Madames søn. Som søn kunne jeg bedre styre det erotiske ved vores samvær. Ordet 'incest' fungerede som stopklods, når det blev lidt for dejligt at røre og mærke Madame. 'Jeg hjalp jo min mor!' At overgive sig til hende skabte ro omkring mørket og tvivlen i mig.

Når jeg læste højt for hende, beundrede jeg hende i smug. Vi arbejdede os målrettet igennem Kipling, Somerset Maugham, danske Karen Blixen og andre store fortællere, som Theodora holdt af. De daglige besøgsarrangementer hos Madame, en anmassende Yildiz og min arabiskundervisning var nyttige afbrydelser, der forstærkede min glæde ved samværet med Madame.

På hendes senere udflugter til Prinseøerne foretrak hun, at jeg blev hjemme. Jeg måtte love ikke at gå ud - ad den i øvrigt låste dør!

Dagene, hvor Theodora var væk, var lange og ensomme. Jeg havde ikke ro til at foretage mig andet end at vente på, at hun kom hjem.

Til dagligt var det ellers okay at være hjemme. Det var blevet køligere i Istanbul. Vinteren havde lukket vejene mod øst for de rejsende på caféerne, jeg førhen havde mænet mig med.

Årstiden gjorde ikke gadelivet tiltrækkende, og billetsalget til Trabzon-færgen var på alle måder en saga. Theodora havde foræret mig en dejlig blød busseronne, jeg kunne have på under min kjortel. Og jeg trak gerne i uldne strømpebukser frem for jeans. Jeg sov ikke længere nøgen, og min seng var blevet udstyret med et uldent tæppe oven på lagnerne.

Arabiskundervisningen med Karim forløb planmæssigt. Jeg holdt af at lytte til Karims stemme, og jeg værdsatte hans tålmodighed i forhold til mine relativt små fremskridt.

En dag, da Yildiz kortvarigt var ude af stuen, tog Karim sine briller af, så på mig med sine kloge øjne og løftede til min overraskelse op i min kjortel.

"Hvad laver du," hviskede jeg.

"Jeg ville bare se, om du var nøgen under kjortlen," sagde Karim og smilede.

Jeg vidste, at Karim næsten intet kunne se uden briller.

"Hvad vil du se," gispede jeg. "Det er vinter. Du ved, jeg ikke er nøgen."

Yildiz kom tilbage. Karim skyndte sig at tage sine briller på, sænkede hovedet og fokuserede på bogen foran sig. Yildiz stillede sig midt i stuen og henvendte sig bekymret til Karim. Han tog igen sine briller af og lagde

dem i bogen, hvor vi var nået til. "Hun siger, at du ikke er omskåret. Jeg har aldrig set mænd, der ikke er omskåret, og jeg vil rigtig gerne se din penis, hvis jeg må."

"Nej, du må ikke se min pik," sagde jeg chokeret. "Og da slet ikke foran Yildiz. Er du vanvittig? Nej, jeg synes derimod, at vi skal holde for i dag, og måske er det bedst, hvis Madame finder en anden lærer til mig."

Jeg fortrød straks - 'en anden lærer'! Men jeg havde gennem længere tid fornemmet, at en akavet situation som nu kunne opstå.

At hans seksuelle interesse kom så sent, gjorde mig skuffet. Vi havde haft meget tid sammen, og vi havde haft det rart. Og mit uforløste bly samvær med Theodora havde gjort mig moden. Jeg trængte til at blive set og rørt.

Yildiz satte hænderne i siden og råbte hidsige tyrkiske ord mod mig.

"Hun siger, at du behandler mig dårligt, og hun forlanger, at du giver mig en undskyldning," oversatte Karim.

"Skal jeg sige undskyld?" gentog jeg måbende.

Han sænkede stemmen. "Det behøver du ikke sådan rigtigt, men der er måske ingen grund til at blande Madame Theodora ind i det her. Det synes frøken Yildiz heller ikke."

Jeg så fra den ene til den anden. Hyænen Yildiz var sortgnistrende, som hun i reglen var, men Karim havde jo været en god kammerat og god lærer for mig.

Jeg måtte sige undskyld for at have overreageret. Der var ingen grund til at afskære Karim fra den betydningsfulde indtægt, som lærerjobbet var for ham. Selvfølgelig ville jeg sige undskyld, om ikke andet, så for at få Yildiz til at sætte sig.

"Undskyld!" sagde jeg.

Karim rykkede tættere ind til mig. Han holdt en hånd op til mit øre. "Selv undskyld," hviskede han.

Yildiz satte sig ved sit sybord og gloede olmt på mig.

"Okay," sagde Karim og tog igen lærerrollen på sig. "Nu viser jeg dig, hvad du skal øve til næste gang, og så synes jeg, at vi skal holde for i dag."

****

"Er Karim homoseksuel?" spurgte jeg Theodora hen over aftensmaden.

"Det har jeg virkelig ingen anelse om," svarede hun. "Hvorfor spørger du?"

"Han er lidt nærgående og ret nysgerrig, synes jeg."

Men jeg måtte straks tage mig selv i, at nærgående og nysgerrig nok ikke var det samme som at være homoseksuel.

"Du forstår ikke den tyrkiske mentalitet," sagde Theodora. "Men du må have set mænd være tætte og gå med hinanden i hånden. Det betyder ikke, at de er homoseksuelle. Homoseksualitet er lige så lidt accepteret inden for islam, som det er inden for kristendommen."

Vi spiste aftensmad og sad som sædvanlig ved hver sin ende af det lange spisebord. Jeg brød mig ikke om at skulle tale så højt og velartikuleret, som vores aftensmad ved hver ende af spisebordet krævede, for at Theodora ikke konstant måtte bede mig gentage.

I modsætning til mig sad hun rank på sin stol og talte sin blanding af tysk og engelsk, tydeligt og distingveret.

Vores højlydte samtale hen over bordet betød, at Yildiz nemt kunne lytte med. Og jeg var sikker på, at hun et eller andet sted gjorde klar til desserten og samtidig fulgte vores samtale. Og lige nu ville jeg gerne, at hun lyttede, så hun kunne høre, at jeg talte åbent med Theodora om Karim som eventuel homoseksuel. Jeg ville, at Yildiz hørte mig dele mit syn på Karim med Madame.

Theodora så andre facetter af vores samtale og drejede den ind på et nyt spor ved at fortælle, hvor opløftende det var, når folk tog Biblens sandheder alvorligt. Hun talte ud i rummet om, hvordan mennesker burde leve sammen i overensstemmelse med Biblen. Hun gav udtryk for, at en kærlig forståelse for kristendommen ville gøre verden til et bedre sted. Derefter drejede hun igen samtalen og fortalte, hvordan

kejserinde Theodora af Byzans i sin tid havde været den kristne kirkes mest betydningsfulde fortaler. Madame fremhævede, hvordan den store kejserinde havde ændret verdenshistorien.

"Hun var ikke bare en magtfuld kvinde," belærte Theodora. "Hun var den første hersker, der med kristendommen som kærlighedens våben formåede at befri menneskeheden fra slaveriets svøbe."

Jeg lod mig drage med og indskød, at jeg forstod, hvad kristendommens bud om medmenneskelighed og barmhjertighed betød, men at bønder og tjenestefolk stadig havde levet under slavelignende vilkår gennem århundreder.

Theodora så vredt på mig og hævdede stemmen. "Du kan da ikke anfægte, at Kejserinde Theodora fik kirkefædrene til at vægte barmhjertighed og medmenneskelighed i den bibelske fortælling. Hvor våger du! Det er og bliver Kejserinde Theodoras værk, at romernes slavevælde blev afskaffet."

Jeg måtte lade hendes udsagn stå uimodsagt. Mit manglende kendskab til historien gjorde mig ude af stand til at diskutere med hende, og i virkeligheden ville jeg også helst lade både den ene og den anden Theodora være essensen af kærlighed og barmhjertighed.

Selvom Yildiz sandsynligvis lyttede med på vores samtale ved spisebordet den aften, var hun ikke anderledes over for Karim ved min næste arabiske lektion. Hun var fortsat slesk imødekommende over for ham. Hun udbredte sig og forklarede sig på tyrkisk, og Karim nikkede alvorligt til det, hun sagde. Lidt efter tog hun sin jakke på og gik.

Karim indbød mig til at sidde, og tilsyneladende var alt, som det plejede at være, med eller uden Yildiz. Han fandt lærebogen frem og rykkede tættere på mig. Han tog sig god tid til at gennemgå alle de hjælpeløse hieroglyffer, jeg havde skrevet i mit lille hæfte, og rettede det, jeg havde skrevet, med sin egen sirlige og letflydende skrift.

"Det er ikke nemt det arabiske. Det er en kunst at få det til at flyde," sagde han. Han tog brillerne af og lagde dem fra sig. "Men hvad synes du om os to sammen?" spurgte han og smilede.

"Jeg lærer en masse," svarede jeg ærligt.

"Jeg mener os to som venner?"

Jeg så på Karim med en klump i halsen. Var det nu det skulle ske? Var det her en ønskværdig og uundgåelig del af det, vi havde sammen?

Jeg havde inden timen overvejet at tage jeans på, fordi jeg skulle være sammen med Karim. Alt det løse, jeg ellers gik med, gjorde det alt for nemt for ham. Jeg var splittet, og måske havde jeg allerede på forhånd sagt ja til det, der nu var ved at ske.

"Kan du lide mig?" fortsatte Karim.

"Selvfølgelig kan jeg lide dig, men jeg er ikke sikker på, om jeg føler mig tiltrukket af dig fysisk."

Det var mærkeligt, at jeg skulle forsvare mig verbalt imod at være sammen med ham fysisk, og jeg var bange for at støde ham fra mig. Jeg kunne lide at være eftertragtet og feteret af netop ham. Han var min kloge og hensynsfulde ven. Selv hans hvidløgsånde og den anelse skægstubbe, der groede på hans hage, var spændende.

"Det er helt i orden," sagde Karim, tog sine briller på igen og fandt et tekststykke, som han bad mig læse højt.

Pludselig var al spændingen fordampet. Han lod mig stamme mig igennem den arabiske tekst, imens han betragtede mig afmålt, og lidt efter afsluttede han vores lektion med henvisning til, at han havde en anden aftale.

Jeg blev siddende i Yildiz' stue og funderede over, hvem der havde været inladende, og hvem der havde været afvisende. Jeg mente ikke at have sagt noget, der kunne antyde, at jeg var 'på det forkerte hold', som vi sagde i underskolen. Men alligevel følte jeg mig forkert. For jeg havde overskredet den grænse, jeg troede, jeg havde.

Jeg hørte Yildiz åbne døren i entréen, og jeg samlede i hast mit hæfte og min pen til mig. Men Yildiz var hurtigt inde i stuen, og hun lod mig ikke slippe forbi. Hun greb fat under min hage og løftede mit ansigt mod sig. Et øjeblik var jeg bange for, at hun ville spytte mig i ansigtet, men så smilede hun slesk og sagde: "Haft en god lektion, ah?"

Hun kikkede ned ad mig, som om hun ledte efter pletter på min kjortel, flyttede sig og lod mig komme forbi - fulgte mig ud i opgangen og låste mig ind i Theodoras lejlighed.

Senere samme aften braste Yildiz ind på mit kammer, og jeg forventede det værste. Og det værste var den sorte jakke og bukser, som Yildiz havde over armen.

"Vi skal i kirke i morgen," meddelte hun.

Beskeden om, at jeg skulle i kirke, kom ikke bag på mig. Jeg vidste, at Theodora indimellem gik til skrifte. "Der er altid noget at bekende," havde hun sagt.

Jeg havde flere gange hjulpet hende i sort, med hat og slør og lange sorte handsker. Theodora så fascinerende godt ud i sort. Men jeg havde aldrig skullet med hende.

Måske havde Yildiz opdigtet løgne om mig og Karim, og Theodora ville måske have mig til at skrifte mine følelser for Karim.

Yildiz så på mig med sine sortgnistrende øjne. Jeg både hadede og frygtede hende, men der var intet i mit samvær med Karim, jeg behøvede at 'stå til regnskab for'. Det hele var blevet ved tanken!

Det faldt mig ind, at Karim måske havde forrådt mig. At Yildiz havde fået Karim til at bekende ting, som passede ind i hendes konspirationsplan. Den plan, der skulle få mig kastet på gaden. Men ville Karim være sådan mod mig?

Jeg havde set op til ham. Jeg var måske endda lidt forelsket i ham. Og hvilket umenneske ville svigte en andens kærlighed så fatalt?

"Glem alt om Karim," hvædede Yildiz og brød ud i en skrattende latter. "Fruen har bestemt, at du og jeg skal giftes i morgen. Og du vil gøre det eneste rigtige, bare vent og se." Hendes hæse latter skar mig i ørerne, men selvfølgelig skulle vi ikke giftes, og slet ikke i en kirke. Hun var ikke kristen. Hun prøvede bare at skræmme mig, og hun nød den tvivl, hun formåede at plante i mig. Jeg var lige nu udsat for nøjagtig det samme, som når hun nedgjorde rengøringspigerne.

Jeg fik ondt af Yildiz. Hun nedgjorde sig selv i håbet om at ramme mig.

Hendes latter slukkede. "Nu skal det være os to, min skat," snerrede hun. "Og meget snart vil du tilbede mig og skal få lov til at hviske søde ord i mit øre."

Hun vendte sig mod døren. "Fra i morgen af, tilhører du mig!"

Og jeg hørte det lille klik, der betød, at døren blev låst udefra.

Jeg drømte svedige drømme om en sortklædt Yildiz, der ventede på mig foran et forgyldt alter. Jeg så mig selv gå nøgen op mod hende gennem et bryllupspyntet kirkerum. Der var ingen folk i kirken, men alle båse og bænke var fyldt med brægende lam. Deres spæde jamren var hjerteskrærende.

Foran alteret skulle jeg knæle for Yildiz. Hun var både min brud og præst. Jeg skulle kysse hendes sorte støvlefed, og jeg vågnede med smagen af læder på læberne, i færd med at sutte på min egen hånd.

VI-6

Ren og duftende kravlede jeg ind på Theodoras seng. "Hvordan gør man?" spurgte jeg og forsøgte at rive mig selv ud af mareridtet om Yildiz.

"Hvordan gør man hvad?" spurgte Theodora fraværende.

"Jeg har aldrig skulle bekende foran en præst," sagde jeg.

"Nej, det har du vel ikke," svarede Theodora drævende og bød mig sin ryg i håb om, at jeg ville koncentrere mig om hende. Men hun mærkede, at jeg ikke var fokuseret.

"Du er døbt, og du kender dit Fadervor," sagde hun. "Så følger du bare præstens læber og bevæger selv læberne på samme måde. Indledningsvis er der bønner og ligeledes bagefter. Og så sørger du for at få talt ud med præsten om dine inderste følelser!"

Mere havde Theodora ikke at sige. Hun lænede sig bydende ind mod mig, og jeg forsøgte efter bedste evne at være nærværende.

Da jeg fik hende op at stå og var klar til at hjælpe hende i tøjet, rakte hun ud efter mig med begge hænder og tog fat om mine håndled. "Du svigter mig ikke, vel min elskede?" Hun studerede mit ansigt og fortsatte: - "Mænd som dig, der ikke har generne og evnerne til at erobre kvinder, er nok en grad af homoseksuelle, men homoseksualitet er upassende."

Hun rystede bedrøvet på sit lille hoved. "Nej, du skal ikke forklare mig dine følelser for Karim, men vi har brug for en præst her og nu. Derfor skal du i kirke med Yildiz."

"Jamen, hvis der ikke er noget mellem Karim og mig?" begyndte jeg. Men jeg kunne se på Madame og hendes vibrerende næsefløje, at hun ikke ville høre på mig. Så jeg prøvede at sno mig ud af hendes kvælende planer og sagde: "Hvad hvis jeg fortalte præsten, at jeg faktisk er forelsket i en kvinde, der er tre gange ældre end mig?"

Og som solen, der kikker frem mellem tunge skyer, lettede alvoren fra Theodoras ansigt. Hun sendte mig et bredt smil. "Selvfølgelig elsker du mig, men det synes jeg ikke, du skal fortælle præsten. Så vil han misbillige, at du kommer i kirken med en anden kvinde."

"Hvad mener du?" spurgte jeg forvirret.

"Du skal gå med Yildiz til præsten, og det kan ikke gå hurtigt nok. Jeg er sikker på, at hun allerede står klar ude i gangen. Tænk ikke på mig. Jeg føler mig frisk i dag og skal nok klare resten herfra. Ud med dig!"

Ganske rigtigt ventede Yildiz på mig udenfor på gangen, og hun gav mig ikke et øjeblik fred. Hun fulgte med mig ind på mit kammer og stillede sig utålmodigt i døren. "Schnell!" kommanderede hun på tysk.

"Hvorfor hurtigt?" protesterede jeg.

"Fordi jeg siger det!" hvæsede hun.

Jeg parerede modvilligt ordre, trak min kjortel af og iførte mig det tøj, der hang klar til mig på fodenden af jernsengen. Yildiz maste sig ind på mig for at rette på mit udseende. Hun greb fat i mit hår, og jeg måtte finde mig i at få redt håret igennem med den stålklam, hun hev op fra sin inderlomme. Håret blev striglet tilbage og hastigt sat op med et par hårnåle, som hun trak ud fra sit eget hår. Og hun lod mig knap komme i skoene, inden hun gav mig jakke på og trak mig med sig.

På gaden ventede en taxa. Chaufføren sad med hovedet bagover i førersædet og snorkede.

Yildiz havde et fast greb om mit håndled og trak mig hen til bilen. Hun bankede hårdt på taxaens siderude og vækkede manden. Han vågnede med et spjæt, rakte hen over sædet og skubbede bagdøren til taxaen op.

Yildiz puffede mig ind i bilen og fulgte selv med. Hun satte sig tæt op ad mig på bagsædet.

Chaufføren rettede på bakspejlet og studerede Yildiz og mig i spejlet. Der var latter i hans øjne, og jeg kom til at tænke på, hvordan jeg havde moret mig over Yildiz og limousinechaufføren, dengang vi skulle til Büyükada. Ja, Yildiz og jeg var også lidt et par. Begge i sorte bukser med pressefolder, hvid skjorte og ens sort jakke.

Vi kørte til Den Hellige Guds Moders Kirke, og Yildiz betalte taxaen. Hun trak mig med sig ud af bilen og skubbede mig foran sig hen mod kirken. Inde i kirken førte hun min hånd op til mit bryst og lavede korsets tegn for mig.

Hun antastede en mand, der så ud til at være hjælpepræst eller kirketjener, og sagde noget til ham på tyrkisk. Han svarede ved at pege på en bænk langs væggen tæt ved indgangen og fortsatte travlt op gennem kirkens sideskib.

”Sæt dig,” sagde hun. ”Vores præst er klar om lidt!” Hun pegede på bænken. Selv blev hun stående foran mig med let spredte ben og syntes bevidst at stirre på mig uden rigtigt at fokusere.

Efter lang tavs venten satte Yildiz sig alligevel ved siden af mig, men helt ude på kanten af bænken. Hun lænede sig frem og plantede sine hænder på bukseknæene, og hun sad præcis som en mand ville sidde, når han utålmodigt ventede på at komme videre.

Jeg skubbede tanker om Yildiz’ nærhed fra mig. Jeg var i kirken for at skrifte, sagde jeg til mig selv, og jeg overvejede for sjov at spørge Yildiz, om hun var nervøs i forhold til vores bryllupsceremoni. Men jeg besluttede at lade være. Der var ingen grund til at være ondskabsfuld over for hende, selvom hun konstant var djævelsk over for mig!

Hjælpepræsten kom tilbage. Han gav mig tegn til at følge med.

Yildiz rejste sig, men manden holdt resolut en hånd op og afviste hende på en måde, der ikke kunne misforstås. Yildiz kæftede op. Jeg forstod intet af, hvad hun sagde.

Hjælpepræsten lagde en beroligende hånd på hendes skulder, og selvom hun i første omgang så arrigt på hans hånd, lod hun sig alligevel tale ned.

Præsten talte længe og roligt og fik hende til sidst tilbage på bænken.

Alene på vej væk med præsten kunne jeg ikke lade være med at løfte en formanende finger mod Yildiz. Hun slog med nakken, og hendes bistre udtryk fortalte, at hun ønskede mig alt muligt ondt.

Præsten skridtede hastigt af sted, og jeg fulgte i kølvandet på hans kjole. Manden kunne ikke helt skjule, at diskussionen med Yildiz havde fået ham til at svede, men han sagde intet om hendes vrede - hvilket jeg ville have gjort, hvis jeg var ham. Måske var hans engelsk begrænset.

Han lukkede mig ind i et lille mørkt kapel i tilknytning til kirkerummet, og midt i kapellet ventede en anden præst i fuldt ornat.

”Jeg er her for at tage mod dit skriftemål,” sagde han på veldrejet engelsk. ”Jeg har forstået, at I skal mødes med hans ærværdighed biskop Demetrios bagefter.

Navnet Demetrios virkede bekendt. Var det mon den Demetrios, der hos Theodora havde bedt mig komme på besøg i patriarkens residens? Jo, når jeg tænkte efter, vidste jeg godt, at Den Hellige Guds Moders Kirke var en del af den armenske patriarks residens.

Ingen havde nævnt noget om en aftale med Demetrios, så hvorfor nu det? Var kirken en fælde? Var jeg lokket ind i Theodoras kirke, for at kirken skulle give sin velsignelse til Theodoras planer med mig? Planer, der indbefattede Yildiz?

Mit hjerte sprang op i halsen, og jeg begyndte at svede - plaget af nattens mareridt om Yildiz ved alteret og de brægende får mellem kirkebænkene.

”Lad os knæle!” sagde præsten og slog ud med hånden mod et par slidte puder på gulvet foran et groft udsåret relief af Jomfru Maria.

Jeg knælede lydigt, og præsten knælede ved siden af mig. Han foldede sine hænder, og jeg gjorde det samme. Derefter begyndte han en lang bøn på et sært højtideligt sprog. Jeg gjorde, som Theodora havde sagt, skævede til manden og bevægede mine læber i en mumlen, der lignede de bønner, han bad.

Strømmen af monotone ord stoppede, og han bøjede sig ærbødig frem mod relieffet af Den Hellige Guds Moder. Jeg efterlignede ham, så godt jeg kunne, og viste også min respekt for moderskikkelsen. Bagefter lukkede han øjnene, og vores samvær blev tavst.

Jeg lukkede kun øjnene halvt, opmærksom på, hvad der videre skulle ske. Jeg spekulerede over, om jeg kunne have noget troværdigt at bekende. Hvilke synder havde jeg begået, og hvilke synder kunne jeg tænke mig at begå?

Mine tanker kredsede om Karim, men det virkede meningsløst at bekende, at jeg ikke havde noget at bekende. I virkeligheden var det Karim, der havde lagt op til intimitet med mig! En intimitet, han alligevel ikke havde gennemført.

Havde jeg været inddadende? Nej, jeg havde måske bare været lidt for nem og lidt for modtagelig.

Og Theodora? Jo, jeg var forelsket i Theodora. Men min kærlighed til hende var primært hengivenhed, også i kristen forstand. Selvfølgelig var hun dejlig, og hun duftede dejligt, men seksuel intimitet med hende lå mig fjært.

Og Yildiz? Ja, hun var mit problem. Hende ville jeg dybest set gerne have sex med.

Tanker om Yildiz' forførende krop torturerede mig. Jeg så dæmonisk lækre billeder for mig, men bestemt ikke billeder, jeg ønskede at dele med en præst.

Han syntes imidlertid at kunne følge mine tanker gennem bønner. Og da han åbnede munden, maste hans ord sig på.

"Jeg ved, at du har noget vigtigt på hjerte, min søn," sagde han, og jeg følte mig fanget i mine tanker.

Desperat filtrerede jeg tankestrømmen. Hvad kom efter Karim og Theodora? Hvad kom efter sex med Yildiz? Yildiz var frøken. Seksuelt samvær med Yildiz var ikke en synd, hvis jeg var viet til hende. Men lyden af ordene 'viet til Yildiz' lød skræmmende og forkert.

"Jeg har ofte overvejet selvmord," lød det fra min mund.

"Du har overvejet selvmord?" gentog præsten og gjorde dermed selvmordstanker, der poppede ud af mig, til fakta. Men tankerne var ikke mine, selvom ordene kom fra mig! Jeg talte og tænkte, som om jeg var Theodoras rigtige søn.

Måske skulle Theodoras søn have været gift med Yildiz, og han havde af den grund begået selvmord! - Muligt, men var det relevant, tænkte jeg. Seksuel tvang og ydmygende underkastelse under Yildiz eksisterede reelt set kun inde i mit hoved. Det var en fantasi! Min egen neurotiske fantasi.

"Er du ulykkeligt forelsket, min søn?" spurgte præsten. "Kan du ikke blive gift med hende, du elsker?"

"Øh, nej, det er slet ikke det," fremstammede jeg. "Men jeg kan ikke leve med skammen!"

"Hvilken skam, min søn?" spurgte præsten medfølende.

"Skammen over min far," sagde jeg og forstod, hvilken mental gætteleg, jeg var i gang med.

"De andre har en far, som de ser op til og lærer af," fortsatte jeg. Og der kom flere ord: "Ja, hvordan skal jeg kunne leve med en far, der repræsenterer død og kun har lært mig, hvordan man kan systematisere og planlægge andres død?"

"Selvmord er syndigt," sagde præsten formanende. "Du er underlagt Guds vilje. Guds vilje er, at mennesket skal indfri sin gæld. Gælden i forhold til det liv, som Gud har skænket os. Du er ikke herre i eget hus. Du er underlagt Gud den Almægtige og må adlyde ham. Og Guds lov siger, at du SKAL leve!" Præsten lagde et tordnende tryk på ordet 'skal'.

Han uddybede, hvordan livet var min pligt, fordi livet var en gave fra Gud. Og jeg kunne nemt, uden at være kristen, tage præstens forklaring til mig. Men måske kun fordi jeg i virkeligheden ikke var en deprimeret og sortseende, potentiel selvmorder. Hans ord ville nok aldrig have hjulpet en med virkelige selvmordstanker. Hos folk i dyb depression var enhver tanke om pligt og ansvar for længst ophørt.

Præsten spurgte, om jeg havde mere at bekende. Det havde jeg ikke.

Han tog et lille sort klæde frem, foldede klædet ud og placerede det på mit hoved. Han lavede korsets tegn for mig og tilgav mig alle syndige handlinger og tanker.

Henvendt til Den Hellige Guds Moders relief fulgte flere bønner, og jeg kopierede igen præstens mundbevægelser. Derefter rejste han sig og bød mig at stå. Han gav hånd og sagde, at jeg skulle komme igen, hvis jeg stadig var plaget af selvmordstanker - klappede mig på skulderen og tilføjede, at han var sikker på, at det onde ikke ville tage mig. "Guds vilje er stærk i dig. Du er ikke kun din fars søn, men først og fremmest Guds barn."

Han bad mig tænde vokslys foran Den Hellige Guds Moder ude i kirken og lod mig forstå, at man ventede os hos biskop Demetrios.

Jeg takkede oprigtigt præsten for den følelse af lethed, som hans velsignelser faktisk havde givet mig. Manden så deprimeret ud, men det var måske ikke underligt, når ens job var at suge andres synder til sig. Han gengældte min tak med et alvorligt nik og lod mig gå.

Udenfor ventede Yildiz, og øjeblikkeligt forsvandt følelsen af lethed. Yildiz' påtrængende væsen fyldte mig med usikkerhed og uro. Hun var kropsligt umulig og konstant bestemmende. Jeg skulle gå ved siden af hende, ikke bagved og ikke foran, men inden for rækkevidde, hvor hun kunne nå mig og uden, at jeg rørte hende.

Der var ikke tid til at tænde vokslys for Jomfru Maria. Vi skulle ud ad en dør i kirkens sideskibe og ind ad en lang mellemgang, der forbandt kirken med den tilstødende bygning. Her blev vi mødt af en ny hjælpepræst. Han åbnede døre for os og førte os ind i en hall, og på trods af Yildiz' modvilje lod han forstå, at hun skulle vente. Jeg åndede lettet op.

Demetrios tog imod mig i et halvmørkt rum, sikkert hans arbejdsrum eller kontor. Han rakte begge hænder ud mod mig. "Dejligt, at du endelig kunne komme," sagde han. Hans hænder var kolde, og jeg tænkte, at han nok var kold og beregnende, som jeg huskede Theodora havde sagt.

"Endelig, endelig," sagde Demetrios. "Vi to har meget at snakke om. Der er jo store planer med dig. Hendes velærværdighed, det kære væsen, lever jo ikke evigt, og så er det jo dig, der som hendes søn må træde til."

Jeg troede, jeg hørte forkert. "Træde til?" spurgte jeg forbløffet.

"Jeg forstår naturligvis, at det er et stort ansvar," fortsatte biskoppen. Han viste mig høfligt hen til en stivrygget stol foran sit enorme skrivebord, bad mig sidde og trak selv en mere ydmyg stol hen til min. Og igen tog han min hånd. "Vi vil gerne, at overgangen fra den ene beskytter af vores kirke til den næste sker så gnidningsfrit som muligt. Er du døbt?"

"Hør her," sagde jeg og forsøgte at trække min hånd til mig. "Der er noget, der er helt galt!"

"Nej-nej," svarede biskoppen. "Jeg ved det godt. Hendes velærværdighed har fortalt, at det nok vil komme som en overraskelse for dig. Men det er hende, der har ønsket, at du bliver indskrevet i kirkens annaler som arvtager til Østens Trone."

"Trone," gentog jeg lamslået. "Mig, jamen...! Jeg er jo ikke hendes søn. Jeg har aldrig været hendes søn."

"Hør nu engang!" brød Demetrios ind. "Jeg er selvfølgelig klar over, at det kommer som et chok, ansvaret og sådan."

"Jeg er ikke hendes søn," gentog jeg med fast stemme.

Endelig stoppede manden sin talestrøm og slap min hånd. Han så længe på mig, og noget syntes at tviste rundt inden i ham. Den overstrømmende venlighed i hans ansigt blev pludselig slukket, og en kold skygge gled ind over ham.

"Altså er du en bedrager! Er det det, jeg skal forstå?" lød det sylespidst fra hans sammensnerpede mund.

"Jeg har ikke bedraget nogen," svarede jeg.

Biskop Demetrios rejste sig og gik rundt om bordet for at tage plads på den brede stol bag det store skrivebord. Han lagde armene over kors.

"Nu må vi have styr på det her," sagde han. "Du siger altså, at du ikke er kejserindens søn. Men hvem er du så?"

"Jeg er ingen," svarede jeg. "Jeg er ikke engang sikker på, om jeg er kristen."

"Den forbandede Sylvester," udbrød Demetrios. "Hun har altid været hans kæledække. Det var ham, der kom med ideen om at gøre denne Madame Theodora til vores verdslige mor. Det er ham, der har fedtet os ind i alle disse dumme planer," mumlede Demetrios, som om han talte til sig selv.

"Det er godt, at du endelig siger sandheden, min søn." Han rejste sig fra sin stol med fornyet entusiasme. "Hvor meget skal du have for at rejse herfra med det samme?"

Måden, han pludselig skiftede perspektiv på, var overraskende. Jeg havde slet ikke tænkt på penge, og jeg var helt sikker på, at jeg ikke ville involveres i nogen form for pengesammensværgelse.

"Jeg skal ikke have penge fra din kirke," sagde jeg alvorligt.

"Selvfølgelig vil du gerne have penge. Det vil alle," lokkede Demetrios.

Jeg fastholdt, at jeg ikke ville blandes ind i noget med ham og hans kirkes penge. Og mødet blev kort. Demetrios skiftede igen sind. Nu forbandede han mig på det groveste, bad mig om at forsvinde og 'gå ad helvede til'. Hans vrede blev til min vrede. Jeg havde mistet enhver lyst til at have noget at gøre med noget som helst, der lugtede af kirke og religion, inklusive den sakrale duft af Madame Theodora. Jeg behøvede ikke penge for at tage afsted. Nu hvor jeg så omfanget af Madame Theodoras projekt, kunne det ikke gå hurtigt nok.

Theodora havde spundet mig ind i et net, hvor hun gennem mig som sin proforma-søn kunne bevare magten over et smuldrende kirkefællesskab eller i det mindste bevare æren for at holde en flok stridbare gamle mænd i live.

Måske ville enhver anden have nydt den status, det måtte være at indtræde som Theodoras søn og arvtager. Men tanken om fortsat at skulle tilhøre Madame og hendes forløjede pseudoreligiøse verden stred imod alt i mig. Min trang til at gøre oprør mod formelle autoriteter var stærkere end noget andet. En trang, stærkere end enhver pligtfølelse og hengivenhed.

Nu var det mig, der trak af med Yildiz. Jeg tog fat i hendes arm og førte hende ud til en taxa, og vi kørte direkte tilbage til Istasyon Arkasi 37 bag banegården. I taxaen nedstirrede Yildiz mig med sit mest sorte blik, men sagde ikke et ord.

Heldigvis var Theodora ikke hjemme, så jeg gik direkte ind på det lilla værelse for at pakke mine få ejendele ned i rygsækken. Jeg overvejede, om jeg skulle lade ægget med Theodoras billede blive stående på natbordet eller tage det med mig. Tiske taske, frem og tilbage. Jeg kunne ikke beslutte mig, men jeg endte med at stille ægget ind på nederste hylde, dybt inde i skabet.

Udenfor på gangen stillede Yildiz sig demonstrativt på tværs!

Jeg forsøgte at komme omkring hende, men hun flyttede sig ikke.

"Lad mig komme forbi og lås op," sagde jeg vredt, men hun rørte sig ikke en meter.

Med armene ned langs siden og skuldrene en anelse løftet, syntes hun med livet som indsats at vogte vejen ud. Jeg gik tæt på hende, men hun lod sig ikke kyse.

"Gå ind på dit værelse," hvæsede hun på sit gebroknede engelsk. "Fruen skal give dig lov til at gå, og jeg vil så sandelig nyde det, når det sker."

Jeg forstod, at det ville komme til vold, hvis jeg forsøgte at slippe uden om hende.

Hun eskorterede mig tilbage til mit lille kammer og lukkede og låste døren. Jeg satte mig på sengen.

Der blev stille, men jeg kunne tydeligt høre Yildiz på gangen. Hendes vejrtrækning blev mere og mere heftig.

"Du er en tyv, og vi kan bevise det," råbte hun pludselig. "Jeg ved, hvad du har stjålet fra fru. Jeg ved, hvad du har i din sæk. Så snart fru kommer, tilkalder jeg politiet."

Jeg vidste med det samme, at Yildiz snakkede om Theodoras porcelænsæg. Kunne Theodora virkelig have haft en bagtanke med at forære mig porcelænsægget? Ville de to kvinder påstå, at jeg havde stjålet ægget? Hvis det skete, var jeg i alvorlige vanskeligheder. Om porcelænsægget lå fremme, i rygsækken eller i bunden af skabet, gjorde ingen forskel. Ægget kunne uden videre bruges imod mig. Hvis jeg ikke adlød Madame, kunne hun udlevere mig til politiet. Og politiet ville lytte mere til hende end til en lusset hippie som mig. Hun kunne forlange, at jeg blev hos hende, hvis ikke jeg ville gøres til kriminel. Og hun kunne forlange, at jeg skulle træde ind i rollen som hendes søn, og hvis jeg forsøgte at flygte, ville påstanden om tyveri sende politiet i hælene på mig.

Jeg så mig selv i et tyrkisk fængsel med alt for mange desperate fanger stuvet sammen på alt for lidt plads - en fængselscelle med pisrende, som i en kostald, et sted hvor jeg ville være en paria mellem truende handyr. Skulle jeg virkelig ende mine dage i et tyrkisk fængsel, eller på flugt som en forarmet og fredløs?

Endelig hørte jeg hoveddøren ude på gangen blive åbnet, og jeg forventede at høre vredesudbrud fra Yildiz, men det, jeg hørte, var sagte hvisken, hvorefter hoveddøren blev lukket. Lidt efter skrattede nøgler ved min

dør, og Theodora tonede frem i døråbningen. Fra sengen skævede jeg op mod hende og så ind i det dyb af fine små rynker, der omgav hendes kloge øjne. Hendes næsefløje vibrerede. Hun var vred.

"Du kan ikke bare gå," sagde hun uden tøven.

"Men jeg er ikke din søn," svarede jeg ynkeligt.

"Nej, men du er min. Jeg ejer dig. Du skal være mine hænder og lystre mig, når min krop ikke længere vil lystre. Du er min hjemvendte søn, fordi det var det eneste anstændige i vores lille religiøse kreds. Men lige nu opfører du dig uanstændigt og utaknemmeligt."

Hun bevarede sin ro, og hun talte overdrevent venligt, som om hun fortalte et barn en simpel sandhed.

"Jeg har for dit eget bedste opdigtet vores slægtskab, fordi jeg oplever, at du vil mig betingelsesløst! Jeg ved med sikkerhed, at du føler ægte kærlighed for mig, og jeg vil have, at du finder dig tilfreds her i mit hus på den ene eller anden måde. Hvad mere kan du ønske?" Hun så undersøgende på mig. "Jeg forstår ikke, hvorfor du vælger at skuffe mig."

"Jamen, jeg ved ikke, hvad jeg vil," stønnede jeg. "Alt med dig er bare så overvældende, men min hensigt har aldrig været at såre dig – slet ikke!"

"Skat, alt hvad jeg vil dig, er for dit eget bedste," sagde hun. Jeg har forstået, at du er ambivalent i forhold til Yildiz, og det må så være, hvad det er. Men husker du pigen fra Prinseøerne? Hende, der serverede for dig på havebænken ved det første hus, vi besøgte? Hun flytter ind ovenpå, og hun kan overtales til at blive din. Det vil være et fornuftigt arrangement, og hun kan tøjle dine længsler. Jeg forstår bare stadig ikke, hvorfor du prøver at flygte. Vores kirkelige anliggender er jo ren formalitet, der ikke gør nogen fortræd, og du skylder mig alt det gode i livet."

"Hvad skylder jeg?" jamrede jeg. "Jeg har hver dag hjulpet dig og været her for dig, ligesom aftalt."

"Men hvad med kærligheden? Hvem andre end jeg kan opfylde alle dine ønsker og behov?" spurgte hun med et sørgmodigt smil.

Jeg vaklede i mit indre. Hun stillede al kærlighed og lykke i udsigt - den moderlige omsorg og den seksuelle tilfredsstillelse, men alligevel virkede det, hun sagde, kvælende.

"Åh, nu ved jeg det, min dumme dreng," sagde hun med medlidenhed i stemmen. "Du føler dig fanget, ikke sandt? Og det er du nok også, lille skat. Men jeg vil ikke være dit fængsel. Jeg har ikke brug for en syg martyr i mit hjem. Nej, jeg vil opfylde dit mest inderlige ønske."

Hun bøjede sig frem mod mig, lagde en hånd på min kind, og hendes øjne strålede som stjerner i tropenatten. Tristheden var væk. Hun var forvandlet til en engel. En fornyet Theodora, som virkede til at have ændret mening og ikke ville beholde mig imod min vilje. Det kvælende rum omkring os åbnede sig, og en kat ude i baggården vrælede forskrækket.

"Tænk dig godt om," sagde hun nænsomt. Kik ind i dig selv og sig, hvad du ønsker dig af mig."

Men jeg så kun Theodora, denne mor, hun havde været. Denne mormor-inkarnation, som jeg nærrede omsorg for. Denne fascinerende gamle dame, som jeg havde fantaseret om at danse med.

"Sig det!" opfordrede hun. Hendes stemme var mild og rolig, og jeg havde en fornemmelse af, at jeg havde oplevet situationen før. Ja, som om jeg tidligere havde svunget hende rundt og ønsket at danse med hende.

"Sig, de magiske ord. Sig, hvad du ønsker," insisterede hun. "Du er en kultiveret ung mand, der har gået på danseskole og formentlig også kan danse.

"Jo..., jeg ønsker at danse med dig," sagde jeg forbløffet.

"Kom!" sagde hun.

Jeg rejste mig fortumlet og kantede mig hen mod hende. Hun gav mig plads og ledte mig foran sig ind i sin dagligstue. Midt i stuen bankede hun stokken i gulvet. "Vent her!" sagde hun. Hun fortsatte gennem stuen og stoppede foran sin radiogrammofon, åbnede lågerne på apparatet og fandt et gråt pladecover frem. Fra coveret fremdrog hun en mat skinnende lakplade, som hun forsigtigt lagde på grammofonen.

Valsetoner brød frem af skabets højtalere, og med stor værdighed kastede hun snippen af sit sjal tilbage over skulderen. Hun strakte sine mormorarme frem mod mig. - Og som den mors dreng, jeg var, havde jeg lært at danse. Jeg formåede at tage imod Theodora og føre hende ud i stuen i en vals.

Madame stolede på min kunnen og lod sig føre. Hendes fjerlette vægt lagde sig blidt imod min arm, og et stort smil bredte sig på hendes læber. Et bedårende smil, kun for mig!

"Jeg tilgiver dig," smilede hun. "Jeg tilgiver, at du har udgivet dig for at være min søn. Du har været vældig sød og meget ihærdig, men ingen kan erstatte ham. Og som du sikkert har hørt, har jeg et blødt punkt for dyr. Og man skal jo være god ved dyrene, så jeg lader dig gå! Men en kærlighed som min finder du aldrig nogensinde. Din kærlighed til kvinder tilhører mig!"

Hendes forførende smil hvirvlede rundt om mig og blev hængende i luften. I dansen med hende følte jeg en vægtløshed uden for tid og rum. Men musikken tonedede ud, og Theodoras smil falmende. Hun blev den ældre dame, hun var. En ældre kvinde, der havde tilsidesat sin skrøbelighed.

Nu var hun tydeligvis svimmel og måtte sidde. Jeg hjalp hende hen til en ventende stol og kyssede hende på panden til forsoning. Og med den selvtillid, hun tillod mig, hviskede jeg. "Tak for dansen. Tak for alt!"

Jeg hentede min rygsæk og ventede på Yildiz i entréen. Hun kom med rasende skridt ud fra lejlighedens dyb.

"Bedrager!" hvæsedde hun og slog ud efter mig med en brun kuvert. "Du har fordærvet fru. Du er ingenting værd, men fru vil, at jeg skal give dig penge. Dumme knægt!"

Hun satte nøglen i døren og låste op ud til trappen.

"Forsvind!" Hun skubbede mig brutalt ud og smed kuverten ned ad trapperne. Døren smækkede bag mig, men jeg var fri.

Og kuverten indeholdt større frihed, end en dum knægt kunne drømme om.

ANDEN DEL

Indien 1972

I-1

Erik og jeg ankom til Old Delhi i sensommeren 1972. Vi lejede et par værelser på det flade tag af et usselt hotel, og fra rækværket på taget kunne jeg se ned i gaden. Hver morgen blev gaden oversvømmet af sorthårede mænd i hvide kjortler og kvinder i spraglede klæder. Gulgrønne tuk-tuks og horder af cykeltaxaer æltede sig ind i mængden, og når butikker og boder åbnede, var gademylderet totalt. Lugten af krydret mad og udstødningsgasser steg op mod mig, og blandede sig med den kvalme lugt af røgelse og kloak.

Råb og stemmer gjaldede mellem husene. Bilerne dyttede infernalsk. Trafikken gik i stå. En overlæst ladcykel var kommet på tværs mellem to gule taxaer. Manden på ladcyklen kunne ikke få cyklen hverken frem eller tilbage. Han slog ud med armene og satte sig apatisk i sadlen lænet mod sit læs. Få meter fra ham kaprede en grønthandler en kunde, og samtidig forsøgte han at vifte en blomsterprydet ko væk. Den magre ko trak sig. Den opgav de fristende grøntsager og vandrede med tungt svajende hoved videre gennem gaden.

Ud fra husenes skygger kom to små drenge spurtende. De stoppede og svingede en rusten bakke ind bag koen, lige inden den drejede halen og sked. Også andre børn kom løbende, men de to første havde vundet. Den ene løftede stolt sit hoved og smilede bredt, og det undrede mig, at en fattig dreng kunne have så fantastisk hvide tænder.

Sammen slæbte de to drenge møget med sig, og da de var fri af gadens værste trængsel, klaskede den største af dem komøget op på en sydvendt væg, sikkert for at en mor eller søster efterfølgende kunne bruge det tørrede møg som brænde på familiens komfur.

Fugtigheden og varmen lagde sig som et tyndt brunt lag på mine svedige arme, og tanken om at skulle ned og ud i gaden var overvældende. Heldigvis blev vi dag efter dag på hotellet.

Om natten, når månen hang dovent over hustagene, døde trafikken ud. Byens varme blev mindre tung. Når jeg alligevel ikke kunne sove, stod jeg i min natkjole og stirrede ned i mørket.

Hos familierne i boderne var der tændt blus inde bag skodder og hullede presenninger. Det sparsomme lys, der slap ud, afslørede ansigter i natten. Gadens hjemløse, de sovende og søvnløse, tegnede forvredne skygger imod husvæggene.

Erik kom ud fra værelset bag mig. Han havde et tyndt klæde om livet. Måske havde han sovet. Han hostede!

Siden Jacobs død havde han haft konstant hovedpine, og han opholdt sig helst inde bag fluenettet, udstrakt på sin seng under ventilatoren. De fleste dage var hans hovedpine så slem, at han ikke kunne andet end at ryge opium.

Han kom hen bag mig og stillede sig tæt op ad mig. Hans lyst strittede ud mod mig. Og sammen så vi en ny dag gry. Vi så den særlige renovationsvogn, der i det første dagslys kom skrumlende gennem gaden. Mænd med lange kæppe prikkede til de formummede skikkelser langs husene, og de, der ikke bevægede sig, blev slynget op på lastbilens lad.

Erik smøg armene om mig og kyssede min svedige nakke, og imens solen kravlede op på himlen, gled hans hånd ind mod mit skød og fremmanede min vellyst.

"Jeg elsker dig," hviskede han.

Jacobs død havde taget hårdt på Erik. Han og Jacob havde været venner siden allerførste skoledag, og efter bedste evne forsøgte jeg at kompensere. Flere gange om dagen masserede jeg Eriks ryg og hans mange myoser, men nok så kærlige hænder fik ikke de mange små knuder til at gå væk. Hotellets massør med fabelagtig hovedbundsmassage hjalp heller ikke. Vi var strandet i Old Delhi. Men det passede mig fint. Jeg kunne lide at have Erik for mig selv. Vi fik vores mad bragt op, havde vores egen barber, og hvis Erik havde den slags lyster, kunne han få en pige op fra gaden.

Men mit og Eriks forhold havde udviklet sig siden Jacobs død i Pakistan. Erik tog hensyn. Han tog hensyn til mine følelser. Siden Jacobs død, havde han ikke haft samme sygelige behov for at erobre og besejre, og jeg tror, at han sammen med mig fandt en slags balance. I al fald bedyrede han, at det vi to havde sammen, gav ham harmoni.

Vi fandt hinanden i blid kærlighed, kælede for hinanden og undgik for voldsom ophidselse af hensyn til Eriks dunkende hoved.

Aldrig før havde jeg haft den ro, som jeg fandt sammen med Erik i Old Delhi. Indtil Delhi var jeg en rastløs søgende. Ja, vi var to rastløse, og minus gange minus var blevet til et plus.

Jeg havde ikke tidligere haft fast kæreste og havde ikke forestillet mig, at min første rigtige kæreste skulle være en som Erik. Men Erik var syv år ældre og mere erfaren, og det fyldte mig med tillid. Det smil, der brød frem på hans ellers iltre fjæs, når han så på mig, var kærligt og ægte. Hans smil fik mig til at glemme den sarkasme, han ellers ofte luftede.

Kun få gange havde jeg været nede med hotellets elevator. Et par gange i forsøget på at få køkkenet til at servere andet end chili og karry, og et par gange endda ude i gaderne, for at finde noget smukt til mig selv. - Det var vigtigt, at Erik ikke blev træt af at se på mig, og kun mig.

Madam Kumari, hotellets værtinde, hjalp mig med min første sari, og hun vejledte mig i at lægge en makeup, der fremhævede mine feminine træk.

"It's very important, that your boyfriend fancy you," erklærede hun og vippede klogt med sit lille runde hoved.

Madam Kumari var en velnæret dame, hvis triste skæbne det var at have dovne tjenestefolk. Man hørte hende konstant råbe ad sine kulier i køkkenet og restauranten, men over for os gæster var hun ren sukker.

"I love you crazy hippies," lo hun, så alle hendes mange guldsmykker dirrede.

Når man mødte hende, havde hun altid en ny 'boy' hængende ved sin side. En boy, som hun i alles påsyn forkælede og nulrede om. - "And I love pretty boys in particularly," smilede hun og trak kærligt drengen ind til sit korpus for at purre hensynsløst op i hans fedtede hår.

Under Madam Kumaris hjælp med min sari, satte hun den til at begynde med stramt. Tilsyneladende for at se min reaktion på, at hun måtte have en hånd ned i skridtet på mig for at arrangere sariens mange læg og folder.

Hun drejede mig rundt, svang mine hofter med sine små buttede hænder og iagttog, hvordan jeg bevægede mig i sarien. Og netop som jeg troede, at den sad perfekt, trak hun mig igen ind til sig, slog blikket ned og tvang atter sin hånd ind under læg og folder.

Hendes tungt duftende parfume var påtrængende. Jeg havde traumer i forhold til dominante kvinder, men var fast besluttet på selv at bære den feminine fetich, der tryllebandt og fascinerede mig. Jeg ville forvandle mig selv til den pige, jeg inderst inde altid havde drømt om at være.

Når jeg i Delhi tænkte tilbage på mine yngste år i skolen, hvor jeg ofte følte mig udenfor og forkert, var det først og fremmest Tove Ditlevsen og hendes sørgmodige digte, der dukkede op i mig:

*Der bor en ung pige i mig som ikke vil dø.
Hun er ikke længere mig og jeg ikke hende.
Hun stirrer på mig fra spejlet i øjnenes sø,*

som søger hun noget, hun ikke mere kan finde.

Nej, jeg ville ikke mere være spærret inde i længslen, og Indien gav plads til pigen i spejlet. Indiens mangfoldighed var god karma for mig, og Erik var vild med det feminine hos mig.

Siden Pakistan, da Erik første gang omfavnede mig, havde det tøsede været nemt. Vi havde dengang begge hungret efter forløsning oven på Jacobs død, og da Erik på hotelværelset blidt trak mig ned til sig og nænsomt åbnede mine bukser, var jeg ikke i tvivl. Jeg ønskede at have ham i mig.

Første gang med Erik var en hurtig forløsning efter alt det tunge omkring Jacob, men fremme i Delhi var vores forhold modnet. Sex handlede ikke længere kun om at tilfredsstille og blive tilfredsstillt. Erik var betaget af min silkesvøbte krop, mine løse håndled og min lidt klicheagtige kejtethed.

Imidlertid var jeg fast besluttet på, at Erik ikke skulle have det hele. Jeg tror, at jeg dengang i Delhi opfandt ordene 'tilbageholdt integritet', og jeg tror ikke, at jeg på noget tidspunkt har været for meget, hverken det ene eller det andet. Jeg tror, at jeg inderst inde hele tiden har været autentisk, både som dreng og som pige.

****

Indtil Jacobs død i Pakistan havde vores rejseudgifter været betalt gennem den avis, Jacob arbejdede for. Så jeg havde stadig penge tilbage fra mit job som 'huslave' i Istanbul, og til indiske priser havde jeg råd til at klæde mig i silke og lækre rober. Sammen med Erik fandt jeg forklaring på, hvorfor jeg oprindeligt hellere ville lege med pigerne og deres dukker, end lege cowboy og spille fodbold med drengene.

Pigerne hjemme i karréen havde taget mig med i deres leg. Mellem dem var jeg accepteret. De bedste lege var at klæde vores dukker pænt på. Jeg holdt mest af de slanke dukker, der kunne sidde og se smukke ud. De babyagtige brød jeg mig ikke om. Jeg var heller ikke meget for pigernes rollelege, og jeg brød mig slet ikke om de intriger mellem dukkerne, som pigerne opfandt.

På min seksårs fødselsdag ønskede jeg mig en elegant dukke. Et ønske, som min far vrængede af, men som min mor i smug gav mig. Jeg ville også gerne gå i kjole og tyl som pigerne, når de var mest smukke og selvsikre, men det forbød min mor.

Nu, i mit nittende år, fandt jeg ud af, at jeg selv kunne være den perfekte dukke, og sammen med Erik følte det helt rigtigt.

Jo mere jeg optrådte som pige, desto tydeligere blev min pigede lugt. En duft, som jeg med Madam Kumaris hjælp fik forstærket med en let strøg af jasmin.

Over tid kom jeg flere gange om dagen ned til vores overvældende værtinde. Erik grinede af vores forhold, men når man så den mand, som Hema Kumari var gift med, kunne man ikke undgå at have sympati for hende. Hun var måske grov over for sine ansatte, men den sødme, hun omsluttede mig og andre yndlinge med, var ægte. Det var hendes mand, Manohar Khattar, der havde ødelagt hende. Mister Khattar var en arrogant og hoven skid.

Heldigvis for Hema og hotellet holdt Mister Khattar sig for det meste væk. Han kom kun forbi en gang om ugen for at rage regnskabsbøger og kassebeholdning til sig.

"Jeg er meget taknemmelig for, at mine forældre fandt en mand fra velhavende familie til mig," betroede Hema mig. "Manohar var meget smuk som ung, og i dag er jeg stadig taknemmelig - især når han holder sig væk."

Hema holdt en hånd op for munden og fniste som en skolepige. Hun greb ud efter mig for at støtte sig, og jeg havnede ligesom tilfældigt med hovedet begravet mod hendes barm.

Strandet hos Hema i Old Delhi var heldet med Erik og mig. Erik fik en aftale i stand med den avis, Jacob havde arbejdet for. Avisen ville gerne have en serie rejsebrevne til minde om Jacob, og der blev stillet os en ret stor sum penge i udsigt.

Rejsebrevene var en kærkommen lejlighed til at få bearbejdet de oplevelser, vi hver især havde omkring Jacobs død. Vores fælles fortælling gjorde Eriks og mit forhold tættere, og set i bakspejlet var arbejdet med at skrive rejsebrevet netop det, vi havde brug for, for at komme videre.

Og når Erik skulle hvile sig, sad jeg i skyggen på taget og tappede vores tilbageblik ind på Jacobs efterladte rejseskrivemaskine.

Sammen erindrede vi os tilbage til Afghanistan, dengang vi alle tre fik dysenteri.

Vi skulle bekæmpe dysenterien ved at spise store mængder kogte ris, selvom vi kastede op og sked tyndt. Men Jacob ville ikke spise.

Erik skældte ham ud. Det hjalp ikke. Jeg prøvede på blid måde. - "Kom nu, Jacob. Du kan godt."

Men Jacob evnede ikke at tage ansvar for sig selv. Han havde mistet appetitten, sagde han.

Til sidst krampede han sammen i et hjørne, og vi måtte have fat i en læge. Der var bare det ved læger i Afghanistan, at de kun kendte én kur mod hvad som helst, - opium! Og opiumskuren gjorde Jacob endnu mere hjælpeløs.

Til sidst slæbte vi Jacob med til Kabuls eneste hospital, men vi fik ham ikke indlagt. De sagde, at han ikke var syg nok. Til gengæld mødte vi folk, der kunne fortælle, at hospitalsforholdene i Pakistan var bedre. Så vi pakkede vores grej. Jeg bar vores rygsække og udstyr, og Erik slæbte på Jacob.

Vi kom på en bus til Jalalabad og derfra videre mod Khyberpasset.

Jacob lå imellem snavsede sække og bundter af gispende høns under sæderne i bussen, og hver gang en dum høne blev skræmt, baskede hele bundtet skidt og møg ind i hovedet på Jacob. Heldigvis var han totalt afkræftet og havde ikke mere at kaste op.

I Khyberpasset blev vi gennet ud af bussen - også Jacob, selvom han var dødssyg. Der skulle betales beskyttelsespenge til de lokale klaner for ikke at blive overfaldet. Det var banditterne selv, der opkrævede pengene, og imens vi blev inspiceret af en barsk overbandit med musketergevær og dræberblik, måtte Erik og jeg stå med Jacob mellem os for at holde ham oprejst.

Til rejsebrevene fik jeg lov til at fortælle om de to englændere, som bussen samlede op i passet.

De to måtte stå op, fordi bussen var mere end fyldt. Den ene kom til at stå ved siden af mig. De var begge to pæne af bygning og kunne have været roere på et Oxford-team, men ingen af dem havde sokker på i deres nedslidte sko, skoene var uden snørebånd, og deres jordfarvede klæder stumpede omkring deres lange lemmer. Deres snavsede hår var sat op på lokal vis, og de lugtede af ged ligesom de lokale.

Den ene havde et markant ansigt med ørnenæse og et stolt glimt af eventyr i sine fjernt skuende øjne. Men det sammenbidte hos ham, - hans stift upper lip, - var ikke noget for mig. Den anden, der stod tættest på, havde derimod et rundt ansigt og en sødmefuld mund. Han så trist ud. Jeg følte med ham og måtte snakke med ham.

Året før var de kørt ind i passet i deres folkevognsrugbrød. De havde som alle andre betalt afgift til røverne, men oppe i passet trak en flok kamelridende banditter ud på vejen og truede med rifler folkevognen til at stoppe.

Ved rattet råbte kammeraten med stift upper lip; "fuck, no way," og i stedet for at stoppe speedede han op.

De to kørte i fuld fart frem mod banditterne. En af røverne løftede sin riffel klar til skud, men han måtte med resten af flokken i hast trække til side for ikke at blive ramt af den vildfarende folkevogn.

Et skud bagfra flåede vindspejlet af bilen, men de to i deres folkevogn slap heldigt rundt om en klippe uden at blive ramt igen.

Rundt i svinget, uden at møde modkørende, åndede de lettet op. De havde ikke endt deres dage i en sammenkrøllet bil mellem andre smadrede biler dybt nede ad bjerget. Ingen var kommet til skade.

Men røverne på deres kameler kendte stjerne gennem passet, og nogle kilometer længere fremme mødte de to nøjagtigt de samme banditter igen.

Denne gang havde banditterne taget opstilling på tværs af vejen med løftede rifler. De to englændere var tydeligvis ventet. Blege som lig og uden et ord havde de trykket sig længst muligt ned bag bilens frontpanel og igen speedet op, enige om ikke at udsætte sig for banditternes hævn.

Men der kom ingen skud!

Til rejsebrevene udmaledede jeg, hvordan energi og vilje hos de to pludselig blev forvandlet til åben mund og rædsel. Kamelrytterne trak til side, og i støvet bag kamelernes ben tårnede et kæmpestort klippestykke frem midt på vejen. - Og boom!

Banditterne hev de to forslåede englændere ud af den smadrede folkevognsbuss. De blev frarøvet alt. Dele af motoren og bilens sæder blev læsset på kamelerne, hvorefter folkevognen blev skubbet ud over klippen. Bilen og alle deres ejendele tumlede ned ad bjerget og forsvandt i dybet.

De blev taget med ind mellem bjergene. Fyren med den søde mund var meget åbenhjertig.

"Jeg blev forelsket," sagde han. Og da han begyndte at tale om sin forelskelse, kunne jeg se smerten i hans øjne og høre længslen i hans stemme. Han fortalte om den simple tilværelse i bjergene og om, hvordan han havde mødt en ung kvinde fra landsbyen.

Det virkede ret utroligt, at en fyr fra Vesten kunne falde for en beskidt pige fra bjergene, og han vidste godt selv, at han havde været naiv. Men da han beskrev hendes smil, hendes omsorg og hendes kærlige sind, forstod jeg ham.

Han fortalte, hvordan hun hjalp ham, når han havde problemer med gederne, og hvordan de mødtes i hemmelighed hver dag hele vinteren. Han lærte hende engelsk, og de var lykkelige sammen.

Tårer steg op i hans øjne. Det var tydeligt, at hans kærlighed var oprigtig, og at han stadig led under savnet af hende.

Jeg blev rørt af hans fortælling og ønskede at trøste ham. Oplevelsen havde efterladt ar hos ham. Det var håbløs forelskelse, for mændene i klanen lod selvfølgelig ikke de to englændere blive. Efter en lang vinter mellem bjergene blev de fulgt tilbage til vejen gennem passet, hvor vi samlede dem op.

"Han var altså virkelig sød," sagde jeg, da jeg læste rejsebrevet op for Erik.

"Ha!" pustedede Erik. Jeg kan lige se dig som stinkende hyrdepige, men livet i bjergene ville sikkert være sundt for dig."

"Hvad mener du?" spurgte jeg.

Erik var tydeligvis jaloux, og jeg hørte ham også betragte mig som en sippe.

"Ikke noget," fejede Erik mig af. "Jeg er træt. Jeg trænger til omsorg." Han sendte mig et skælmisk smil.

"Nåh, så det gør du," læspede jeg. – "Er du ren?"

Ekkoet af min egen stemme slog mig. Jeg lød nøjagtig som den sippe, Erik beskyldte mig for at være.

Andægtigt satte Erik håndfladerne sammen. – "Pavitrata," sagde han. – "Ren, som en lotusblomst."

"Pavitrata handler om mental renhed," rettede jeg ham.

"Sikkert," sagde Erik. "Men hvad med dig selv. Måske du skulle smutte ud og vaske røv."

"Synes du, jeg er uren?" vrissede jeg.

"Du ved, hvad jeg mener," sagde han og slog klik med tungen.

Han havde forsøgt sig på indisk. Det var sødt. Jeg burde ikke rette på ham, men tosomheden med Erik gjorde mig sart. Jeg var skuffet over måden, hvorpå han lagde op til ømhed, og alligevel trak jeg håndklædet fra sengekanten til mig.

Vores baderum på taget af hotellet var et trangt lille skur. Når jeg skulle i bad, åbnede jeg forsigtigt døren for at sikre mig, at kakerlakkerne fik tid til at løbe væk.

Til daglig bar jeg sjældent mere end en tynd kjole eller et par løse haremsbukser, men når Erik ville have sex, tog jeg trusser på. Det føltes dejligt, når han tog sig tid til at pakke mig ud og trække mine trusser af.

Når han var tændt, havde han ikke noget imod at blive holdt hen. Han var heller ikke imod at få et kondom krænget på sin begejstring. Men kondomet var primært for min skyld. - Tanken om, hvilke sygdomme pigerne fra gaden kunne have haft med op, gjorde mig forsigtig. Måske fordi jeg i Pakistan havde ladet mig lokke på bordel og set, hvordan pigerne blev behandlet!

****

Efter turen over Khyberpasset blev Jacob indlagt på det amerikanske hospital i Lahore. Men stedet var beskidt. Rundt i hjørnerne var der sput af rød betelnød, og der lugtede mere af stald end af hospital.

Det eneste gode ved Det Amerikanske Hospital var, at Jacob med penge hjemmefra fik enestue og på den måde var fri for stanken af syge mennesker og lyden af senile mænds jamren.

Men opmærksomheden omkring Jacob var minimal på enestuen. En af de gange, vi var ude hos ham, fik han skiftet drop, og sygeplejersken opdagede ikke, at en stor luftblære var på vej ned i Jacobs arm, da hun vendte sig bort. Erik hev desperat nål og sonde ud af Jacob.

Sygeplejersken flygtede i skræk. Jeg måtte efter hende og fik med besvær overtalt hende til at komme tilbage og lægge nyt drop.

At se Jacob ligge halvdød på det ulækre hospital var ikke til at bære, og jeg var taknemmelig for, at Erik gerne ville have mig med rundt, for at få arrangeret fly hjem til Jacob. Han betragtede mig ikke længere kun som en, han og Jacob havde ansat til at tage sig af det praktiske og slæbe på al deres grej, og i princippet kunne sættes til hvad som helst. Nej, Erik fandt trøst i mit selskab, og Den Danske Ambassade i Islamabad hyrede en lokal mand til at tage sig af det praktiske og hjælpe som tolk.

Men da alt endelig var i orden, blev flyet annulleret. Det gik op for SAS i København, at Jacob skulle være liggende og have sygeplejerske med, og det ville de ikke tage ansvar for.

Erik forbandede den lokale mand - at han sgu ikke kunne oversætte en skid, og at Erik nok skulle sørge for, at han aldrig nogensinde fik arbejde for ambassaden igen.

Manden klynkede. Vi måtte ikke sige noget. Hans skæbne lå i vores hænder. Han skulle nok ordne alt, sagde han.

Han undskyldte sig ikke, selvom fejlen åbenlyst lå i kommunikationen mellem SAS-kontoret i Lahore og kontoret i København. Det vidste Erik, men han lod manden blive i tommelskruerne. Han nød at se vores pakistanske tolk trygle og be'.

Nu var der ingen ende på alle de gode spisesteder, manden kendte. Steder, hvor vi kunne spise på hans regning. Vores mange taxakørsler fra den ene ende af byen til den anden blev også betalt.

Jeg havde ondt af fyren, men sagde ingenting. Jeg skulle ikke lægge mig ud med Erik.

Igen fartede vi rundt mellem diverse kontorer, spisesteder, hospital og vores hotel, alt imens Jacob bare blev mere og mere dårlig. - Og den dag, hvor vi omsider kunne overbringe nyheden om, at han skulle hjem med KLM, fandt vi ham liggende alene, gusten, hulkindet og død.

Erik blev fuldstændig ude af sig selv. Han råbte ad lægerne, og han spyttede på den tilkaldte hospitalsdirektør. - Det var oplagt, at Jacobs død skyldtes dårlig pleje. Man dør ikke af dysenteri!

Hospitalsdirektøren bevarede roen og fabulerede om skæbnens uovervindelige magt, og jeg måtte tage fat i Erik, for at han ikke skulle overfalde og slå manden.

Vi fik Jacob udleveret indsvøbt i et lagen, og med vores tolk på forsædet og Jacobs lig mellem os på bagsædet, kørte vi til lufthavnen. Jacob blev lagt i kiste og anbragt i kølerum. - Og så var det, at tolken tog os med på bordel for at muntre os op.

På bordellets flade tag gennede en grov bordelfatter en flok ynkelige piger op på række. Erik og jeg skulle vælge hver vores pige.

Pigerne lignede noget, der var klædt ud til fastelavn, og ingen af dem var hverken indsmigrende eller villige. Jeg tænkte mest på at komme væk, men Erik valgte hurtigt den mest enfoldigt udseende. Med hende fik han tildelt et lille rum.

Jeg anede ikke, hvordan jeg kunne undslå mig, så jeg udpegede nølende en vredladen type, der ikke så alt for stakkels ud. Hende og jeg fik anvist et aflukke ved siden af Erik og hans luder.

Rummet, som pigen ledte mig ind i, var smalt med en simpel briks. Hun lagde sig kejtet, trak op i kjolen og blottede sit behårede underliv. Væggene var papkassepap, og inde ved siden af kunne jeg høre Erik slå sin luder.

Jeg forsøgte at fortrænge de ynkelige snøft og lænede mig frem over min pige. Hun skyndte sig at tage en hånd op for munden, bange for at jeg ville kysse hende. På papkassévæggen over hendes hoved var det lille velkendte blå stempel af et glas med teksten 'handle with care'. Men jeg kunne ikke 'handle' noget som helst. Jeg satte mig på kanten af briksen. Pigen så forundret på mig. Alligevel var hun hurtig til at trække ned i skørterne. Hun holdt en finger op til sine læber og illuderede et hårdt slag mod sin kind.

Jeg forstod, at hun ville få tæsk, hvis bordelfatter fik at vide, at hun ikke havde givet mig den tiltænkte ydelse. Så jeg rejste mig. Men hun trak mig straks tilbage på briksen og gjorde tegn til, at jeg skulle blive siddende. Vi skulle blive, indtil det var naturligt at komme ud.

Så der sad jeg, mens pigen krøb sammen, længst muligt væk. Inde bag papvæggen kunne jeg høre Erik støde til og med et halvtilfreds grynt gøre sig færdig.

Bagefter på gaden kom tolken os i møde.

"Fucking good?" spurgte han med et tåbeligt smil på læberne.

Jo, Erik var okay tilfreds. Jeg trak på skuldrene.

Vores lokale mand rynkede panden og kaldte dørmanden til sig. Jeg så mit skuldertræk blive gentaget. Den fede dørmand blev rød i hovedet og rablede vrede ord af sig, hvorefter han med besvær stavrede op ad bordellets smalle trappe.

Jeg forbandede mig selv for ikke at have fattet situationen. Vores tolk var ikke vores ven og fortrolige. Hans penge var spildt på en dårlig luder. Han fulgte endda med dørmanden op, givetvis for at sikre sig, at pigen blev ordentligt straffet.

Erik og jeg måtte vente på gaden, omsværmet af gadens afdankede ludere. En med et lag pudder, der kun nåede halvt ned på halsen og sad som en maske. Hendes similismykker og farvestrålende akrylsari overdøvede på ingen måde indtrykket af snavs og billig luder.

Men ikke alle var lige klamme. Der var et par mere elegante typer. En af dem kom hen imod mig. Jeg vendte hovedet væk. Hun ignorerede min afvisning, stillede sig foran mig og plirrede med sine lange kunstige øjenvipper. - "I'm yours for money, honey," sagde hun med dyb stemme.

Erik sneg en arm om mig og trak mig halvt ind til sig. "Hvad synes du?" spurgte han.

Hans tindrende øjne og pludselige intimitet kom bag på mig.

"Synes du ikke, han er smuk?"

"Han? Er hun en han?" spurgte jeg forvirret.

"Ja, en ladyboy."

Mod mit lår fornemmede jeg, at Erik havde begyndende rejsning.

"Hvad? Kunne du tænke dig at være sammen med sådan en som ham?" spurgte jeg lamslået. "Du har jo lige... og han er ikke..."

"Nej," svarede Erik. "Men hvad synes du?" Hans pupiller var store, og hans blik var intenst.

"Han er modig," sagde jeg nølende.

"Det ville du også gerne turde, ik?" spurgte Erik.

"Ville jeg?" spurgte jeg - nærmest som til mig selv.

Bulen i Eriks bukser var ikke til at tage fejl af.

"Men du tør ikke, vel?" spurgte han indsmigrende.

"Joe, jeg var sammen med en mand i Istanbul," svarede jeg spagt.

Erik vinkede typen med de plirende øjenvipper væk. Fyren løftede et øjenbryn og sendte Erik et fortroligt blik.

"Det er det tøsede ved dig, jeg tænder på," sagde han.

"Jamen, jeg er jo ikke sådan," fremstammede jeg.

"Jo, du er skide lækker," sagde Erik. "Du kan blive flottere end ham der!"

Og lige dér vidste jeg ikke, om jeg mest havde lyst til at slå Erik eller falde ham grædende om halsen. Han havde jo ret! Han så det hos mig, som jeg alt for længe havde fortrængt.

Jeg trådte et skridt tilbage og prikkede en finger i maven på ham. Jeg måtte have afstand.

Indtil dér i ludergaden i Pakistan havde jeg ikke tænkt nærmere over Eriks og Jacobs forhold, selvom jeg i Teheran havde undret mig over, at forskellige pæne, overstadige fyre hver aften havde kørt Erik og Jacob hjem til hotellet. Og nu forstod jeg på en helt anden måde, det der foregik i Erzurum:

****

På vej med bus over den tyrkiske højslette var vi indlogeret over for busstationen på en lille café i udstedet Erzurum. På den neonoplyste café fik vi serveret et måltid kogt fårekød. Byens usselt klædte drenge skramlede rundt om os med caféens stole, og Jacob indledte en samtale med drengene ved nabobordet. Og hvor sproget ikke slog til, blev der gestikuleret og råbt. Jacob var rød i kinderne og grinede fjollet.

I Erzurum var folk på gennemrejse. Venskaber opstod hurtigt, og da vores snavsede tallerkner blev båret ud af en vært i beskidt forklæde, invaderede drengene fra nabobordet os.

Drengene var tætte med hinanden. For tyrkiske drenge var der ingen skam i at holde om og hænge ind over hinanden.

Ved hjælp af det sparsomme engelsk, drengene i fællesskab stykkede sammen, fik vi styr på, hvad de hver især hed. Der blev grinet af vores kluntede forsøg på at udtale de tyrkiske navne.

Til gengæld skulle de lære en dansk sang om selvrespekt, sagde Jacob. Han og Erik satte sig over for hinanden, klappede på knæene og fandt ind i en svingende rytme.

"Bent Jacobsen," råbte Jacob til mig og grinede.

Den løsslupne rytme faldt i drengenes smag. De hamrede løs på stole og borde, og Erik og Jacob begyndte at skråle:

*Jeg er bare et menneske,
hverken mand eller kvinde,
i hvert fald ikke i din forstand,
ikke det, du forventer at finde.
Du siger, jeg er latterlig,
fordi min rolle er brudt.
Solen skinner, og jeg skråler,
jeg er klovnen i dit heltekvad.
Jeg er bøsse, og jeg er glad.*

Drengene fattede ikke en meter, men efter flere gentagelser vrælede alle med på sangen.

Det var vildt flabet. Jeg var færdig af grin. Vi sang os hæse, og bagefter drak vi te i store mængder. Og så skulle der ryges vandpipe.

Jeg var sikker på, at jeg ville blive smittet med hvad som helst, hvis jeg bappede på det samme mundstykke som andre. Men nej, påstod drengene. Røg desinficerer!

"De er bare bøsser hele bundtet," kom det fra Jacob.

"Ja, de får for lidt," udbrød Erik. "Lad os snave med dem!" Og så kastede han sig om halsen på den nærmeste storgrinende dreng med klamme sorte tandstumper.

"Du og jeg er venner," råbte Erik og klemte med armen til om fyrens hals.

Fyren med tandstumperne blev langsomt mere og mere rød i hovedet, indtil han rallede, mere end grinede. Og Erik blev ved med at klemme.

"Stop," råbte Jacob.

Jacobs udbrud trængte gennem al støjen, og der blev mærkeligt stille.

"Lortehoved," skummede Erik på sit københavnerdansk. Han slap sit tag, men kun for samtidig at læne sig frem og placere et stort og vådt smækkys midt på fyrens måbende mund.

Alle lo.

Fyren tørrede sig om munden med bagsiden af en beskidt hånd.

Jeg forstod, at Erik havde valgt den helt rigtige at kysse. Han havde valgt mobbeofferet. Han havde valgt den fyr blandt drengene, som rangerede lavest, og som man kunne tillade sig at udsætte for hvad som helst. Der var ikke antydning af, at fyren følte sig krænket. Han lo larmende, og de andre tjattede til ham. Han blev tydeligvis drillet med, at han endelig havde fået sig en kæreste.

En anden fyr, der var større og bredere end de andre, fulgte op på intimiteten. Han lagde sin arm tungt om Jacob og brummede: - "Jeg kender dig."

Jacob så op på ham og svarede smilende. "Jeg kender også dig!"

Den store fyr tiltrak alles opmærksomhed, og da Jacob lænede sig frem for at tage en slurk te, klaskede fyren Jacob så hårdt i ryggen, at Jacob fik teen galt i halsen og hostede.

"Du er min slags pige," grinede den store fyr og tilføjede: - "Du og jeg skal ses senere."

"Nej. Han er min pige!" råbte Erik.

Alle skraldgrinede. Den store fyr trak sig, men et lumsk smil spillede om hans læber.

Jeg blev bekymret, og da værten ville rydde op, blev Erik, Jacob og jeg uden ord enige om, at det var på tide at slippe væk.

Vi klappede skuldre og trykkede hænder og fortrak til vores værelse oven på cafeen.

På værelset tændte vi den nøgne pære i loftet, væltede om på hver vores seng og lo.

"Hold da kæft. Sikke en flok," stønnede Jacob.

"Så I hans ansigt?" snerrede Erik. "Ham den grimme. Ingen har lov til at være så grim. Jeg skulle fand'ne have kvalt ham."

"Hvorfor kyssede du ham?" spurgte jeg.

"Man må hærde sig," svarede Erik. "Eat shit, you know."

"Hvordan det?" spurgte jeg.

Erik sendte mig et hånligt blik og skubbede med åben mund sin ånde over mod mig. "Vil du smage?" hostede han.

Jacob satte sig til rette på en af sengene og åbnede sin rejseskrivemaskine. Han kørte papir ind i maskinen og tastede. Fra gangen udenfor lød der højrostedede stemmer. Det lød som om hele flokken af drenge var på vej op ad trapperne.

"Så for satan!" sagde Erik. "Vi har sat gang i drifterne."

Jacob skubbede forskrækket rejseskrivemaskinen fra sig. "Hvad gør vi?" Han løb forfjamsket hen til døren og satte haspen på.

"Den der, hjælper ikke en skid," sagde Erik.

"Hvad vil de?" spurgte jeg.

"De vil have din røv, søde," svarede Erik. Han pegede på en tung kommode. "Kom, vi tager den der," sagde han.

Vi fik i hast baksat kommoden hen foran døren. Det var i sidste øjeblik. Der blev banket hårdt på.

"Vi er gået i seng," råbte Erik. "Skrid!"

Der blev puffet til døren.

"Skrid ad helvede til," råbte Erik. Han gjorde et kast med hovedet i retning af den nærmeste seng. Jacob og jeg baksede sengen i stilling og fik den i spænd mellem kommoden og sengen ved den modsatte væg.

Der lød et brag. Den spinkle haspe blev flået ud af dørkarmen, og vores barrikade gav efter. En snavset hånd kom til syne mellem dør og karm. Den famlede op og ned og konstaterede, at kommoden var sat for.

"Vi skal snakke med ham den søde," lød det udefra. Jeg genkendte den hærdebrede fyrs stemme. "Bare snakke," brummede han.

"Gå med jer," råbte Erik mod døren. "Vi skal tidligt op i morgen."

"Nej, luk op!"

"Okay, vent lidt. Vi skal lige have flyttet et par ting," sagde Erik.

"Det her gør du altså ikke," gispede Jacob.

"Selvfølgelig gør jeg ikke det. Tjek vinduet. Kan de komme ind den vej? Eller kan vi komme ud?"

Jeg lettede på det snavsede gardin ved vinduet og så et skrøbeligt halvtag udenfor. Nede i mørket glødede en cigaret. Jeg skimtede svagt et par skikkelser. - "Jeg skal ikke den vej ud," sagde jeg. "Og der er nogen dernede."

Endnu et brag. Døren gav efter, og sprækken ved karmen blev faretruende stor.

"Nu skal jeg altså skide," sagde Erik. "I må holde skansen."

"Hvad!" udbrød Jacob og snurrede forvirret rundt om sig selv, men Erik var allerede på vej ind bag forhænget bagerst i rummet."

"Jacobbe," lød det bag døren.

Jacob tog sin hånd op for munden. Hans øjne var opspilede.

Det er løgn, tænkte jeg. Det her sker ikke. Men så lød der et kæmpe brag. Sengen, der stod i klemme, brød sammen som pindebrænde.

Fødder trampede ude på gangen. Flere ville være med. Der lød vrede eder og højlydte forbandelser, og så blev der pludselig stille. Jeg trak benene op under mig, tog hænderne op for ørerne og lukkede øjnene. Forhåbentlig ville de kun have Jacob.

"You will pay for this," lød en rusten stemme fra døren.

"Of course," sagde Jacob. Han lød mærkeligt nervøs, men imødekommende.

Jeg åbnede det ene øje, og så Jacob stå rank og oprejst midt i rummet. I åbningen mellem dør og karm så jeg café-ejerens sortsnuskede ansigt, og det gik op for mig, at de mange trampende fødder havde været drengene på vej væk. Stemmen, der havde råbt forbandelser, var ikke den store fyr, men værten, der havde råbt ad drengene.

Jeg gispede efter luft og smilede fjoget til værten i døråbningen.

Mandens hoved forsvandt.

Erik kom frem fra forhænget bagerst i rummet. I hans hånd var en lang blank genstand. En kniv!

Dagen efter, - lige før grænsen til Iran, var Erik og jeg af bussen for at tisse, og Erik kastede noget blankt fra sig i en klynge tørre tidsler.

"Hvad var det?" spurgte jeg.

"Hvad tror du selv? Ham den grimme, du ved. Jeg tog den, da jeg kyssede ham. Jeg gider sgu ikke bevæbnede kærester. Hvad med dig?"

"Du synes, jeg er en kujon, ik'?" sagde jeg og slog blikket ned.

"Ikke alle kan være som mig," sagde Erik. "Og jeg kan lide dig, som du er."

"Tak," sukkede jeg.

Dagen efter funderede jeg over den tolerance den ellers intolerante Erik viste mig og kom i tvivl. Var jeg på vej i den rigtige retning med de rigtige mennesker?

I det fjerne hævede Araratbjerget sig over højsletten. Bjerget, hvor Noahs ark ifølge legenderne var strandet. Bagerst i bussen lå Erik udstrakt på bagsædet, selvom bussen var propfuld. Jacob, ved siden af mig, sad med sin skrivemaskine, og lyset gennem bussens snavsede ruder dannede en glorie omkring hans hoved.

Jeg kom i tanke om de ord, Erik havde sagt som en hyldest til Jacob, da vi tog afsked med venner på Osmans Café i Istanbul. - "He is a man with a great vision," sagde han.

"Nej, vores rejse er undersøgende journalistik," tog Jacob til genmæle og gav sig til at udrede, hvordan dansk ulandsbistand til Indien blev misbrugt af danske firmaer.

"Den danske ulandsbistand i Indien er øremærket til udvikling af cementproduktion og mejeriproduktion. Et know-how, som kun to danske firmaer kan levere, nazi-kolaboratørerne i F.L. Smidth og det nydannede de facto monopol Mejeriselskabet Danmark."

"Og de svin fordobler prisen på deres skide cementfabrikker og mejerier," udstødte Erik. "Man bilder folk i Danmark ind, at vi er gode mod Indien, men det er F.L. Smidth og MD, der scorer kassen. Er du med?" - Og Erik havde peget på mig.

Jeg var med, og mærkeligt nok var jeg stadig med. Noget syntes større og mere betydningsfuldt end mig. Jacob var en slags Noah. Han havde et kald og en vision, og måske ville guddommeligt lys også skinne på mig, hvis jeg holdt ud - holdt ved og stod igennem. Men på vores vej videre mod det forjættede Indien døde Jacob. Missionen ændrede sig, og jeg ændrede mig.

II-2

Den omsorg, jeg lagde for dagen og natten, gav langsomt Erik livsgnisten tilbage. Nu ville han forfølge den oprindelige plan, Jacobs plan. Han ville til Varanasi og mødes med den journalist, som Jacob havde haft kontakt med hjemmefra. Jacobs død skulle ikke være forgæves, sagde han, mens han lod hotellets barber studse sit hår.

Det klædte ham at være ny-plyset. Hans baghoved var smukt rundet. Jeg aede ham over hovedet.

"Hold op!" vrissede han og kastede hovedet til siden.

Madam Kumari advarede os mod at tage til Varanasi.

"Varanasi er et mareridt," sagde hun, og hendes mund spidsede til, og med stor dramatik i stemmen tilføjede hun. "Nej. Jeg må sige nej! I kan ikke tage til Varanasi. Om foråret vil alle dyppes i Moder Ganges. I kan end ikke få billetter til toget. Ikke de rigtige billetter!"

"Rigtige billetter," fnøs Erik. Han stolede ikke på Madam Kumari.

"Hun vil beholde dig som kæledække. Kan du ikke se det? Hun er pisse klam."

Vi pakkede, og efter uendeligt mange dage på hotellet var mødet med gaden en mur af indtryk. Det var umuligt at overskue mere end et par meter frem.

Erik var i løs hvid bomuldsskjorte, tynde lærredsbukser og nye hvide lærredssko.

I vores rejsetaske havde han ét ekstra sæt tøj, sin parfume og tandbørste og ellers ingenting. Det var min garderobe, der fyldte. Erik bar tasken. Jeg hankede op i den stive æske med Jacobs rejseskrivemaskine.

Erik svingede tasken og kastede sig ind i kampen om en tuk-tuk. En skramlet kasse så ud til at blive ledig. Han hev en dame med barn på armen væk, og bundtet af kontanter i Eriks hånd overtalte tuk-tuk-kulien til at køre for os.

På vognens plastikbetrukne bagsæde slappede jeg af. Byen blev en baggrundsfilm, og på Delhis brede boulevarder kom der luft omkring os. Jeg trak vejret dybt og smilede. Erik trykkede en hånd ind mellem mine ben, og vi fandt hinanden, imens byen flimrede forbi.

Ved Delhis kolonistore banegård kastede Erik et par sedler i hovedet på tuk-tuk-manden, vadede ud på vejbanen, og med en hånd foran sig tvang han de dyttende biler til at standse. Han maste sig ind i mængden foran banegården, og jeg hægtede mig på.

Billetlugerne til de forskellige togafgange var placeret uden for i den pompøse bygning, men vi havde ingen anelse om, hvilken luge vi skulle hen til og måtte spørge os frem.

En ung fyr udpegede Varanasi-køen. Erik skubbede ham til side, og det overraskede udtryk på fyrens ansigt blev ikke mindre af mit; "thank you, sweetie."

Erik pløjede sig frem. Jeg fokuserede på hans ryg og undgik øjenkontakt med dem, han uhæmmet maste til side.

Foran Varanasi-lugen viftede folk med penge for at komme til. Unge fyre kravlede op på ryggen af andre, men Erik skubbede alle væk. Han puffede en fyr så brutalt, at fyren væltede og trådte ind over tæerne på dem bagved. En stor mama blev arrig på den uskyldige og slog ham med sin taske. Erik så sig tilbage og grinede.

Jeg gik i stilling bag Erik for at holde folk på afstand. En sigøjnertøjte råbte op og truede mig med sine henna-tatoverede kløer. Jeg placerede en hånd i ansigtet på hende og vinkede en vagt til mig.

Vagten svang sin stav og kom hurtigt til undsætning. Sigøjnerkællingens angreb blev afværget, men de vrede ord, der føg mod os, fik vagten til at skule. Eriks hårdhændede fremfærd satte vores fortrinsret som hvide på en alvorlig prøve, men Erik var trods varmen helt kold. Bag hans ryg kunne jeg se hans stikkende øjne for mig. Jeg skævede over hans skulder mod den pukkelryggede mand bag billetlugen. Manden fumlede unødvendigt meget med alle sine små papirslapper, men omsider langede han byttepenge og billetter ud under lugen.

Vagten guidede os væk, og hullet efter os i køen blev øjeblikkeligt oversvømmet. Én i mængden spyttede efter Erik, og Erik blev rød i hovedet og skummede af raseri, men han kunne ikke gøre andet end at følge med.

"Looke look, first class, VIP" lød det fra vagten. Han pegede med sin bambusstav og ekspederede os ind i banegårdshallen.

Indenfor var trængslen massiv, og vi sloges for at komme frem. Ved svingdørene til VIP stod en brysk officer med skråhue og ordener på brystet, men dørene var åbne for os hvide.

VIP-kontoret var en helt anden verden end udenfor. Høje glasmosaikvinduer farvede sollyset blødt, og en lang, overdimensioneret mahogniskranke delte rummet på langs. Bag skranken ekspederede venligt smilende mænd med skåneærmer og stiv flip, og foran skranken ventede folk med anstand og på række. Der blev røget amerikanske cigaretter. Ingen billige, ombundne tobaksblade som alle andre steder. I loftet rørte to enorme propeller dovent rundt i den røgfylde luft.

Erik ville mase sig frem, men jeg holdt ham tilbage. "Lad mig." Jeg hostede. Ansigter vendte sig mod mig, og det gik op for mig, at jeg var den eneste kvinde i lokalet.

"Excuse me. We have an appointment," sagde jeg til manden foran os. Han nikkede venligt og veg til side. Derefter; "Sorry. Please let us through." Men fremme ved skranken, var alle pladsbilletter for længst udsolgt,

og tilbud om ekstrabetaling nyttede ikke. Der var ingen rigtige billetter til Varanasi. Nøjagtig som Hema Kumari havde sagt.

Tilbage i den tætpakkede banegårdshal blev vi kilet fast i den strøm af rejsende, der maste på for at komme igennem til afgangshallen. Med billetter og bagage løftet over hovedet blev vi som kreaturer sluset frem mod barrieren til perronerne. Alle fik omhyggeligt tjekket deres billetter, og en ad gangen blev man lukket igennem barrieren.

På perronen lå, stod og sad folk af enhver slags mellem bjerge af bagage og oppakning. Mænd i prangende hvide kjortler, stolte sikker med farvet turban, rejseklædte og for fine til at sidde på hug. En kvinde på jorden delte mad ud til sin familie. Perronens fastboende tiggere trængte sig ind på os. Handlende prangede ihærdigt for at sælge os deres vandle drikke og konsistensløse mad, og rejsetrætte hippier lå henkastet som affald med hovedet på rygsækken. Midt i det hele prøvede banebetjente at skabe orden, men skabte bare mere kaos.

En ældre kvinde lå ind over sin bagage, for tyk til at kunne sidde på hug. Hendes gråhårede mand ved siden af hende tog med jævne mellemrum lommeuret frem af vestelommen. Han rystede uret og syntes ramt af ventetidens ulidelighed.

Erik fokuserede på mit ansigt for at søge ro. Jeg fugtede læberne. Han så på min mund og tog mig ind til sig. Som de eneste på perronen holdt vi om hinanden, og flere glanende ansigter blev vendt imod os.

Eriks læber var let adskilte. Jeg fik en inderlig trang til at provokere folk, kysse med ham og være ligeglad med alt og alle. Jeg lod mig føre hen mod en stabel sække, lænede mig bagover og lagde mig i hans arm, men pludselig drejede han ansigtet væk. Med sine kyslæber fiskede han en smøg op af sin evigt flåede cigaretpakke.

Det var lige før, vi skulle have kysset, men han valgte i stedet en smøg. Jeg fornemmede, at han ikke ville ligge under for sit begær. Han så ud til siden og undgik at puste røg ind i ansigtet på mig, men jeg blev ved med at se på ham. Erik tog trods alt hensyn, og han skulle vide, at jeg elskede ham. Jeg plantede en hånd i skridtet på ham. Hans blik flakkede. Diskret førte han sin hånd ned mod min, for med et lille nik at løfte min hånd væk. Ja, Indien var et mærkeligt land, hvor et lille nik både kunne betyde ja og nej.

Jeg stillede mig ved siden af ham og betragtede kødranden af dumme ansigter omkring os. Man vænnede sig til folks nysgerrighed ligesom med fluer. Det nyttede ikke at vifte dem væk. De var der hele tiden. Dem eller nogen andre.

Side om side stod Erik og jeg lænet mod sækkene. Indadtil opfyldt af parlivets små magtkampe og udadtil to skamløse fremmede. Og jeg vidste, hvad der var galt med os. En kvinde læner sig ikke ublu ind mod sin mand, og jeg havde endda den ene fod støttet bagud mod sækkene. Kun en dreng ville stå på den måde, men jeg var ligeglad. Jeg havde nok i Eriks og mit.

Erik skoddede sin smøg mod væggen og tændte en ny. Hans hænder rystede. Han havde svært ved at styre sit temperament. Han evnede ikke tålmodighed og det at vente.

Et uhyre damplokomotiv med en kilometerlang række af passagervogne rullede ind på perronen. Toget til Varanasi, og alle vogne var propfyldt. Alligevel masede folk sig frem. De mest entusiastiske kravlede op på taget af vognene, og banevagterne forhindrede dem ikke.

Erik møvede sig ind i den nærmeste vogn. Jeg var lykkelig over, at han gik forrest og skærmede mig. Perronen bag mig var stadig tætpakket. - En afgang, et lokomotiv og en kilometer vogne havde kun tyndet sparsomt ud.

Uden pladsbilletter var Erik og jeg henvist til at stå klemt mellem svedige kroppe og strejf af stinkende ånde, men det var kun indtil Erik fik øje på en dreng i en kupe, der fyldte op på sædet ved siden af sin mor. Resolut skubbede han døren til kupeen op, løftede drengen og kastede ham i favnen på hans mor. Under

protester fra moren maste Erik sig ned i sædet. Hun og en ældre kvinde til den anden side måtte rykke sig, for ikke at få Eriks spidse albuer mast ind i ribbenene.

Erik gjorde tegn til, at jeg skulle sætte mig på ham. Jeg skruede mig ind mellem bagage og strittende knæ og landede på hans skød. Samtidig rykkede toget i gang, og gennem de åbenstående vinduer kom der bevægelse i luften, men umiddelbart efter fulgte den beske kulrøg fra det hårdtarbejdende lokomotiv ude foran. Jeg gispede som en fisk og var glad for, at vi ikke var henvist til taget og de slagger i røgen, der hvirvlede forbi vinduet som flager af grå sne.

Som kvinde følte jeg, at jeg måtte undskylde for min mands dårlige opførsel. Jeg lagde hovedet på skrå og smilte forsøgsvis til moren og de omkringsiddende, men de øjne, der mødte mig, var fulde af had.

Jeg søgte trøst i at være tæt på Erik, men samtidig red jeg som en galionsfigur på hans knæ og sad helt i front. En ung kvinde på skødet af en ung mand var ikke god opførsel. En turbanklædt gubbe over for mig skulede ondt. Han samlede spyt i munden. Jeg frygtede, at han ville spytte på mig. Pludselig sparkede Erik ud efter manden. Jeg var nær væltet ned.

Gubben blev sparket eftertrykkeligt over skinnebenet.

"Maff," bjæffede Erik. Et undskyld på hindi, der vitterlig lød som et bjæf. Manden tabte underkæben og så væk. Ikke mere stirren fra ham! I det hele taget var der i den tætpakkede kupe et mærkeligt fravær på den stirren, vi som udlændinge normalt var udsat for.

I forhold til den måde, hvorpå vi blev ignoreret, kunne man nemt tro, at Erik bag min ryg skar hånlige ansigter, men så barnlig var han alligevel ikke.

Folks vrede gjorde ham derimod tændt og parat. Jeg var ikke i tvivl om, at Erik til enhver tid ville forsvare mig. Der var ingen aggressioner, han ikke kunne takle. Men i fire stive timer måtte jeg skamride på skødet af ham, indtil vi ankom til Agra, hvor vi skulle se kærlighedens Taj Mahal.

Uden for banegården i Agra lod vi os shanghaje af en ivrig taxachauffør. Vi kastede vores bagage og os selv ind i hans gule taxa og kom hurtigt og nemt væk fra mylderet på stationen.

For foden af Det Røde Fort læssede chaufføren os af ved et hotel, der engang havde været fornemt. Og efter et elendigt måltid mad, smeltede vi sammen på en hul seng i et klamt værelse, hvor vinduerne var erstattet af rustne trådnet.

****

Dagen efter var vores tøj vasket, og Eriks sko kridtet. Vi var klar til at opleve det sagnomspundne monument Taj Mahal, rejst af Shah Jahan til minde om hans yndlingshustru Mumtaz Mahal.

Under de imponerende hvælvinger af farvede halvædelstene, indfattet i perlehvidt marmor, udbrød Erik.

"Åh, det er jo ligefrem smukt. Hvordan fanden kan en mand være så kusseforelsket?"

"Du ved nok, at shahen ville bygge et tilsvarende sort gravmonument til sig selv, ik?" begyndte jeg.

"Selvfølgelig," skrattede Erik. "Et krystalsort monument til minde om en grum og magtfuld hersker. Perfekt!" Han drejede om under hvælvingerne og skridtede ud i sollyset.

På vejen tilbage krydsede han ind over de veltrimmede grønne plæner og hoppede op på den langstrakte fontænes renskurede marmorkant. Han smøgede bukserne op og trådte ud af sine nykridtede sko.

Tanken om at køle fødderne i fontænen vand var uimodståelig. Med sko, sandaler og hinanden i hænderne vadede vi ud i det lave, lumre vand. Vrede vagter dukkede straks op på begge sider af bassinet og ville have os op. De truede med løftede stave, men var for fine i deres uniformer til at ville hoppe ud efter os.

En af vagterne bøjede sig ned for at snøre sine blankpolerede støvler af. Det fik Erik til at knæle ned foran mig i det lave vand og med en storslået gestus række mig sit hjerte. Jeg lagde hovedet på skrå og så betaget ned på min dejlige kavalier.

Der lød applaus fra mængden af hippier, og fra et selskab af amerikanske kvinder lød skingert: "How marvelous! How wonderful!"

Al den romantiske opmærksomhed omkring os forhindrede vagterne i at være hårdhændede. Frygtløst steg vi op af vandet og stak i vores fodtøj og blev pænt eskorteret ud.

De mange vrede ord, som blev kastet efter os ved porten, tolkede Erik som komplimenter: - "Sammen kan du og jeg opnå hvad som helst," sagde han. Og jeg nød i fulde drag øjeblikkets sødme!

III-3

Fremme i Varanasi hentede Erik den første månedlige udbetaling fra Jacobs forældre på American Express. Jacobs forældre var taknemmelige for, at Erik og jeg blev i Indien for at søge efter den journalist, som indirekte var årsag til Jacobs død.

Erik indlogerede os på et luset hotel, og han brugte de følgende dage på byens snavsede posthuse for at ringe rundt til byens travle avisredaktioner, og senere på at opsøge samtlige bladkompagnier.

Overladt til mig selv dyrkede jeg mit image. Jeg fik ordnet negle, fik plejet hud og hår, og i Varanasis kældre fandt jeg dygtige skomagere og skræddere. Jeg fik endda lavet elegante stiletter, der hævede mig og mit underliv op over gadens snavs.

Jeg købte pikante lækkerier til min garderobe, og om aftenen, når Erik kom hjem, havde jeg tændt stearinlys og ventede på hans seng med parisernumse i blondelingeri. Jeg lyttede til hans bryderier, hans fremskridt og tilbageskridt. Jeg kælede for ham, holdt ham hen, og når han var tam, tog jeg ham til mig, var trøstende, forførende og forført. Der var ingen tvivl i mig. Han elskede mig.

I de dage tænkte jeg meget på at gå hele vejen som pige. Jeg ville giftes med Erik i Las Vegas eller hvor som helst, vi kunne få legale papirer på vores forhold og en smuk ceremoni. Ja, måske kunne vi endda adoptere et par børn, og jeg kunne blive en slags mor.

Jeg vidste selvfølgelig, at jeg levede i min egen fantasiverden, og at den rigtige verden derude endnu ikke var parat til en som mig. I det hele taget var det en svær balancegang at være på høje hæle i Varanasis ujævne gader, og jeg fandt hurtigt tilbage på flade sandaler.

Erik havde kun et navn at gå efter. Han brugte dage på at støve rundt i de kasteløses bydele i forsøget på at finde Jacobs kontakt, men blev konstant mødt af sprogbarrieren. Til gengæld rendte han på en amerikansk pige, der var på vej til at flytte ud af en bungalow i Assi Ghat nær trapperne til Ganges. Og takket være pengene fra Jacobs forældre fik vi mulighed for at leje hendes bungalow. Vi registrerede os hos de lokale myndigheder, og inden for få uger var Erik og jeg blevet et etableret par i Varanasi.

Kvarteret, vi slog os ned i, var befolket af hippier, og om dagen, når Erik var ude, hang jeg ud på de små restauranter, hvor folk røg tjald og lyttede til syret sitarmusik. Jeg faldt ret hurtigt til i gadens flippede miljø og følte mig velkommen både som dreng og som pige. - For blandt hippier i Indien var det ikke mærkeligt at være anderledes. Man blev accepteret som en freak blandt andre freaks.

Alligevel var jeg til daglig ikke alt for chick. Hvis jeg var majet ud og supertøset, troede drengene, at jeg var ude på noget. Seje fyre blev hovne og søde fyre blev forlegne. Når jeg fremstod lidt for chick sendte smukke piger mig ækle blikke, og så mig som konkurrent i forhold til fyrene. Så jeg prøvede at passe ind! Jeg bar min sari afslappet og lod smykkerne blive hjemme. Men jo flere jeg kendte, og jo mere kendt jeg blev blandt folk i gaden, desto mere respekt mødte jeg. Jeg var en, der turde være, som jeg var.

Erik var stolt af mig, og selvom jeg fremstod piget, behandlede han mig aldrig som underlegen. Han udsatte mig på intet tidspunkt for nedværdigelse, og jeg var sikker på, at han ikke ville slå mig, sådan som jeg havde set ham slå piger. Nej, Erik og jeg smittede positivt af, på hinanden. Når jeg var pyntet op og majet ud, var han faktisk mere beleven og mere hensynsfuld end ellers.

****

Omkring hjørnet, hvor vi boede, var en kinesisk restaurant, hvor jeg i reglen spiste frokost. Her sad jeg sammen med et par af vores naboer, Hannibal og Timor, da en lyshåret pige på min egen alder stillede sig nysgerrigt an ved vores bord og roste min sari. Hun spurgte, om den var af silke, og hvor jeg havde købt den.

Jeg følte mig charmeret af hendes interesse og fortalte, som det var, at den var købt i Delhi på Ramesh Markedet, men at man kunne få samme kvalitet i Varanasi.

Med stolt oprejst pande spurgte hun ligefrem, om jeg ville hjælpe hende med at finde stof til en sari.

Timor vendte sig mod hende og sagde arrogant: - "Ej søde. Du er gået forkert, ligner det her måske et turistbureau?"

Jeg tyssede på ham. For der var noget sundt og ægte ved pigen, og jeg indbød hende til at sætte sig ved vores bord.

Hun hed Carmen og var fra Canada. Hun var kommet til Indien sammen med to fyre, hun havde gået på high school med. De havde boet et halvt år i Goa, inden de rejste videre mod nord, blandt andet for at se Taj Mahal. Planen var, at de skulle videre til Nepal, men i Varanasi var de flyttet ind i vores gade, og vennerne fra Canada blev opslugt af Varanasi og det syrede miljø.

Carmen syntes, at vennerne røg for meget tjald. Hun ville have mere ud af Indien end det, sagde hun. Hun var interesseret i indisk religion.

Timor begyndte at udbrede sig om, at indisk religion var anderledes mangfoldig end den monoteisme, vi kendte hjemmefra. Hvilket han sikkert havde ret i, men jeg kunne se på Carmen, at hun ikke gad hans snak. Hun sagde meget nøgternt, at komparativ religion ikke var hendes felt.

Timor rynkede panden. Og det morede mig at se ham vende begrebet 'komparativ religion' inde i sit hoved og erkende, at Carmen var mere skolet, end han.

"Mangfoldighed er klart den følelse, man får her i Indien," sagde Carmen forsonligt.

"Ja, det er præcis, hvad Indien handler om," sagde jeg. "Indien er det, man føler." Jeg hævdede brynene for at understrege over for Timor, at han ikke skulle gøre sig til, men hans opmærksomhed var allerede vendt væk.

Fra da af, var Carmen og jeg veninder.

****

Næste dag tog jeg Carmen med til vævekældrene. En stolt parfumeret mandsling viste os ned i den dybeste kælder, hvor gamle kvinder med kloagtige hænder og teenagepiger med rappe fingre sad som naglet til de enorme væve. Små børn hjalp til ved vævene for at holde styr på trendtrådene. Carmen bemærkede, at alle børnene havde sår på hænderne. Hun samlede en pige med betændte sår op.

"Vi beholder kun de sunde og dygtige," sagde manden. "Dem, der ikke gør fremskridt, skiller vi os af med." Han tog pigen ud af armene på Carmen og skubbede hende væk.

"Hvad skal det sige?" spurgte Carmen.

Manden studsede og så undrende på Carmen. - "Så kan de ikke bo her!"

"De bor da ikke hernede!" sagde Carmen bestyrtet.

"Hvor ellers," sagde manden og rankede sig op. "Vi har hver vores skæbne, og de små skæbner, der bor hos os, gør vores silke til den smukkeste i verden." Han smilede selvtilfreds.

Carmen blev varm i kinderne. Hendes medfølelse for staklerne i kælderdybet gik selvfølgelig i hjertet på mig, men jeg var mest bekymret for, om børnenes sår kunne smitte.

"I skal lægge mærke til manglen på kvinder i den giftemodne alder," sagde vores parfumerede rundviser. "Kvinder, der er dygtige ved væven, er i høj kurs her i Indien. Vi har vores pris, og selvfølgelig også et ansvar. Pigerne hos os får solide mænd."

"Og drengene?" spurgte Carmen.

Manden lo. "Drenge er drenge. Drengene forsvinder før eller siden. Drenge søger deres egen skæbne. Pigerne vil tryghed."

Carmen og jeg var glade for endelig at komme op i lyset. I mandens butik på gadeplan fik vi fremvist de prægtige stoffer, der blev produceret under de skumle kælderhvelvinger. Med tårer i øjnene valgte Carmen et stykke kongegult-silke, med elegant sortvævet kant.

Vi tog silken med til en skrædderkælder.

På vej tilbage til Assi Ghat fandt vi forskellige småting, og det var dejligt at være to piger på shopping, - at kunne holde en bluse op og spørge. - "Hvordan synes du, den her klær mig?"

Carmen fortalte, at hun ville læse indisk religion på universitetet. Hun var kommet til Indien for at finde sin Kali-styrke.

"Jeg har brug for gudinden Kali" sagde hun. "Jeg har brug for at finde de mere rå sider af mig selv. Kali er ligeglad med, hvad andre tænker og føler. Det lærer man sjældent som pige."

Jeg var meget enig i, at det som pige og kvinde var ekstremt vigtigt at skille sig af med skyld og skam. Man måtte lære at ignorere, hvad andre tænkte og mente.

"Kali er kvindens basale seksualitet," sagde Carmen.

"Kali? - Det er hende den blåsorte, med tungen langt ude af halsen, ik?" forsøgte jeg.

"Jo, og afhuggede mandshoveder hængende omkring sig," sagde Carmen. "Hoveder, der symboliserer de egoer, gudinden har besejret. Og mandshoveder, fordi manden er mere egoistisk end kvinden."

Jeg forestillede mig nemt Eriks ego dingle ved gudindens bryst, men jeg var ikke bange for hans egoisme. Han var min egoist. Jeg var overbevist om, at Eriks aggressive ego ville skabe fremgang både for ham og mig.

Carmen og jeg fulgtes til det dorm-hotel, hvor hun boede med vennerne, og hun inviterede mig med op. Hun ville vise nogle af de øvelser, der styrkede hendes Kali-energi.

Samværet med Carmen var sjovt og dejligt, og selvfølgelig gik jeg med.

På sovesalen mellem køjerne smed Carmen sin tunika og stillede sig foran mig i sine falmede lyserøde trusser.

"Åndedrættet," sagde hun. "Man skal have styr på sin vejtrækning. Vil du være med? – Selvfølgelig har jeg luret, at du ikke er rigtig kvinde, men mere en slags cross-dresser. Det gør ingen forskel. Du har helt sikkert brug for at få styrket din kvindelige energi."

"Har jeg?" spurgte jeg overrumplet.

"Jeg så det allerede på den kinesiske restaurant," sagde Carmen. "Enhver kan se det, selvom måden du sætter din sari på skjuler dit adamsæble."

"Kan man?" sagde jeg og følte mig kompromitteret.

"Jeg kan i al fald se, hvor dejlig du er," sagde Carmen og tog min hånd.

"Kom og vær med." Hun stillede sig med let adskilte ben i grounding-position.

"Kali er fyrre centimeter under dig. Det er der, man skal finde sin tyngde og styrke." Hun lukkede øjnene og støttede hænderne imod lårene med opadvendte håndflader.

Jeg var imponeret over Carmens naturlighed. Jeg havde meget lyst til at smide min sari, men det ville være som at smide min kvindelige identitet, så jeg skubbede bare sandalerne af.

"Du kan også bare se på," hviskede Carmen med lukkede øjne.

Min sari gav nok plads til, at jeg kunne skræve ud og synke ned i lotusstilling ligesom Carmen, men de små nylonsocker, jeg havde på, for at holde gadens skidt ude, lugtede temmelig svedige. Så i stedet foldede jeg benene ind under mig og nøjedes med at betragte Carmen.

"Du er meget smidig," sagde jeg beundrende.

"Du skulle bare vide," klukkede Carmen og smilede. – "Sig mig!" fortsatte hun. "Har du i øvrigt fået lavet bryster, eller hvordan?"

"Nej. Jeg ved ikke, om jeg tør," svarede jeg. "Jeg stemmer mit bryst op med bandage. Det giver lidt fylde." Vi var tilbage på venindesporet. - Åbenhed og fortrolighed var naturligt med Carmen.

"Jeg forstår dig," sagde hun. "Jeg ville aldrig få lavet bryster her i Indien. Det er sikkert billigt, men de skamferer dig. Du skal få dem lavet i Californien. Jeg har en veninde, der fik det gjort. Hun følte sig flad, og hendes nye bryster ser helt naturlige ud. Arrene er næsten usynlige."

"Jeg vil hellere have dine," sagde jeg og smålo. "De har den helt naturlige størrelse."

"Mine er alt for små," sagde Carmen og løftede op i sine bryster. "Jeg bruger kun B-skål, når jeg ellers bruger BH." Hun så ned ad sig selv. "Men du synes de er pæne?"

"Helt sikkert," sagde jeg. "Du har en flot krop."

"Tak," smilede Carmen og lagde sødt hovedet på skrå. "Vil du i øvrigt med i Kali templet i morgen," spurgte hun. "Så kan du møde min guru Masamantra."

"Nej, i morgen dur ikke," sagde jeg spontant. Jeg var pludselig usikker på mine følelser for Carmen. Hun var for dejlig. Måske endda tiltrækkende. Jeg måtte få styr på mig selv. På den anden side burde jeg kunne være tæt med Carmen, hvis nogen. Carmen var tilsyneladende helt cool med mit afvigende køn.

"Du kan komme forbi den kinesiske restaurant, hvor vi mødtes," sagde jeg. "Jeg spiser der hver dag."

"Det kan du regne med," sagde hun og så glad ud.

Jeg var også glad. Jeg var glad for, at hun ikke opfattede mig som afvisende.

****

Til frokost næste dag fortalte jeg Timor om min bytur med Carmen, og jeg spurgte ham, hvad han vidste om Kali-dyrkelsen.

Han fortalte, at Kali i manges øjne var dødens og ondskabens gudinde, men at Kali-dyrkelsen ret beset bare var en særlig form for yoga. - "Kali-dyrkelsen er en særlig gren inden for tantra," sagde han og måtte forklare mig, hvad tantra var.

"Tantra er yogamassage, hvor man sammen lærer at opbygge og fastholde det seksuelle uden at jagte orgasmen. Hannibal og jeg har ugentlige tantra-aftener hjemme hos os. Du er meget velkommen sammen med Erik. Eller måske sammen med din nye veninde," sagde han og smilede slesk.

"Du inviterer mig til gruppesex!" sagde jeg forundret.

"Nej, Gud bevares. Vær ikke dum. Guru Masamantra er vores guide. Den teknik, han lærer folk, er helt igennem spirituel."

"Åh Masamantra," udbrød jeg. "Ham har jeg hørt om, men den slags massage er vist ikke noget for Erik."

"Det tror jeg bestemt," sagde Timor. "Tantra hos os handler om at give sig hen til Kali, væve sig sammen med sin partner, uden at ville eje og besidde den anden. Kali-ekstase er en tilstand, hvor man åndeligt fortærer hinanden, og Erik har rigtig meget Kali i sig."

"Ih, hvor lyder det interessant," sagde jeg sarkastisk. Men jeg er altså ikke religiøs, og det er Erik heller ikke. Han tror kun på sig selv, og jeg tror på ham."

"Du undervurderer Eriks spiritualitet," sagde Timor. "Det er ikke pænt. Måske skulle du spørge Erik om Kali. Der er vist noget, den søde Erik ikke har fortalt."

IV-4

Jeg var skyldig i at kunne lide Carmen og hendes slidte lyserøde trusser. Kunne Erik se det på mig? Fornemmede han, at jeg var fysisk tiltrukket af Carmen? Jeg følte mig flov. Måske stolede Erik ikke på mig. Og hvad var det spirituelle omkring Kali, han ikke fortalte?

Vores forhold var bygget op omkring Jacobs død, og den aggressive energi, Erik brugte på at fuldføre Jacobs mission, gjorde Jacob stadig nærværende.

Som en Shiva, der lod Kali danse på sig, lod Erik Jacobs død danse på mig. Jeg sagde aldrig fra, heller ikke, da han ville indrette et alter til minde om Jacob.

Ejeren af vores bungalow tillod os at rydde baghuset. Vi kalkede og stillede an med alterbord, blomsterkrans og røgelseskar.

"Jeg elsker, at du ikke er jaloux," sagde Erik. "Jeg har enormt brug for det her."

"Jeg elsker også dig," sagde jeg. "Selvfølgelig støtter jeg dig. Jeg ved, hvor svært det er for dig med Jacob."

"Du har ingen anelse," sagde han og rettede sirligt røgelseskarret på alterbordet. Han tog sin lighter frem og tændte de to kærter.

"Det, der mangler er, at du trøster mig," sagde han. "Tag kjolen af, og læg dig på Jacobs alter."

"Hvad?" Jeg stirrede vantro på ham.

Han havde afvist de forskellige forslag til alterbord, jeg var kommet med.

Jacobs alterbord skulle være stort og solidt. Nu forstod jeg, - men hvad forestillede han sig?

"Hvad er det du vil?" spurgte jeg.

"Du skal være Jacob!"

"Jeg er ikke Jacob. Det er for mærkeligt," sagde jeg.

"Gør, som jeg siger," kommanderede Erik.

"Kun hvis du er sød ved mig," sagde jeg forsigtigt.

"Var jeg måske ikke sød mod Jacob?"

"Næ, jeg oplevede jer ikke som særligt tætte," begyndte jeg.

"Hold din mund," vrissede Erik. "Du siger, du støtter mig og elsker mig, men du snakker bare!"

Min strube snørede sig sammen. "Selvfølgelig elsker jeg dig," sagde jeg usikkert.

Han greb ud efter mig, løsnede min sarong og lod den falde til gulvet.

Uvilkårligt tog jeg hænderne ind foran skødet. Jeg vidste ikke, hvad han ville, og følte mig nøgen.

Han viftede mig ind på alterbordet. - Og han var forberedt. Han bredte et moskitonet ud over mig, indhyllede og tilslørede mig. - "Vi skal mindes i stilhed," sagde han.

Moskitonettets tyl slørede ikke mit ubehag, for lyden af Eriks vejtrækning og den fasthed, hvormed han arrangerede mig, var stærkt foruroligende. Spændingen i rummet sitrede om kap med byens dybe summen, og tætheden var mere trykkende end varmen.

Han satte sig på gulvet. Jeg skævede til ham. Han sad med lukkede øjne, og jeg fornemmede, hvordan han tænkte på Jacob og projicerede ham for sig. Hans længsel var så sanselig og rørende, at det obscure ved min egen situation fortrængtes. Jeg fik kontrol med mit åndedræt og trådte ind i den rolle, Erik ønskede mig i. Jeg blev opløst gennem den kraft og styrke, hvormed han materialiserede Jacob på tværs af tid og rum, og astralt, ud af kroppen, formede der sig billeder på min nethinde. Jeg så Jacob for mig, hans væsen og hans kærlighed. En kærlighed, der smeltede mig indefra og ud.

Savnet og alt det uforløste i Erik strømmede gennem mig, og med halvåben mund hørte jeg Jacob gispe, som om jeg var ham. Jeg så billeder af alt det, Erik havde fortalt om Jacobs far og mor - at de var kreative mennesker, at familien var rummelig og accepterede Erik og Jacobs homoseksualitet, dengang Erik og Jacob stadig var teenagere, og Eriks familie vendte Erik ryggen. Dørene stod åbne hos Jacob, men jeg var faret vildt. Og først da Erik stod bøjet over mig, kom jeg tilbage. Jeg så noget, jeg aldrig havde set før. - Erik med tårer i øjnene!

"Tak," sagde han, og hans inderlighed åbnede mit hjerte. Glædestårer trillede ned ad mine kinder.

Det, han havde gjort med mig, var dybt og smukt. Det var Jacob, han havde tilbudt, men det var mig, Geo, som han så på med en sjælden varme. Jeg blev tændt af hans kærlighed, og Erik var mere end klar. Så jeg lod ham danse på mig, indtil han sank sammen, sanseligt og sitrende.

"Jeg ville være Aleister Crowley i Indien, urørlig og usårlig," sukkede Erik udmattet. "Men Kali tog mig." Jeg lagde mine arme om Erik.

"Hvordan mener du?" spurgte jeg.

"Jeg var i Kali-templet med Timor, og vi deltog i ofringen af et abebarn. Jeg kunne lide det. Jeg kunne lide rædslen og sødmen. At ofre et uskyldigt liv til Kali gav mening. Det dulmede Kalis vrede og gjorde også mig mindre vred. Jeg kunne lide at have Kali i mig. Det gav mig ro."

"Jeg ser Kali hos dig," sagde jeg og strøg ham over hans plyssede hoved. I samme øjeblik blev jeg klar over, hvad jeg gjorde, men hans normale irritation over at blive rørt på hovedet udeblev. Han lå som tæmmet, tam og mild af mødet med dødens billeder.

"Vi gør det her igen," erklærede jeg. "Jeg tror, at vi har fundet en vej. Kali vil hjælpe os."

Erik skubbede mine arme væk. "Nej, der er intet 'os' hos Kali," sagde han og rejste sig. "Kali er mit!"

Han samlede min sarong op fra gulvet og svøbte den om sig. I døren vendte han sig. - "Du er mit redskab. Vi søger Kalis hjælp, når jeg har behov!"

Men at han bandt min sarong om sig, var et sikkert tegn. Han begærede mig. Der var et 'os'. Det var ham og mig, der havde fyldt rummet.

På alteret flød jeg hen i tanker om Eriks vrede. Dæmonen Erik var plantet i mig, men jeg var ikke bange. Tværtimod var jeg betaget af de billeder, han havde overført til mig. Billederne af Jacob og hans familie fremstod spillevende.

Jeg havde været fuldstændig væk, og det strejfede mig, at Erik måske havde dopet mig, men jeg var hverken svimmel eller udmattet. Jeg var mig selv. Jeg var kvinde i den mest moderlige og favnende udgave. For Eriks Kali-energi var jeg den Shiva, der på alle måder favnede hans frustrationer. Jeg var hans genvej, hans medium. Jeg var åben for ham, og jeg ville gøre det igen. Min omsorg for Erik var autentisk.

****

Selvom Erik ikke mente, at jeg skulle dyrke Kali, var det Kalis vej, vi sammen havde bevæget os ad, og Kali-templet i Bansphatak blev hurtigt mit yndlingssted. Det oversete lille tempel var en oase midt i byens virvar, et dejligt fredfyldt sted, gemt væk bag beskidte facader.

Op ad selve templet lå en pergola, og her residerede Masamantra, den yogi Carmen snakkede om. Masamantra var en tilsyneladende lalleglad lille mand, men bag det harmløse ydre var styrke og visdom. Og i modsætning til andre yogier talte Masamantra flydende engelsk.

"Mørket vil komme," prædikede han i skyggen under pergolaen. - "Det altfortærende mørke vil komme. Derude i galaksen er der et uudgrundeligt dyb af ufattelige dimensioner. Det trækker os til sig millioner af gange kraftigere end solen. Mørket vil i sandhed komme."

Masamantra favnede os med sin milde stemme. Han talte om verdens undergang som noget fuldstændig indlysende og selvfølgeligt.

Vi sad omkring ham i lotusstilling, med rank ryg og håndfladerne opadvendte.

"Er der slet ingen håb?" spurgte danske Isabella, da Masamantra lod blikket glide rundt.

"Hvorfor vil du have håb?" svarede den lille mand. - "Men jo, - solen vil æde os, længe før mørket i galaksen, når os." Masamantra smilede blændende, som var han solen selv.

Flere rørte på sig. En forsøgsvis munterhed bredte sig.

"I skal kende sandheden," fortsatte Masamantra. "Livet, som vi kender det, er en dag slut. Menneskeliv er uden betydning. Menneskelivet er en tilfældighed. Intelligens og kreativitet er blot primitive instinkter i menneskets selvopholdelsesdrift. At tro på en fremtid for menneskeracen er en illusion. Før eller siden skal vi smage gudindens ånde og finde fryd i hendes altødelæggende vilje."

Masamantra afsluttede sin seance og sank hen i meditation. Jeg rejste mig stille fra sivmåtten. I den fjerne ende af tempelgården mellem vasketøjet havde jeg set et par plastikstole. Jeg trængte til at være alene og gik

mod den del af gården. Til min ærgrelse fulgte Isabella efter mig. Hun indhentede mig lettere stakåndet. "Hvad synes du?" spurgte hun. "Synes du ikke, at Masamantra er meget deterministisk?"

Jeg stoppede, og så på hende. Hendes hår var rodet. Hun svedte.

Hun var én af dem i gaden, jeg helst undgik, fordi hun havde forudfattede meninger om alt og alle.

"Nej, Masamantra har ret," sagde jeg.

"Jamen, hvorfor giver han os disse dystre billeder?" gispede hun.

"Måske er det vigtigt at se livet i et større perspektiv," forsøgte jeg og trak på skuldrene.

"Jamen? Hvad med kærligheden," sagde hun og så fortabt ud. "Vi skal da hjælpe hinanden. Universet er fyldt med kærlighed. Kærlighed overvinder alt."

"Nej, når det kommer til stykket, er vi alle sammen hver vores lille egoistiske ø," sagde jeg affejende.

"Ja, sådan er det mellem dig og din Erik, sagde Isabella hidsigt. "I er sammen, men hver for sig!"

"Måske," sagde jeg.

"Sådan er det!" fastslog Isabella. "Det er ikke kærlighed."

"Jeg tror, du er gået forkert, Isabella," sagde jeg roligt og glattede min sari. "Det her er Kalis tempel. Her skal vi lægge flosklerne om kærligheden bag os."

"Vi kan da ikke leve uden håbet," sagde hun.

"Håbet om hvad?"

"Håbet om kærlighed."

"Fuck kærligheden," sagde jeg og slog med nakken.

Isabella stivnede. Hun lignede et såret dyr.

Jeg lod hende stå og satte mig skødesløst til rette på en af plastikstolene.

Hun slubrede tilbage mod pergolaen i sine slidte sandaler, og endelig fik jeg fred til mine egne tanker.

For mig havde Masamantra på bedste måde bekræftet det sande og usødede. At min og Eriks rå kærlighed vækkede anstød hos ordinære personer som Isabella, kunne jeg ikke tage mig af. Kali var selvindsigt på et højere plan, og jeg var glad for, at jeg havde været hård i munden over for Isabella. Isabella skulle ikke komme på tværs af min spirituelle udvikling. Hun var en noksagt, som jeg ikke behøvede at forholde mig til. Samtidig vidste jeg, hvorfor Isabella mængede sig i miljøet. Hun havde været så dum at betro mig, at hun deltog i tantra hos Timor og Hannibal for at finde en kæreste. Hun var åbenlyst galt afmarcheret.

****

Erik ville ikke med til tantra. Jeg forstod ham. Han var for kolerisk og anspændt til at kunne slappe af i nøgenhed sammen med andre, men han var storsindet nok til at lade mig deltage sammen med Carmen. - "Kvinder er ligegyldige," sagde han. "Hvis bare du holder dig fra drengene!"

Det lovede jeg højt og helligt og var glad for, at mine følelser for Carmen slet ikke var på hans radar.

Der var en del syrehoveder blandt Masamantras disciple. 'Gummi-fjæs' var en af dem. Og fordi Carmen ikke nåede frem, var jeg sammen med Gummi-fjæs. Hun og jeg var jævnaldrende. Vi havde kun de obligatoriske trusser på, og hendes nøgne brune hud lignede behåret gummi.

Hun var temmelig tåget og ville have, at jeg skulle tage hårdt fat og sætte neglene i hendes pansrede skind. - "Jeg kan ikke mærke noget," jamrede hun. Og selvom andre var stille og koncentrerede, begyndte hun midt i det hele at snakke om rabarberkompot og urter fra bjergene.

Hun stirrede på mine plukkede bryn og blev ved med at kalde mig; "ma forét brûlé" (min brændte skov).

Hun var fra landet i Frankrig, og hun fablede om en nedbrændt landsby og sin egen svedne sjæl. Hendes mærkelige blanding af fransk og engelsk gjorde hende ikke nem at forstå.

Det var farligt at dyrke yoga og meditation på stoffer, sagde folk, men Masamantra havde det fint med, at folk ødelagde sig selv. "Kali styrer!" sagde han og smilede. - Så jeg lod Kali og mit ønske om at ødelægge Gummi-fjæs styre. Men hendes respons var sløv. Enhver berøring skulle igennem hashtågernes filter. Om det var stofferne eller hendes traumatiske baggrund på landet, der havde ødelagt hende, var svært at sige, men noget i hende var koblet forkert sammen. Alligevel var det et kick at trænge ind under huden på hende. Lugten af hende, da hun endelig overgav sig, var en sand fryd. Men hendes tantramassage med mig, flygtede jeg fra.

Næste tantra-aften var jeg sammen med Carmen, og det var anderledes sundt og rigtigt. Carmen afskyede stofferne. Hun var af den holdning, at stoffer forvrængede folks billeder af det virkelige Indien. Stoffer gjorde grimt til smukt og snavs eksotisk, sagde hun. Og man skulle ikke lukke øjnene for Indiens fattigdom. Hun ville gøre noget for de fattige i Indien. Hun ville blive, og finde sit kald, sagde hun.

Jeg gik på opdagelse på Carmens krop. Hun var fantastisk til at tage imod, og når hun masserede, strittede trusserne på mig. Intimiteten mellem os var ikke til at tage fejl af. Carmen og jeg var gode for hinanden, og tantra var det helt rigtige sted til det seksuelle, der både var, og ikke var, mellem os.

Jeg fortalte hende efterfølgende, at jeg havde ligget død for Erik, som om jeg var Jacob.

"Hvad fik du ud af det?" spurgte hun.

"Jeg følte omsorg," svarede jeg

"Åh ja, dine kvindelige instinkter," grinede Carmen.

"Ja, måske," sukkede jeg.

*****

Til tider, når Erik kom hjem, virkede han ret brugt. Om det var hans ihærdige indsats, og de mange dage uden resultat, der lagde en dæmper på hans vrede energi, var jeg ikke klar over, men jeg var ikke længere hans Shiva.

Til gengæld havde jeg gennem tantra fundet en styrke, der tillod mig at være uforudsigelig som kvinde, og ligesom Kali række tunge ad verden. Til andre tider var jeg den unge mand Geo. Og når jeg følte mig mest som mand, kunne Erik være anstrengende.

"Har du overvejet bryster?" spurgte han på sengen.

"Vil du gerne se mig med bryster?"

"Ja, for fanden," svarede han og lignede en lille dreng, der tænkte på sukermadder.

"Måske," sagde jeg. "Det kunne være fedt at have bryster, men du kan lide det køn, jeg har, ik?"

"Selvfølgelig," sagde Erik. "Den skal vi beholde."

"Vi?" gentog jeg.

"Ja da! Pik er vores fælles glæde," lo Erik.

"Hvis jeg skal have bryster og ikke bare en bh med fyld, så bliver det dyrt," sagde jeg.

"Skidt med hvad det koster. Jeg har planer," sagde han. "Planer, som vi skal snakke om, - hvis det bliver til noget!"

"Hvad?" sagde jeg og hævede de plukkede bryn.

"Senere, smukke," gentog Erik.

"Nåh, men hvad så med Jacobs lokale journalist og de planer?" spurgte jeg hånligt.

"Tålmod," smilede han, men fortsatte. - "Manden kalder sig Boda!"

"Har du fået kontakt med Jacobs journalist? Er det rigtigt? Hvorfor har du ikke fortalt det?" spruttede jeg.

"Han er meget forsigtig," sagde Erik. "Jeg tror, han er del af en revolutionær gruppe. Han var her i gaden.

Vi sås kort. Han sagde, at Indiens venskab med Sovjet ikke gjorde Indien mindre kommunistforskrækket. At der var spioner alle steder, også her i Varanasi. Han mere end antydede, at nogle af vores venner var amerikanske spioner. At hippie-miljøet var det perfekte skjul."

"Jamen, har du fået de oplysninger, vi skulle bruge?" spurgte jeg utålmodigt.

"Nej, overhovedet ikke. Det er ikke så nemt. Han vil have, at vi skal mødes. Han og hans gruppe vil se os an og spørge os ud."

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal tage på, hvis vi skal mødes med den slags folk," udbrød jeg beklemt.

"Det er et alvorligt problem," sagde Erik muntert. "Men du skal være den trans, du er. En amerikansk agent i kjole og tyl skaber ikke mistro. Så latterlig er der ingen, der er."

"Siger du, at jeg er latterlig?" spurgte jeg krænket.

"Hold nu kæft, Geo. Det handler ikke om tøj, vel?"

Men at skulle optræde som pige over for indere, der måske ikke forstod det transseksuelle, var vildt grænseoverskridende. Og oveni ville Erik, at jeg skulle have bryster. Jeg gik i panik over den magt, pigen i mig havde tiltaget sig. Bryster sammen med en drengs kønsdele ville for alvor gøre mig til en freak!

Selvom bryster og kavalergang i en lækker kjole ville være en fryd, så var jeg også mand og dreng. - Måske drag eller måske cross-dresser, som Carmen kaldte det. Men Erik skulle i al fald ikke bestemme.

Hvor var den 'tilbageholdte integritet', jeg havde lovet mig selv i Delhi? Egentlig var jeg vel bare en fyr, der kunne lide udstyret, den feminine fetich, det blide og bløde. At jeg var sammen med Erik og udefra set homoseksuel, var skæbne og ikke mit bevidste valg.

*****

For Erik var det helt naturligt, at vi fandt sammen med andre bøssepar, og vi kom en del hos Timor og Hannibal. Timor havde penge efter sin mor, forlød det. Timor og Hannibal var gadens luksushippier. De havde deres eget hus. Et stort hus.

Timor var ligesom Erik temmelig bestemmende, og han og Erik havde en særlig forståelse med hinanden. Sammen med Timor kunne Erik snakke i timevis om sig selv. De to soled sig tydeligvis i hinandens selskab.

Erik var altid på jagt efter muligheder, og jeg havde en mistanke om, at hans overdrevne interesse for Timor skyldtes, at Timor kendte folk og havde indflydelsesrige venner.

At Timor konsekvent kunne ignorere Hannibal, som om alle andre var meget mere interessante, brød jeg mig ikke om. Og en aften hos Timor og Hannibal med et tredje par, tog jeg en snak med Hannibal i køkkenet. Jeg fortalte åbent, at hvis jeg ligesom han, blev ignoreret af Erik, ville jeg blive enormt mopset.

Hannibal vendte sig mod mig og satte hænderne i siden. - "Du skal ikke bekymre dig, skat," sagde han og gav mig elevatorblikket fra top til tå. - "Timor og jeg har hinanden til daglig, men måske skulle du sætte dig lidt mere på din Erik, så der ikke udvikler sig noget mellem Erik og Timor, som Timor vil fortryde!"

Den drejning brød jeg mig ikke om, og resten af aftenen sad jeg helt bogstaveligt på skødet af Erik. Jeg smøg mig ind til ham, forstyrrede ham så intenst at andre kikkede misundeligt, og Erik blev nødt til at tage mig tidligt med hjem og putte.

Men hjemme hos os var han pludselig utilnærmelig og sur.

"Hvad er der med dig?" spurgte jeg.

"Du kan godt være for meget," sagde han.

"Jeg er ikke for meget. Det er dig, der er for lidt. Og jeg ved ikke, hvad du har kørende med Timor, men dig og ham er for meget. Ikke mig! hvæste jeg.

"Timor kan lide mig, og han har forbindelser, vi kan få brug for, skat," sagde Erik og tog sig til hovedet. "Men nu er jeg træt."

"Har du ondt i hovedet?" spurgte jeg og var bekymret for, at Erik skulle få migrænen tilbage. "Skal jeg massere din ryg?"

"Ja, du må gerne massere mig, hvis ellers du tier stille," sagde han og trak blusen af.

Jeg puffede ham hen mod sengen, satte mig til rette bag ham og tog silkehandskerne på.

I tavshed opblødte jeg hans nakke, og langsomt gav han efter for mine hænder.

"Tænker du tit på Kali?" spurgte han.

"Kali, og det du gjorde med mig på Jacobs alter? spurgte jeg og tilføjede: "Absolut. Hele tiden!"

"Den blå dame rækker tunge ad mig," sagde han. "Hun siger, at jeg skal slå dig."

"Det skal du ikke!" sagde jeg kontant og overraskende for mig selv.

"Ødelæggelse er godt, siger den blå dame." Erik spændte op i ryggen.

"Hvad er det for noget snak. Har du set hende i drømme, eller hvad?" spurgte jeg.

"I drømme, ja."

"Drømme kan tolkes forskelligt, og du skal ikke slå mig," sagde jeg.

"Bare lidt?" hvislede Erik.

"Hvad pokker går der af dig?" vrissede jeg og slap hans ryg.

"Jeg kunne binde dig på Jacobs alter og ofre lidt af dit blod til Kali," sagde han.

"Og du påstår, at du elsker mig?" sukkede jeg.

"Ja!"

"Du aner ikke, hvad du snakker om," fortsatte jeg.

"Jo, for Kali," sagde han.

"Nej, heller ikke for Kali," sagde jeg arrigt og rejste mig fra sengen. "Nu skifter jeg til dreng. Jeg skal ud. Jeg kan ikke være sammen med en, der helt bogstaveligt vil såre mig."

"Du kan ikke gå ud alene her midt om natten," sagde Erik advarende.

"Som dreng kan jeg!"

Jeg trak arrigt i et par bukser, satte mit hår op i en knude, trak en kasket ned i panden og gik ud i natten. Jeg havde Kalis vrede i mig, og nattens skygger, de sovende og søvnløse, gjorde mig intet. Jeg gik til Kalitemplet i Bansphatak og ind bag gadens facader. Under pergolaen klyngede jeg mig til gitteret ved indgangen til templet og stirrede ind i mørket.

"Aum karreem Kali kayai nama," hviskede jeg gennem gitteret. "Kali, giv mig indsigt."

Og hvad jeg hørte, var Masamantras stemme: - "Mørket vil komme. Det altfortærende mørke vil komme. Livet, som vi kender det, er illusion."

Jeg stirrede ind i mørket og åbnede mig for den kosmiske dødsdom. Jeg forstod det sorte, der holdt alting sammen, mellemrummene i tid og rum. Mørket, der bar liv og fik alt levende og alt lysende til at stå frem! Gennem mørket indså jeg, at Erik ønskede mig død. Han elskede mig ikke mere. Han ønskede at udtømme mig og efterlade mig som et tomt hylster.

I tåger af mørke så jeg øde bjerge. Jeg så min ensomhed og satte mig fortabt op ad en af stolperne under pergolaen.

Der var tændt bål i tempelgården, men ingen omkring bålet. Fra gaden lød svag motorstøj. Jeg kunne ikke gå tilbage til Erik. Jeg trak benene op under mig, men var bange for at falde i søvn. Natten var ukendt og skræmmende.

"So mat, so mat," lød en stemme, og noget hvidt flagrede gennem mørket. "So mat yahan!" stemmen var insisterende. Et spørgsmål i hvide gevanter bøjede sig over mig. Mærkelige grå øjne stirrede på mig, og en skimlet lugt af hvidløg og tobak ramte mine næsebor. "Don't sleep here!" Jeg så ind i et furet ansigt, og endelig forstod jeg. Spøgelset var en vagtmand, der ville have mig væk. Det var åbenbart forbudt at bruge templet som nattely.

Plastikstolene bagerst i gården var væk. På jorden så jeg omridset af en kurv og puffede til den med foden. Et dyr sprang ud. Jeg blev forskrækket. Kurven væltede og rullede om på siden og afslørede et plant underlag. Et kvadratmeterstort stykke pap. Jeg havde fundet min egen lille ø!

Jeg tog papstykket op, rystede det for jord og bar det med til den afblændede mur i bunden af gården. Klinet op ad muren satte jeg mig på pappet og krøb sammen.

Over byen stod stjernerne. Kosmisk stilleben, og pludselig savnede jeg det trygge, mine forældre.

– Ha! Sprunget ud som bøsse! Hvordan skulle jeg forklare dem det? Jeg kunne ikke engang forklare det for mig selv.

Der kom folk ind i gården. To mænd. I skæret fra bålet så jeg den ene pege mod mig. Deres ansigter var skjult i kuttelignende kapper. De hviskede sammen. Deres stemmer var hæse. De så sig rundt, bevægede sig i min retning og opløstes i mørket.

Et forpjusket omrids af en kat tegnede sig mod det hendøende bål. De to mænd var ikke gået ud af porten. Hvor blev de af?

På mit lille papstykke forsøgte jeg intenst at bilde mig selv ind, at jeg sad på en lille meditativ sky, og at Kali åndede styrke. Jeg skulle ikke være bange. – Mørket er som det skal være, gentog jeg for mig selv og lod mig lede ind i mørket.

Sygt tankespind holdt mig vågen hele natten – frygt, forstillelse og tanker om alle de farlige kryb i Indien. Men jeg vidste, at Carmen gik til templet tidligt om morgenen for at meditere. Jeg holdt ud og ventede på hende.

Hun blev ikke overrasket over at se mig med kasket og bukser, røddøjte og træet. At jeg var fortabt og forhutlet ændrede ikke den varme, hvormed hun favnede mig. Og da jeg spurgte hende til råds om Erik, sagde hun ligeud, at Erik var en led psykopat uden empati for andre mennesker. Hun undgik folk som ham, sagde hun. Hun kastede et blik og et smil mod mig. "Ja, jeg omgås helst piger. Piger er mere hensynsfulde. – Jeg ville aldrig bringe dig ud, hvor du er nu," tilføjede hun.

"Jeg er desværre til mænd," sagde jeg sørgmodigt.

"Er du helt sikker på det?" spurgte hun med hovedet på skrå. - Jeg studsede.

"Du er anderledes følsom, end mænd er flest." Hun betragtede mig alvorligt, men kærligt! – "Har du altid været til mænd?"

"Kærlighed handler ikke om køn," sagde jeg mat. "Kærlighed handler om gensidighed og gensidig forståelse."

"Prøv lige at kysse mig," sagde Carmen. Hun pegede på sine læber, og jeg kunne se, at hun oprigtigt mente det.

Vi var alene i tempelgården. Jeg lagde forsigtigt mine læber mod hendes og smagte på hende. Hun smagte vidunderligt.

"Jeg har aldrig kysset med Erik," sagde jeg og slikkede smagen af hende i mig.

"Hør her," sagde Carmen. "Du er ikke kun til mænd!"

"Nej, okay og hvad så?"

"Hvorfor er du sammen med Erik?"

"Fordi jeg elsker ham."

"Eller måske, fordi du føler dig attråværdig sammen med ham," sagde Carmen.

"Ja, han begærer mig!"

"Jamen kærlighed handler om gensidighed," abede hun mig efter.

"Netop," sagde jeg. "Erik og jeg supplerer hinanden."

"Gør eller gjorde?"

"Gør!"

"Okay. Så har vi det på plads. – Gå hjem til Erik."

"Jamen, Carmen..."

"Gå nu, for du er jo ikke i tvivl, vel?" Hun vinkede mig af sted.

Modvilligt forlod jeg hende, gik ud i gadens trængsel og forsøgte at overbevise mig selv om, at Erik savnede mig.

Det gjorde han. Han havde været bekymret og havde ikke lukket et øje, sagde han. Han fortrød, hvad han havde sagt om at slå mig og såre mig.

Vi holdt om hinanden. Han følte anspændt. Jeg skubbede følelsen af hans anspændthed fra mig. Selvfølgelig var det ubehageligt for ham ikke at vide, hvor jeg var. Men nej, han ønskede mig ikke død. Kali tog fejl.

V-5

Vi kørte i taxa ind i Daarmandi-kvarteret. Mange af husene var skoddet til og kondemnerede. Det var tidligt på aftenen. Vi blev sat af i en hendøende gade, hvor interimistiske butikker og faldefærdige boder var ved at lukke ned.

"Han står derhenne under gadelygten," sagde Erik.

I det gullige lys under gadelampen delte en stiligt klædt mand ud af sin cigaretpakke til en flok store drenge. Da han fik øje på Erik og mig, viftede han drengene væk, skråede over gaden og forsvandt ind i en smal gyde. Vi kantede os ud gennem trafikken og fulgte efter. Drengene samlede sig igen. De så nysgerrigt efter os, men blev, hvor de var.

"Er det her sikkert?" hviskede jeg.

"Selvfølgelig er det sikkert," sagde Erik. "Vi er hvide. De gør os ikke noget."

Da vi rundede et hjørne i gyden, kom en kone imod os med en sæk over skulderen, men manden Boda var væk.

Fra en lav halvåben dør skinnede svagt lys ud over gydens snavs. Vi så på hinanden, og Erik skubbede døren op. Vi trådte ind i et lille, tætpakket rum, hvor kasser og husgeråd var stablet op og delvis skjult bag falmede tæpper. Rummets duft af røgelse overdøvede ikke lugten af råddenskab og fugt. Midt i det lille rum ventede Boda, og bag ham, på et par lave sengebrikse, var der tre andre.

Boda var i lyse bukser og en jakke uden krave. Han havde et tyndt, hvidt silketørklæde slynget om halsen.

På vej til Daarmandi havde Erik fortalt, at Boda var høj-kaste brahmin og betegnede sig selv som idealist.

Jeg gættede ham til at være omkring 35 år. Hans ansigt var skarptskåret. Øjnene var sorttindrende og levende. Et violet kastemærke sad præget mellem hans alvorlige bryn og understregede, at han var en mand af autoritet og værdighed.

Han hilste os på europæisk vis ved at række en hånd frem mod Erik, men ikke mod mig! Han betragtede mig tydeligvis som kvinde.

Bag et forhæng lød kvindestemmer, der tyssede på hinanden, og jeg tænkte, at det næste, der ville ske, var, at jeg på indisk vis blev vist ind til kvinderne, men nej! - På smukt Oxbridge-engelsk henvendte Boda sig direkte til mig. "Er du okay med at blive hos os?" spurgte han. "Vi tilstræber at behandle alle lige. Mine venner og jeg betragter hinanden som kammerater uanset køn og klasse."

Jeg var imponeret. Boda var en mand efter min smag. Måske den første indiske mand, jeg havde mødt, med maskulin appel, og han syntes endda at have både pli og dannelse.

"Ja, gerne," sagde jeg glad.

Han indbød os til at træde nærmere. De to på den ene briks rejste sig. En mand i gråt jakkesæt og en kvinde i cremehvid sari, begge med briller. Vi hilste namaste. Den tredje, en fyldig kvinde i blå sari, blev afslappet liggende. Hun nikkede til os. Manden i jakkesæt trak en vakkelvorn bænk frem, og vi blev bænket midt i rummet foran sengebriksene, som sat på pind til forhør. Boda blev stående. Han præsenterede de tre. Manden i gråt var hans bror. Han var jurist og hed Mufti. Kvinden i den sart cremehvide sari med Kløge-Ågebriller blev præsenteret som en journalistkollega. Boda kaldte hende Pippi. - Jeg tænkte selvfølgelig straks på Pippi Langstrømpe. Men fin og spinkel som damen var, var der bestemt intet Pippi Langstrømpe over hende.

Den fyldige kvinde på sengen kaldte Boda, Mor Samantha. Mor Samantha så ikke ud til at være meget ældre end Boda, så hun kunne næppe være hans rigtige mor.

Boda, hans bror og journalistkollegaen så intellektuelle ud, og i forhold til de tre virkede Mor Samantha temmelig grov.

Og imens Pippi venligt skænkede te op til Erik og mig, gloede Mor Samantha vedvarende uforkammet på mig.

Jeg var selvfølgelig vant til, at indere gloede hæmningsløst, men Mor Samantha viste en anden form for interesse. Det var ikke min person som fremmed, hun granskede. Nej, hun studerede min sari og måden, den sad på.

Jeg stirrede tilbage, men det fik hende ikke til at tage øjnene til sig. Og hendes blik var så intimiderende, at jeg knap hørte Erik introducere Jacobs mission omkring misbrugen af dansk ulandsbistand.

Boda oversatte, og journalistdamen Pippi på kanten af sengebriksen rystede sørgmodigt på sit lille hoved.

Mor Samantha flyttede endelig øjnene fra mig, og på hindi opstod en heftig drøftelse mellem hende og de tre andre. Hendes stemme var grov og hæs. Hun lød som en mand.

Boda opsummerede deres drøftelse. - "Mor Samantha forstår ikke, hvordan vi kan have tillid til sådan nogen som jer." Han smilede undskyldende.

Mor Samantha så direkte på mig. - "You are posh," sagde hun vredt. Åbenbart havde hun ingen problemer med at forstå engelsk."

Boda forklarede os, at det kunne være meget vanskeligt at få informationer om den danske udviklingsbistand. "Myndighederne her er nidkære. I min korrespondance med Jacob forklarede jeg situationen. Hvis man uretmæssigt søger oplysninger om statslige forhold, kan man i værste fald blive fængslet for ikke-indiske aktiviteter."

"Hvad fanden skal det sige; ikke-indiske aktiviteter?" spurgte Erik aggressivt.

"Vi lever i et meget konservativt land," sukkede Boda. "Religionen og kastesystemet dominerer. Bare det, at vi sidder her på tværs af kaste, kan i sig selv være suspækt. Man kræver af os, at vi respekterer traditionerne. Men som alle andre steder kan myndighederne selvfølgelig bestikkes."

"Du vil have penge, up front," brast det ud af Erik.

"Ja, en god portion penge er nødvendig," sagde Boda beklagende.

"Hvad fanden," sagde Erik. - "Står du der, og kræver penge. Og du kalder dig idealist."

"Jeg er også realist," smilede Boda afvæbnende.

Mor Samantha brød ind i samtalen og stirrede vredt på mig. "Din mand er uforkammet," skræppede hun. "Hvor våger I at komme her i mit hjem og fornærme min ven Boda. Det er helt uhørt," hvædede hun.

"Rolig," sagde Boda. "Erik og hans girl friend vil helt sikkert ikke fornærme nogen. Erik kender bare ikke Indien."

"Hmm," lød det hånlige fra Mor Samantha.

Jeg lagde en hånd på Eriks knæ. Jeg vidste, at han var på vej til at eksplodere. Erik forstod min hånd.

"Okay," sagde han. "Hvor meget?"

"Det er svært at sige," svarede Boda. "Mufti vil finde en vej. Pippi er nær ven af JP og har et stort netværk. Vi vil overveje mulighederne?"

"JP!" sagde Erik og nikkede anerkendende. "Men hvornår og hvordan?" spurgte han skarpt.

"Vi kæmper alle for retfærdighed," sagde Boda og så på Mor Samantha. "Jeres sag er ærefuld og vigtig, men ting tager tid i Indien."

At iagttage Erik over for en så gennemført rolig mand som Boda, var næsten morsomt. De var begge smukke mænd på hver deres måde. Erik var ilter i sin mandighed. Boda derimod rank og stolt som en hyrde, der vogter sin flok.

Jeg tog mig selv i bedre at kunne lide Bodas fremtoning end Eriks, og jeg tænkte på, hvordan en indisk mand som Boda mon var i sengen? Jeg forestillede mig indere som mænd med små pikke, der måtte have Kamasutra liggende på hovedpuden for overhovedet at kunne komme i gang. Men Boda virkede anderledes.

Midt i mine drømmerier gik det op for mig, at mødet var slut.

Teen, vi sad med, var en ren formssag! Erik var allerede på benene, og jeg var lettet over ikke at skulle drikke af den skårede kop, som jeg var udstyret med.

Boda viste os høfligt døren, og Pippi og Mufti fulgte med. Men mødet var ikke slut for alle.

"Hvis jeg skal give min velsignelse, skal girl friend komme her og besøge mig i morgen," sagde Mor Samantha fra sit leje.

Jeg sank en stor klump.

"Selvfølgelig," gjaldede Erik. "Kvindekamp er klassekamp!" Han løftede en knyttet næve.

Boda hævede brynene, og så spørgende på mig. Han syntes at opfatte ironien i Eriks stemme.

Han fulgte os gennem gyden, hilste på to formummede skikkelser, der dukkede frem af mørket, og fik høflige hilsner tilbage. Ved enden af gyden trykkede han alvorligt hånd med Erik. "Enhver sag, der kan få sædet til at vakle under Madam Gandhi, er også vores sag," sagde han. "Kontakt mig, hvis pengene er et problem, ellers skal jeg nok tage kontakt til jer," sagde han og sendte mig et varmt smil - et smil, der viste flotte hvide tænder.

Uden for gyden holdt en taxa. Da chaufføren så os, skubbede han bagdøren op.

"Assi Ghat," sagde Erik.

"Jeg ved, hvor I skal hen! Jeg kender Mufti og hans bror," sagde chaufføren på gebrokkent engelsk.

Vi klemte os ind på bagsædet. Chaufføren vendte sig mod os, og smilede. "Mufti og hans bror er gode mennesker!"

"Assi Ghat," gentog Erik koldt og fik en pris aftalt uden den sædvanlige hustlen.

Chaufføren vendte sig mod rattet og startede bilen. - "I er gode mennesker," lød det fra ham, samtidig med at han lod bilen rulle væk fra kantstenen.

"Hvad fanden mener manden?" spurgte Erik surt.

"Nej, vi er ubehagelige og dumme mennesker," vrissede jeg mod ryggen af chaufføren. "Så måske skulle du bare køre, og holde din mund."

Chaufføren gloede forskrækket på mig i bakspejlet.

Jeg vendte min ophobede vrede mod Erik. - "Hvad er det for noget at lukke ud? Kvindekamp er klassekamp! Gør du grin med mig."

"Det må du selv om," sagde Erik hånligt. "Det er dig, der er pigen, og det er dig Samantha forlanger søstersolidaritet med. Det er nu, du skal gøre en indsats og tage ansvar, søde."

Jeg snerpede sammen og vendte ryggen til ham. Hvis han lagde op til et put, når vi kom hjem, kunne han godt glemme det. Han havde solgt mig til Mor Samantha. Erik var en røv, hverken mere eller mindre.

"Hvem er JP," spurgte jeg skummelt.

"JP er en af de få, der åbent trodser Gandhi-regeringen. Jayaprakash Narayan, Jacob skulle have mødtes med ham."

Jacob mig her, og Jacob mig der! tænkte jeg. Jeg havde kvalme ved tanken om at skulle være alene med den vrede madame.

****

Derhjemme redte jeg hår og børstede tænder. Heldigvis gik Erik. - Sikkert for at hænge ud med Timor. Jeg forsøgte at være ligeglad. Måske havde jeg overreageret på hans latterlige kommentar om søstersolidaritet.

Jeg var frustreret! Jeg var frustreret over, at spørgsmålet om støtten til Jacobs plan pludselig hang på mig. Hvad var det for mennesker? Kammerater på tværs af køn og klasse?

Hvorfor mødes med os i denne Mor Samanthis usle hjem? Hvorfor var hendes velsignelse så vigtig? Det lignede noget, jeg havde set før. Socialistiske ånds-amøber, der snobbede nedad. - Men ham Boda var alligevel en flot fyr.

****

Erik kom ikke hjem. Han ville straffe mig. Men det var ikke nødvendigt. Om morgenen var jeg afklaret. Jeg måtte påtage mig min del af opgaven og ansvaret.

Jeg tog tidligt af sted for at fange Carmen, inden hun gik til Kali-templet. Med Carmens sympati for Indiens fattige var det oplagt at tage hende med!

Jeg maste mig ind på Carmens lumre dorm. Hun sad ved vinduet og skrev dagbog.

"Jeg har brug for dig," sagde jeg. "Jeg skal besøge en kælling, som er bestemmende for Eriks og min fremtid!"

"Har I en fremtid?" klukkede Carmen.

"Vær sød ved mig," sagde jeg bedende. "Jeg har virkelig brug for dig."

"Du kan regne med mig," sagde Carmen.

Jeg fortalte Carmen om Jacobs mission, hvordan vi nu var afhængige af en flok intellektuelle og en dum ko, og hvordan Erik havde hægtet det hele op på mig med sin infame floskel om søstersolidaritet.

"Erik satser alt - også dig!" sagde Carmen og kikkede granskende på mig.

"Helt ærligt, jeg er enormt usikker," sagde jeg og følte mig på grådens rand.

"Vi står sammen!" sagde Carmen entusiastisk. "Vi skal nok dupere damen."

****

Vi blev sat af taxaen ved Mor Samantha. Carmen kom i sin gule sari, jeg i hvid. Vi havde begge næseklips og guld i ørerne. Med vores gyldne teint, samme højde og slanke talje, var vi usårlige.

Side om side spankulerede vi gennem Mor Samanthis lossepladslignende gyde. Døren til hendes hus var åben, kun dækket af kulørte plastikstrimler mod fluerne. Jeg stak hovedet ind.

Mor Samantha lå på samme leje som aftenen før, men hun var ikke alene. Hun var sammen med tre stærkt udmajede damer i spraglede kjoler. Mit første indtryk var, at de tre var lige så grimme og grove som Mor Samantha. Der lugtede umiskendeligt af hor og billig parfume, og det gik op for mig, at Mor Samanthis veninder var piger fra gaden. En flok afmagrede ludere mellem tyve og tredive år.

Carmen rødmede voldsomt ved synet af damernes overdrevne kvindelighed. Det næste, der udmaled sig på Carmens ansigt, var medfølelse.

Mor Samantha rejste sig med besvær. På sine små ben kom hun rullende mod mig og tog begge mine hænder i sine. Hun var overraskende imødekommende. "Goddag igen, min søde. Det er dejligt, at du tog din smukke veninde med. Jeg har jo også mine piger!"

Hun præsenterede de tre unge kvinder. De var kejtede og fjantede, men også pågående nysgerrige. De skulle alle tre mærke vores sari og befamle os.

"Vi er altid glade for nye veninder," sagde Mor Samantha. "Og hende der, virker ægte."

Mor Samanthis piger trak Carmen med hen til den ene af sengene og satte sig tæt med hende, nærmest på skødet af hende.

Carmen var ikke sky. Hun var smilende og lod dem.

"Og hvad så med dig?" sagde Mor Samantha og plantede en hånd mod mit skød. Jeg kiggede forskrækket ned på den hånd, der pludselig sad på mit underliv, og trådte et skridt tilbage. At der stod opstabledede kasser

bag mig, opfattede jeg først, da en kobberskål væltede ned og bimlede hen over gulvet. Jeg famlede ud og fandt støtte.

Mor Samantha stirrede vredt på mig. "Vil du ødelægge mit hjem? Og du er ikke ægte, vel?"

Jeg følte, at alt ramlede sammen omkring mig. Jeg var ydmyget. Mor Samantha anklagede mig for at foregive at være noget, jeg ikke var! Erik ville grine ad mig og derefter forbande mig.

"Hvad mener du med - ikke ægte," gispede jeg.

"Hijra," sagde Mor Samantha. "Du er ikke ægte hijra."

Carmen rejste sig og kom mig til undsætning. "Hijra betyder eunuk," sagde hun og hjalp mig op.

Mor Samantha tog skålen op fra gulvet. Hun pegede på en af de unge kvinder og vippede med alle fem fingre. Og som om det var det mest naturlige i verden, løftede den udpegede op i kjolen. Pigens underliv var skamferet. Et bulet ar strakte sig fra det barberede køn og op mod navlen.

"Hijra," sagde Mor Samantha. "Alle her er hijra."

Carmen skyndte sig hen til den blottede kvinde, glattede hendes kjole til omkring hende og strøg hende over kinden.

Den blanding af forbavselse og forfærdelse, der tilsyneladende udspillede sig på mit ansigt, fik Mor Samantha til at smile. - "Og hvad har du tænkt at gøre med dine grimme kønsdele?" spurgte hun. "Vil du befries? Have operation, ja!"

Jeg følte mig hvirvlet ind i en samtale, jeg på ingen måde var forberedt på.

Carmen kom mig igen til undsætning. - "Cross dressing," sagde hun. "Geo er cross dresser."

"Yes, posh," sagde Mor Samantha. "Men mig er der ingen, der skal bedrage."

Hun vendte sig mod Carmen. "Og hvad med dig, min smukke? Du er næsten for godt lavet."

"Jeg er ikke lavet," smilede Carmen. "Min blomst er naturens egen!"

Mor Samantha viftede kvinden med det skamferede underliv ud. Den udpegede forsvandt ind bag forhænget overfor.

Jeg følte mig flov. Men hvorfor skulle Mor Samanths piger være bedre og mere rigtige end mig, - bare fordi de var skåret? Følelsen af at være pige og kvinde var vel lige god – eller lige dårlig!

Tanken, om at få pikken skåret af, var kvalmende. Jeg ville ikke være befriet. Jeg ville være – skamferet!

"Du bliver først hel, når du afskaffer dine skammelige dele," sagde Mor Samantha. Hun så på mig, men opgav mig hovedrystende og vendte i stedet sin opmærksomhed mod pigernes gøren med Carmen.

Pigerne fattede tilsyneladende ingenting. Den ene fingerede ved Carmens hår og fandt en lille filtning i håret. Den anden rodede efter en kam imellem puderne.

"Han leger bare," sagde Mor Samantha hen for sig selv. Hun talte engelsk. Hun så ikke på mig, men delte sine overvejelser med mig. "Hvordan kan jeg velsigne en bedrager?"

Forhænget gled til side. Pigerne stoppede med at rede Carmens hår. Skabningen med det skamferede underliv kantede sig ind gennem forhænget og smilede. Hun kom med tevand.

Mor Samantha drejede sig mod mig. "Køkkenet er udenfor," sagde hun informativt. Hun rakte bagud, tog kopper ned fra en hylde bag sig og satte kopperne frem på bænken foran briksene. Hun gled igen ned mellem puderne, klappede ved siden af sig og indbød mig til at sidde.

Jeg var forvirret. Først blev jeg anklaget som bedrager, og nu skulle jeg tage plads ved siden af hende.

Carmen og de unge kvinder omkring hende sammenlignede hænder. Der blev fundet henna frem. Carmen skulle have dekoreret hænder. På sengen hos Mor Samantha følte jeg mig forkert. Jeg følte mig som tilskuer til en lille privat og intim venindesammenkomst.

Mor Samantha brød stilheden. "I vil have informationer. Vi vil have penge. Jeg skal forsørge mine piger. Det er svært. Før blev hijra respekteret, nu har jeg det her!" Hun slog ud med hænderne mod sit usle hjem og fortsatte. - "Hende heksen på Lok Sabha (Indira Gandhi) har ikke gjort livet nemmere for os. Hun har ingen forståelse for os gode feer."

"Gode feer?" gentog jeg undrende.

"Vi velsigner de nygifte. Vi beskytter de ufødte. Vi giver vores velsignelse for penge. - Eller forbandelse. – Men folk har ingen penge mere, ingen respekt. Fædre tænker kun på sig selv. Flere og flere undlader vores beskyttelse. Det er ikke godt for hijra."

"Jeg forstår ikke," sagde jeg.

"Misrøgt og mistrivsel," sagde Mor Samantha. "Vi er tæt på guderne. Vores sind danser for de små og uskyldige. Vi skænker ægteskabet glæde og danser for de nyfødtes fremtid. - Vi er de gode feer i eventyret."

"I tager rundt og danser?" spurgte jeg forvirret.

Mor Samantha rullede med hovedet, og jeg forstod hverken ja eller nej.

"Vi leger ikke," fortsatte hun og så bebrejdede på mig. "Men du kommer her og leger hijra. Du viser os ingen respekt. I morgen tager du og din veninde ud og klapper med os. Det er respekt."

"Klapper?" spurgte jeg forundret.

"En god indsamling vil være godt for dig og din filejs."

Jeg så undrende på Mor Samantha.

Hun fastholdt mit blik. "Du forstår?" spurgte hun.

Og jeg nikkede. Jeg forstod. Jeg forstod, at det handlede om penge. Hun var ligeglad med mig, og min legen kvinde, hvis bare vi gav hende penge og respekt.

Der var noget Kali-agtigt over den måde, hvorpå disse skabninger ødelagde sig selv. Og midlertidigt taget til nåde tødte jeg op.

"Tilbeder i Kali?" spurgte jeg.

Mor Samantha kiggede på mig, og hendes mørke øjne fokuserede mine. - "Vi velsigner kvinder med frugtbarhed og sætter vores lid til Bahuchara Mata, den store moder. Kali er ikke godt," sagde hun. "Folk ofrer til Kali af had og for at vinde sejr. Kali er vrede. Som hijra føler vi intet had og har ingen vrede. Vi har intet at ofre og intet at vinde. Hvis du som hijra er født med en penis, er du forkert og føler dig forkert. Men Bahuchara Mata viser os vej. Når svulsten er skåret af, bliver du glad og føler dig rigtig. Mine piger er glade. At tilhøre det tredje køn er glæde."

Carmen rejste sig og tog Mor Samanths hånd. "Du skal være vores mor og yogi," sagde hun og kyssede Mor Samanths hånd. - "Vil du velsigne os? Geo har brug for din velsignelse. Geo har brug for tryghed."

Aha, tænkte jeg. Det er sådan, man gør! - Nu er den hjemme! Men samtidig så jeg med mistro på Carmen. Var det, hun gjorde og sagde, for min skyld, eller af faktisk respekt?

Vi modtog Mor Samanths velsignelse. Carmen strålede hele vejen hjem i taxaen. Jeg spurgte ikke, hvad pokker, der foregik inde i hendes hoved. Jeg håbede, hun genfandt jordforbindelsen. På mig virkede Mor Samantha bare snu og beregnende.

****

Vi kom ud i byen som hijra. Jeg betalte for taxa ud til en pænere del af byen og retur. Vi fik hurtigt lært kvindernes klappen. Carmen dansede sig gennem gaderne sammen med Samanths piger. Jeg gjorde mit bedste. Vores lille optog med Mor Samantha værdigt i front, blev venligt mødt af de fleste. Enkelte skulede hånligt og sendte os skumle blikke. Men hån blev mødt med hån. En af hijratøserne løftet op i kjolen og blottet køn, og jeg forstod, hvad Mor Samantha mente med at forbande folk. Men generelt blev Mor Samantha og vores lille optog mødt med respekt. Indimellem næsten overdrevent, hvor folk ville kysse Mor Samanths fødder.

Pengedonationerne forsvandt ned i folderne på hendes skinnende blå sari, og hendes lille duftende visitkort gik den anden vej. Og visitkortene var ikke kun for folk, der ville have velsignelse til deres bryllup eller til nyfødte, men givetvis også reklame for det, vi fra start havde indsnuset - prostitutionen.

Efterfølgende udskiftede Carmen sin morgenmeditation i Kali-templet med daglige besøg hos Mor Samantha og hos andre hijra-mødre i Daarmandis hijra-samfund. Mange af de skamferede skabninger skyldte deres hijra-mødre penge for kønsskifteoperation, daglige forsørgelse og husly, og gælden blev betalt gennem prostitution. Kønsskifte og prostitution krævede hygiejne og omsorg. Carmen havde fundet sit kald.

For mig var det mærkeligt, at mandhaftige hijra-mødre og kønsopererede mænd kunne tiltrække Carmen. Jeg var jaloux og var samtidig chokeret over mig selv og min egen jalousi. Jeg havde aldrig tænkt over, at der fandtes et tredje køn som hijra. Alvoren i, at man kunne føle sig fanget i en mands krop og kun gennem operation finde glæde og gøre sig fri, var en øjenåbner. Var jeg en bedrager?

Jeg tog læbestift på og lagde en voldsom lilla øjenskygge. Jeg kunne ikke rumme min egen kønslige forvirring. Jeg forvandlede mit ansigt til det attråværdige individ, jeg drømte om at være, men det hjalp mig ikke. Det jeg så i spejlet var en maske.

Jeg gloede på mig selv i spejlet og smadrede min læbestift ind i spejlfladen. - F U C K - skrev jeg ud over spejlet. Med den ødelagte læbestift malede jeg læberne endnu mere op og tværede irriteret det hele ud med hånden. Jeg lignede en gennemtæsket klovn. Jeg var en klovn. Jeg hadede mig selv. Mine øjne var våde af raseri. Jeg borede håndfladerne ind i øjenhulerne og fik smattet mascaraen og øjenskyggen sammen. Et grimt ansigt rakte tunge ad mig fra spejlet.

"Jeg ser dig, Kali," hvæsedde jeg til spejlet. "Ødelæg mig. Gør med mig, hvad du vil!"

Og jeg kunne fornemme, at der bag min maske, inde i mig, var en kerne, der påberåbte Kali. Mine frustrationer var noget ydre. Inde bagved var jeg hel. Jeg kunne ikke finde ordene, men det var som om, jeg så mig selv gennem Kali. Jeg fandt ro og tillid inde bag mit ødelagte ansigt. Inderst inde var jeg Geo. Jeg trak vejret dybt og fornemmede min indre kerne bag alt det ydre.

****

Jeg tog igen på tvungent besøg hos Mor Samantha. Jeg kom som dreng. Jeg ville ikke blive set på som bedrager. Hun skulle ikke være min plageånd.

"Jeg kan hjælpe dig," sagde Mor Samantha. "Jeg ser, at du ikke ved, hvem du er. Du ved ikke, om du er mand eller kvinde. Jeg ved præcis, hvordan du har det! Jeg har selv været nøjagtig der, hvor du er nu - bortset fra, at jeg aldrig har haft dit dingeldangelværk." Et overgjort smil flækkede hendes ansigt.

Jeg tænkte 'haj' og så på hende med skepsis. Hun havde tvunget mig til at komme på besøg uden Carmen. Selv var hun også alene. Hendes piger var ude at klappe.

"Vi har gjort den helt store fangst," sagde Mor Samantha. "Guderne har sendt os et offer, som vil hjælpe dig og mig med vores problemer."

"Hvilke problemer?" spurgte jeg studst. Jeg kunne ikke anerkende at have problemer til fælles med hende. Især ikke, hvis det handlede om mit køn.

"Vores pengeproblemer! sagde hun og fortsatte. "De var her i ly af mørket. En chauffør, som ville have dig med. Jeg sagde, du ikke boede hos mig. De insisterede på at vide, hvor du holdt til. – Det handlede om borgmestersekretæren. Han ønsker at møde dig. – Borgmestersekretæren! Det kan ikke blive større. Er du klar over, hvad det betyder?"

"Nej, jeg forstår ingenting," sagde jeg irriteret.

"Borgmesterens sekretær vil have dig, søde. Han vil betale mange penge for dig. - Han vil have den engelske dame, der er mand, sagde de, - uanset prisen. De var meget specifikke, det skulle være dig! Borgmestersekretæren må have set dig sammen med mine piger."

"Hvad? Vil du have mig til at mødes med en eller anden dum stodder, og det du snakker om, er sex, ik?" Jeg fik en pludselig en lortesmag i munden.

"En aften med en rig mand, og du har ikke længere problemer med dig selv. En mand, der vil fetere dig, og beundrer dig som du er. Du vil føle dig som verdens heldigste hijra og ikke spor forkert. - Og bagefter har vi ingen problemer.

Jeg kunne ikke tage det ind, hun sad og sagde. - Hun var i færd med at handle mig til prostitution!

"Du køber udstyr som engelsk dame," fortsatte hun begejstret. "Stram nederdel, smart lille jakke, højhælede sko og stor bredskygget hat med slør. En engelsk dronning i forklædning." Hun kikkede op og ned ad mig. - "Og ikke sådan, som du ser ud nu. Sådan vil ingen have dig."

"Det kommer aldrig til at ske," sagde jeg.

"Jo, det kommer til at ske," sagde Mor Samantha bestemt. "Og vi tager billeder. Store mænd tror, hijra er dumme, men vi ved, hvordan man gør."

Jeg kikkede længe på hende. - "Hvordan kan du tro, at jeg er med på din syge plan?" spurgte jeg.

"Af kærlighed! Du gør det for din filejs. Jeg kan se det!" Mor Samantha fastholdt mit blik.

"Af kærlighed! Hvad ved du om kærlighed?" vrissede jeg.

"Du skal tale pænt," sagde Mor Samantha brysk.

"Nej, jeg er ikke kommet her for at være din luder," sagde jeg aggressivt og skubbede et ubehageligt indre billede af en svedig mandsling med lille pik væk fra mig. - "Men er der nyt fra Boda?" spurgte jeg.

"Boda kan ingenting," sagde Mor Samantha mut. "Han bor inde ved siden af, i værelset som mine piger ellers bruger til fornøjelse. Boda kan ikke vise sig offentligt. Han må ikke blive genkendt. Mister Boda er mere kasteløs end de kasteløse."

"Har du Boda boende?" spurgte jeg overrasket. "Er han her. Nu?"

"Han er gået!"

"Du sagde lige, at han ikke måtte vise sig."

"Ikke med værdighed."

"Hvad skal det sige?"

Mor Samantha rystede sindigt på hovedet og nikkede, og jeg var forvirret.

"Kan han høre os lige nu?" spurgte jeg. "Ved han, hvad det er, du vil have mig til?"

"Han er gået," gentog hun. "Men broren kender folk," fortsatte hun, og hun ignorerede mine andre spørgsmål. "Broren var selv en af djævlene i Det Centrale Undersøgelsesbureau."

"Du taler i koder," sagde jeg. "Jeg forstår ikke, hvad du siger."

Mor Samantha tog min hånd og så ned for sig. Hun koncentrerede sig tydeligvis om at finde de rigtige ord på engelsk.

"Mufti var embedsmand, inden han blev privat jurist. Han var hos CBI i Delhi."

"CBI?"

"Det Centrale Undersøgelsesbureau. Men det skal du ikke bekymre dig om. Du skal bare hjælpe dig selv og din filejs med at skaffe penge."

"Hvem er det, der skal have penge?"

"CBI skal have penge," sagde Mor Samantha vredt. "Det har jeg jo sagt."

"Hvad har du sagt? spurgte jeg forvirret.

"At CBI skal have penge." Mor Samantha så fornærmet ud, og jeg opgav.

Hun rejste sig og spurgte, om jeg ville have mere te. Jeg takkede nej. Så spurgte hun, om hun skulle rede mit hår. Men jeg skulle ikke have hendes hænder i mit hår. Jeg havde hverken brug for hendes omsorg eller nærhed. Hun var jo i færd med at sælge mig.

"Det kommer aldrig til at ske," gentog jeg og trak mig baglæns hen mod døren.

Mor Samantha nikkede. Hun nikkede mange gange og fulgte mig hen mod døren som en nikkende høne.

"Jeg er nødt til at gå," sagde jeg undskyldende.

Hun blev ved med at nikke. Nikke og smile, imens jeg stak i mine sandaler ved hendes dør.

"I morgen, ja," sagde hun.

"I morgen, nej," sagde jeg og trak mig diskret, for ikke at løbe.

Hun blev stående i døren og så efter mig.

****

"CBI skal have penge," gentog jeg for Erik.

"Nåh, antikorrupsionskorpset," sagde Erik. "Hvorfor vil CBI have penge?"

Det undrede mig, at han vidste, hvad CBI var, men åbenbart var der mange forhold omkring Indien, som Erik kendte til fra Jacob.

Han begyndte at forklare den indiske regerings antikorrupsionspolitik, men jeg hørte ikke efter. Det eneste, jeg ville snakke om var, at Mor Samantha ville have mig til at skaffe penge som luder, og at der desuden skulle tages billeder af mig sammen med kunden. Billeder til brug for afpresning, som jeg forstod det.

Erik så tænksomt på mig.

"Og hvad sagde du?" spurgte han.

"Jeg sagde selvfølgelig, at det aldrig kom til at ske."

"Sådan skal det være, min tøs," sagde Erik. "Du skal ikke ud at lege luder. Det er for klamt. Men penge. Vi er nødt til at skaffe penge til bestikkelse."

"Det hele er noget rod," sagde jeg. "Jeg kan ikke lide det. Det dræner mig. I Delhi havde vi det så godt sammen. Nu ved jeg ikke, hvem og hvad, jeg er."

Erik var væk i sine egne tanker. - "Vi er nødt til at skaffe penge. Jeg kan ikke skuffe Jacobs forældre. Jacobs død må ikke være meningsløs."

"Jacobs forældre?" gentog jeg.

"Nej. Det forstår du ikke, vel? Ansvar for andre."

"Hvad? Ansvar for andre?" og jeg var lige ved at sige noget grimt om, hvordan Erik behandlede andre, især de lokale.

"Jacobs far og mor tog ansvar. De var der for mig. De gjorde mig til menneske. Mine egne forældre forstod mig ikke. Du vil sikkert synes, at min mor er sød, men hun fatter ikke en meter, og min far er en dum skid."

Erik sad tænksomt. Jeg rykkede ind til ham.

"Jacobs forældre kunne noget, som mine forældre aldrig havde lært," sagde Erik. "Måske hedder det omsorg. Det var ikke sådan, at de satte sig på mig, var klamme og empatiske. Nej, de gav mig frihed. De gav Jacob og mig frihed."

"Kærlighed er frihed," indskød jeg.

"Ja-ja, hold nu kæft, Geo. - Det, de kunne, var at være åbne over for mig. De kunne tage hvad som helst åndsvagt og umodent pjat. Der var ingen fordømmelse, ingen moraliseren. Man kunne se, at de hyggede sig med hinanden og med os. - Opbyggelig hygge, måske. Jeg ved ikke, hvad det hedder, men det gav mening. Og nu, det her fuldstændigt meningsløse, at Jacob er død for ingenting. Det kan jeg ikke kaste over dem."

"Har du slet ingen kontakt med dine egne forældre?" spurgte jeg nysgerrigt.

"De er ikke sammen. De blev skilt, da jeg var tolv. Jeg boede hos min mor. Hun overtog mig og huset. Det eneste, hun gik op i, var om jeg var pæn i tøj. Hun gik derhjemme og drak. Om aftenen tog hun tit i byen. Når hun kom hjem om natten, ragede hun rundt, kom ind på mit værelse, tændte lys, vækkede mig og stillede sig svajende ved min seng. - Du er sådan en pæn dreng, snøvlende hun, og så væltede hun ind til sig selv. Jeg kunne ikke holde hende ud."

"Hvad med din far?"

"Jeg husker ham som fraværende. Han var meget på forretningsrejse. Det jeg husker bedst er, at jeg opsøgte ham som voksen. Han står i døren og siger med sin dybe bløde stemme: - Gå din vej. Du fortjener ikke min respekt. - Og så smækkede han døren i."

"Kors!" udbrød jeg. "Det har været svært."

"Nej," sagde Erik. "For jeg havde jo Jacob, og nu har jeg dig."

"Tak," sagde jeg med et smil og ville lægge mig ind til ham.

Men Erik rejste sig og svang et silketørklæde om halsen. - "Vi må finde ud af det med pengene," sagde han. "Vi skal mødes med Boda i morgen. Så må vi prøve at få tingene på det rene! - Vi ses senere, dejlige." Han gik.

Jeg tænkte spiritus. En flaske, et eller andet. Det ville være dejligt at blive lidt bims. Skubbe alle problemerne væk. Ligesom Eriks mor. Hmm! Men alkohol var der ikke meget af i Indien. Jeg gik i seng ædru, stirrede ind i mørket og påkaldte Kali. Og Kali svarede, at luksusluder for en aften og magt over mænd var lækkert! Hun fugtede sine læber og slikkede sig om munden.

****

Vi gik ned på Assi Ghat for at møde Boda. Der var travlhed ved floden, familier kom i sørgeoptog med lig til brænding, andre stimlede sammen for at få gode råd hos deres guru.

Der, hvor floden skyllede ind over sandstenstrappernes forvaskede trin, blev spædbørn dypet, fuldvoksne mænd og kvinder forsvandt ned i det grågrumsede vand, kom op igen og spyttede grønt vand ud. Smukke hvide blomster og blomsterkranse blev søsat under bøn, sejlede med strømmen og blandede sig med flodens slam. I stille bøn og i kor krængede orangeklædte pilgrimme sjælen ud over floden, og ved siden af var kvinder i farverige gevandter i færd med at vaske og banke store bunker af vådt tøj.

Boda gav sig til kende mellem ligbrændere og hellige mænd. Hans hår var rodet. Han havde viklet sig ind i et langt hvidt klæde, smurt aske i ansigtet og malet en kalkhvid streg ned over pande og næse. Han lignede til forveksling de andre indtørrede og selvophøjede guruer på Assi Ghat.

Vi slog os ned foran Boda som to disciple. Boda havde formentlig hørt fra Mor Samantha, at jeg var afsløret, men han kommenterede ikke på mit nye sløse drengeduseende. Det ville også være mærkeligt i forhold til, hvordan han selv så ud.

Erik grinede. "Namaste, min kære guru," sagde han og bøjede højtideligt nakken.

Boda opfattede ikke Eriks ironi, men hilste tilbage på samme værdige måde. Jeg faldt ind med tilsvarende hilsen.

At CBI skulle have penge, havde ifølge Boda den forklaring, at CBI som kontrolinstans havde adgang til al information i statsadministrationen. Boda hævdede, at de var ekstremt vanskelige at bestikke. Deres loyalitet over for den siddende regering bliver vejet på en guldvægt, sagde Boda med et trist smil. Men Mufti kender de rigtige folk i CBI, sagde han. Og Boda vidste, hvor, og hos hvem vi skulle finde vores dokumentation.

Boda havde skrevet for The Times of India om installationen af en hundrede meter lang roterovn på Birlas cementfabrik i Madhya. Det nye udstyr ville tredoble fabrikkens produktion, og artiklen havde været prydet med et foto af fabriksejeren og en glad fabriksdirektør sammen med to udenlandske gæster. Ejeren havde rost samarbejdet med Danish International Development Agency (Danida) og udtrykte sin stolthed over det nye anlæg.

Med ejerens samtykke talte Boda med et par af fabrikkens arbejdere. De afslørede, at folk frivilligt havde accepteret lønnedgang for at bidrage til det nye udstyr. De var overbevist om, at det nye udstyr ville skabe flere job og gavne hele det fattige Madhya.

Oppositionen og fraktioner inden for Gandhis socialistparti twistede Bodas historie og beskyldte regeringen for at give efter for udenlandske interesser og forsømme de indiske arbejderes rettigheder.

Boda blev kontaktet af Jacob. Jacob var af sin avis blevet sat til at undersøge det røre, der var i det indiske parlament, med henblik på at klarlægge de eventuelle konsekvenser for dansk ulandsbistand til Indien. Boda kunne og ville ikke kommentere de politiske aspekter over for Jacob, men han udtrykte en bekymring over den pris, der blev betalt for opgraderingen af fabrikken i Madhya. Han nævnte et beløb i størrelsesordenen

halvtreds millioner danske kroner, mens et firma med base i Singapore havde sat det samme projekt til tyve millioner. Jacob svarede tilbage, at det måtte være en fejl. Han havde hos Danida set en projektpriis på femten millioner, men Jacob lovede at undersøge sagen.

Efterfølgende skrev Boda om et indisk våbenkøb i Frankrig. Han inkluderede oppositionens påstand om, at Indien var blevet snydt i den milliard-dyre handel, og pludselig havde The Times of India ikke længere brug for Boda. Hans redaktør var undvigende omkring årsagen til afskedigelsen.

Redaktøren undskyldte, at han havde ladet artiklen passere. Skæbnen havde spillet ham et pus, sagde han, men Boda indså, at han var blevet en belastning for avisen, og at hans artikler blev opfattet som imod Gandhi-regeringen og imod avisens interesser.

Vores forklædte Boda lænede sig frem og støttede modløst sine albuer mod knæene. - "Jeg har ikke kunnet finde arbejde siden. Mine børn kom hjem med anmærkninger fra skolen om dårlig opførsel. Der blev spredt rygter om utroskab mod min kone. Min post var hver dag uhæmmet flået op, og da der blev kastet en molotovcocktail ind ad vinduet, turde jeg ikke længere blive. – Jeg sendte et telegram til Jacob, at jeg var i Varanasi, at jeg var kastet ud i ulykke, og at jeg ikke længere havde adgang til mine kilder. Jeg bad ham om hjælp. Jeg mente, at årsagen til de vanvittige priser skyldtes korrupsionen udefra, og hvis Jacob kunne udrede, hvorfor prisen på opgraderingen af fabrikken i Madhya fra dansk side var tredoblet, kunne jeg måske få oprejsning og gøre Indien ære."

"Danmark er ikke nær så korrupt som Indien," sagde jeg.

"Og slet ikke blandt embedsmænd," medgav Erik.

"Jeg ved, at korrupsionen er et monster," sagde Boda. "Jeg har indset, at korrupsionen under Madam Gandhis styre har nået nye højder, selvom hun siger, at hun kæmper mod korrupsion.

Grådigheden har bredt sig til embedsmænd på alle niveauer, og på de højeste niveauer synes korrupsionen at være systematisk og raffineret. Jeg har forstået, at danske firmaer har tjent på ulandsstøtten til Indien, men jeg ved også nu, at prisen på cementfabrikkerne og våbenhandlen helt sikkert er vokset her i Indien. Men vi har ingen beviser. De findes ikke, og jeg er blevet effektivt forhindret i at grave. De anser mig for at være sympatisør med JP. Og det værste er, at mine forfølgere er feje. De lader mig mærke, at jeg er forfulgt, men gør ingenting."

"Jamen hende Pippi, var hun ikke ven af JP, og det gør vel også dig til en slags sympatisør?" indskød jeg.

Boda nikkede og rystede på hovedet.

"Du var svær at finde," sagde Erik. - "Men ikke umulig. Du er en kendt mand, selvom du forsøger at holde dig skjult."

"Hvad skal jeg gøre," sagde Boda og slog ud med hænderne.

Jeg fik ondt af ham. Det var latterligt, at en pæn mand som ham skulle klæde sig så forhutlet. Jeg kunne meget bedre lide ham i den stolte og værdige udgave. Tanken om, at han var uden kone og måske ledig, trak mig i forskellige retning, men kvinden i mig var ikke længere så sikker på sig selv, som uimodståelig og dejlig.

VI-6

Pippi (Pratibha Patil) hjalp Carmen med at realisere drømmen om et hus, hvor kvinder fra gaden kunne få hjælp. Pippi havde kontakterne, og trods lokale bureaukraters modstand blev der lejet et sted nær markedet i Daalmandi. Mor Samantha og hendes piger organiserede en flok dovne og uduelige mænd, der kom og fik lidt mad, løftede en spade og gik igen, men der blev skaffet cement, nye spær og tagplader. Jeg kastede mig ind i arbejdet med at mure vægge op og male. Det beskidte arbejde passede ikke til en pæn pige i sari, men var fint til mig som en splejset langhåret hippiefyr.

Hos Erik var der ingen opbakning til Carmens projekt.

"Hvis du ikke kan være elegant, hvorfor skal du så overhovedet være?" sagde han, da jeg kom træt hjem. Efter en lang dags arbejde i tredive graders fugtig varme valgte jeg at ignorere ham. Jeg gik i bad, men da jeg kom ud af badet, var han stadig vred.

"Det indtryk, du giver, er snavset, og det falder tilbage på mig. Jeg må forlange, at du sammen med mig, pynter dig op, så jeg kan være dig bekendt.

"Jeg er ikke sammen med dig i Daalmandi," sagde jeg underforstået, at han burde interessere sig for Carmens projekt. "Carmen har fået mulighed for at skabe et hus, hvor kvinder kan få råd og vejledning og støtte hinanden. Er det ikke fantastisk?" fortsatte jeg.

"Du er min tøs!" fnøs Erik. "Det er forkert, at du sidder sammen med mig og Boda og ligner en dreng. Det er respektløst over for mig. Jeg forstår ikke, hvorfor du overhovedet er til stede. Boda kan jeg fint selv klare, og du er ikke særligt sexet."

"Vil du have, at jeg skal se sexet ud, når vi er sammen med Boda?" spurgte jeg forundret.

"Ja, for fanden. Mænd skal begære dig. Det gør mig stolt," sagde Erik.

Eriks ord - 'det er respektløst' - fik mig til at tænke på, hvad han havde refereret sin far sige. - 'Du fortjener ikke min respekt! - Som far, så søn, tænkte jeg. Æblet faldt ikke langt fra stammen. Mærkeligt, at han overtog sider hos sin far, som han absolut ikke brød sig om. Gad vide, om jeg selv, helt ureflekteret, kopierede mine forældre?

"Jeg forstår, hvad du siger," sagde jeg. "Du beder om respekt!"

"Selvfølgelig," svarede Erik arrigt.

"Okay, jeg skal gøre mit bedste," sagde jeg. "Men jeg vil også kunne mærke, at du anstrænger dig lidt."

"Hvad skal det betyde?" spurgte han og gloede olmt på mig.

"Du kunne godt være lidt mere kærlig," sagde jeg.

"Hvordan det?" spurgte han studst.

"Jeg kunne forestille mig, at vi for eksempel havde tantra sammen, og at det ikke bare handlede om sex."

"Du får mig ikke til at møde op og smide tøjet hos Timor og Hannibal," sagde Erik.

"Du kunne ligge på Jacobs alter, og jeg kunne massere dig," foreslog jeg.

Hans ansigt blev forvrænget. - "Det er for sygt," mumlede han.

"Er det? Jeg synes, det ville være godt," sagde jeg.

Han så undrende på mig. - "Du tror ikke, at jeg tør give mig hen til dig på Jacobs alter?"

"Jo, men tør du give dig hen til mig uden at ville bolle mig?" spurgte jeg.

"Hvorfor må jeg ikke bolle dig?"

"Det må du også godt, men vi kunne også prøve at have tantra uden penetrering."

"Hvorfor?"

"For at styrke kærligheden mellem os og åbne op for dybere følelser."

"Og så gør du dig lækker?" spurgte Erik skarpt.

"Uimodståeligt lækker," sagde jeg.

"Fint! Vi har en aftale," sagde han og virkede tilfreds med at være fri for mere snak.

*****

Carmen havde ondt af mig. Hun havde set Erik med forskellige piger, ofte de samme piger flere gange. - "Det betyder intet," sagde jeg og slog det hen. "Erik er ikke til piger."

Da jeg alligevel konfronterede Erik, sagde han. - "For fanden, Geo. Piger er dumme. Det ligger i deres DNA. Det sex, du og jeg har, kan ingen piger erstatte. Piger vil kun fetes og er ellers ikke til noget. De tror på kærlighed og eventyrprins. Og heldigvis! For hvis piger ikke var så dumme, så ville vi to ikke nå vores mål." Han tog fat i mit hår, trak mit hoved bagover og satte begærligt tænderne i min hals.

"Jeg har en plan," hviskede han mod mit øre. "Jeg ved, hvordan vi skaffer penge til bestikkelse. Mange penge."

I Varanasis kældre ville han få syet kufferter med falsk bund. Han ville smugle hash til Danmark, og han var nu i færd med at finde en dum gås, der ville tage en kuffert med.

"Målet helliger midlet," sagde han.

"Det holder da ikke en meter," svarede jeg. "Du kan da ikke bare gå ud og købe en hel masse hash, putte det i en kuffert og så håbe på, at det når frem. Alt kan gå galt."

"Nu ikke så negativ, søde," sagde han. "Timor skaffer hashen. Det er topkvalitet Sort Kashmir. Ham kan vi stole på, og Hannibal kender nogen, der har noget på overtolderen i lufthavnen. Det eneste problem er tolderne derhjemme, men der kan en naiv og uskyldig tøs gå lige igennem."

"Jamen det kræver da sygt mange penge bare at købe hashen," sagde jeg. "Og selvom det går igennem i København, hvordan får vi så pengene retur?"

"Det er ikke noget problem. Der er forskellige måder. Timor vil låne os hash imod senere betaling, og jeg har kontakter hjemme i København, som vil tage sig af distributionen og pengene."

"Det er den mest sindsyge plan, jeg nogensinde har hørt," sagde jeg. "Vi er ikke den slags mennesker. Vi låner ikke mange kilo hash og sætter andre i fare. Slet ikke her i Indien, hvor man bliver kastet i fængsel for ingenting. - Hvad med os, hvis det går galt? Folk tilstår, hvad som helst og angiver hvem som helst, for at slippe fri af fængsel her."

"Hannibal siger, at vi kan være hundrede procent sikre," sagde Erik og rystede på hovedet over min manglende forståelse.

"Hvordan kan han være så sikker?" spurgte jeg tvivlende.

"Et eller andet CIA-lort, hvis jeg forstår Timor rigtigt. Og det er vist også den vej rundt, at Timor går fri af det kriminelle miljø," sagde Erik.

"Handler Timor hash gennem CIA? Det lyder for mærkeligt," sagde jeg.

"Ja, men det hænger sammen. Har du måske et bedre forslag?"

"Silke! Vi kunne sende silke hjem," foreslog jeg.

"Dig og dit silke," sagde Erik surt. "Hashhandel giver høj avance. På silke tjener man ingenting. Der er kvoter og handelsbarrierer og alt muligt. Eventuel fortjeneste bliver ædt op af told og afgifter."

Pludselig lyste han op. "Jeg har det," sagde han. - "Isabella. Du ved, hende gåsen. - Hun er læns, siger folk. Hun låner penge hist og pist. Du kan hjælpe hende hjem."

"Hvordan, hvad?" spurgte jeg.

"Du bliver veninde med hende, får ondt af hende, trøster hende, giver hende en smart ny kuffert og en flybillet hjem. Som veninde følger du hende til lufthavnen og sikrer dig, at det dumme apparat ikke sælger vores kuffert og i stedet rejser med en gammel rygsæk. Hun behøver ikke at vide noget om hashen, og vi behøver ikke være bange for, at hun bliver nervøs i tolden."

"For fanden Erik. Det er da for lavt," sagde jeg og sank en klump.

Erik kikkede overlegent på mig. Han havde lokket mig i en fælde. Der skulle akkumuleres penge til at smøre embedsmænd. Flere penge end vi på nogen måde kunne diske op med.

Erik kunne være indsmigrende over for piger, når det passede ham, men derfra og til at overtale selv den mest pengedesperate til at blive kurer, krævede mere charme og empati end Erik kunne mønstre. Som bøsse virkede han akavet, hvis pigerne kom for tæt på. Hans lusk ville blive gennemskuet, og tanken om, at han blev for ihærdig og i værste fald kom hjem og eventuelt lugtede af fremmed, kunne jeg heller ikke udholde.

Og næste dag til morgenmeditation i Kali-templet satte jeg mig ligesom tilfældigt ved siden af Isabella.

I vores fællesbøn ramte Masamantra den kulturelle åre hos os vesterlændinge.

"Som I ved, sagde Claude Debussy, at musik ikke er noder, men den stilhed af afstand, der er mellem noderne," messede Masamantra. Han så sig rundt, fandt genklang for sit citat og smilede.

"Musikken er afstanden mellem mennesket og det guddommelige. Lyd som frekvens er afstanden mellem dette og hint, og i afstanden ligger længslen og skønheden. Jo tættere to objekter er på hinanden, jo højere

er frekvensen. Jo højere frekvens, jo mere sød musik, men også mere støj. Vi kan ikke undgå støj, men når vi forener os, dør støjen. Svingningerne mellem os udlignes, både de gode og de ubehagelige. Vi smelter sammen og udligner afstanden. Vi dør den lille død i kærlighedens favn."

Masamantra sank som sædvanlig hen i meditation efter at have afleveret dagens budskab. Jeg strøg forsigtigt Isabella over ryggen. Det gav et spjæt i hende. Hun betragtede mig afmålt.

"Jeg hører, at du rejser hjem," sagde jeg stille.

"Ja, og du kommer til at savne mig, ik?" hviskede hun sarkastisk.

"Nej, vi omgås ikke ret meget, men du er jo alligevel en del af miljøet," sagde jeg tøvende.

"Kom," sagde hun. Hun rejste sig, og rakte mig en hånd for at hjælpe mig op, og jeg tog imod hendes fremstrakte hånd. Jeg glattede min sari og fulgtes med hende mod porten til gaden. Hun stoppede op, strakte hånden ud mod mig, som var hun en tigger. "Kan du låne mig penge?" spurgte hun.

"Hvorfor?" spurgte jeg for at fremstå uvidende.

"Jeg forsøger at rejse penge til flybilletten," svarede hun.

Jeg lod som om, det hun sagde, kom bag på mig. - "Vi kender jo ikke hinanden, og hvordan har du tænkt dig at betale mig tilbage?" spurgte jeg.

"Helt ærligt. Det har jeg ikke tænkt mig," sagde hun og fik tårer i øjnene. "Jeg skal bare hjem. Jeg har mistet fodfæstet her."

"Ej, er det så slemt?" spurgte jeg medfølende og blev bekræftet i, at jeg var på rette spor.

"Alting er galt," sagde Isabella og purrede op i sit hår. "Jeg må hver dag tigge om at få lov til at spise sammen med folk. Jeg hader at være her!" sagde hun.

"Hvor bor du? Kan du ikke få penge sendt hjemmefra? Ja, hvordan klarer du dig overhovedet?" brast det ud af mig.

"Carmen lader mig bo på sit dorm i sin seng," sagde Isabella til min overraskelse. "Carmen overnatter for det meste ude i Daalmandi hos luderne. Hun er så skide kvik. Men se på mig! Jeg kan ikke engang bo hos luderne, og jeg kan heller ikke bo på gaden, vel?"

"Nej ved du nu hvad," sagde jeg og vidste, at hun var på krogen. "Du må da have nogle forældre eller familie, der kan hjælpe dig."

"Det vil de ikke."

"Selvfølgelig vil de det," sagde jeg og håbede brændende, at hendes familie ikke var der for hende.

"Min familie er indremissionske," sagde Isabella. "De skammer sig over mig. De siger, at jeg har valgt syndens vej."

"Sikke noget snak. Enhver familie vil da hjælpe. Det er jo et spørgsmål om liv og død, for du kan ikke være i Indien uden penge," sagde jeg og følte mig virkelig grum og lusket.

"Du ved ikke, hvordan de er," jamrede Isabella. Min familie betragter mig som fordømt og ramt af Guds straf. Mine breve hjem bliver ikke besvaret." Hun tørrede øjnene i kjoleærmet. - "Men skal vi ikke spise et sted," fortsatte hun. "Og du gir'!" Et kort smil gled over hendes ansigt.

"Hvordan kan du meditere på tom mave? Det forstår jeg ikke," sagde jeg og appellerede til hendes selvmedlidenhed.

"Vilje," sagde Isabella stolt. "Masamantra er min trøst. Jeg forstår ham nu. Han snakker faktisk om kærlighed. Jeg tror på ham. Jeg tror på, at Kali vil ødelægge mig for at give mig chancen for en ny begyndelse i kærlighed."

Jeg tænkte, at hun nok stadig troede, at hun kunne finde en fyr, der ville redde hende, men den fyr blev i al fald ikke mig!

Vi fandt en restaurant i nærheden af Kali-templet. Jeg tog hende med vilje ikke med tilbage til Assi Ghat. Jeg havde ikke brug for at blive set med hende.

Jeg fik te og betragtede hende, imens hun spiste, eller rettere åd. Hun var nusset i tøj, svedig og klistret.

"Jeg kan ikke umiddelbart betale en flybillet for dig, men jeg kunne give dig en ny kjole," sagde jeg og tænkte, at hun skulle have forsmag på min godgørenhed. "Du trænger til noget nyt at gå i!"

Isabella kikkede på mig med mad om munden. Jeg viste hende med en hånd op mod mine læber, at hun skulle tørre sig om munden. - At spise med højre hånd uden at svine sig selv var krævende, og Isabella havde ikke lært at spise pænt på indisk manér.

"Jeg har selv planer om at shoppe," sagde jeg. "Går du ikke med?"

Isabella virkede usikker. Og måske var det noget mærkeligt at sige, at hun trængte til nyt og samtidig ville følges med hende, men jeg tog skridtet fuldt ud. - "Jeg vil virkelig gerne se dig frisket op," sagde jeg og gik lige til stregen. Jeg kunne have tilføjet, at hun havde et kønt ansigt, men det ville være utroværdigt. For køn var hun ikke. Hendes ansigt var lidt for langt. Men hun var ikke helt dum. Hun havde givet pejlet mine forbehold, det krævede ikke meget at se mig sidde damet og stritte med tekoppen, imens hun begærligt åd.

"Lad os gå ud og vaske os af," sagde jeg. "Så går vi sammen hen til India Dressing. Der ligger én rundt om hjørnet."

På toilettet tog jeg min børste op af tasken og rakte den til hende. Hun var føjelig, og jeg fortrængte væmmelsen ved at lade hende bruge min børste. Jeg kunne købe en ny.

"Er det ikke mærkeligt at gå på dametoilettet som mand," spurgte hun, imens hun striglede sit hår.

"Det er samme hul i jorden," sagde jeg. "Det gør ingen forskel, og her lugter bedre end hos mændene." Jeg holdt to fingre op til næsen og smilte.

India Dressing var som Magasin derhjemme. Et sted hvor de bedre bemidlede kom, og Mor Samantha havde styret mine tanker ind på, hvad jeg skulle have på til Eriks og min tantra-aften. Jeg ville ramme det sted i hans drengede hjerne, hvor vores ødipuskompleks sad.

Isabella kikkede forundret, da jeg udvalgte en cremefarvet nederdel med jakke og tilhørende fiks lille skråhat med slør. - "Vi skal på Country Club med Timor og Hannibal," løj jeg. "Jeg vil ligne en engelsk dame."

"Hvordan har du råd til så fint tøj?" spurgte Isabella.

Jeg spottede misundelse i hendes stemme, følte mig ovenpå og nød det. Det var tid til at fjante!

"Jeg ernærer mig som prostitueret," fniste jeg.

"Det ved jeg, at du ikke gør," sagde Isabella alvorligt.

"Okay, jeg plejede en gammel dame i Istanbul i et helt år, og hun var meget rundhåndet," sagde jeg i overensstemmelse med sandheden.

Jeg kastede en kjole i favnen på hende. - "Prøv den her," sagde jeg, og lod den ventende ekspeditrice guide os til prøverummet.

Det var svært med snæver nederdel, men hvis jeg tog stramme trusser på, kunne klokkeværket forsvinde ind mellem benene og ikke bule ud.

Jeg fandt en fiks skjortebluse, der passede til mit sæt, og lod Isabella vælge et sødt sjal, der passede til hendes kjole. Hun var glad.

"Jeg tager dig med ud at spise i morgen," sagde jeg. "Og også i overmorgen og alle dagene derefter. Vi kan ikke have dig til at gå rundt og sulte," sagde jeg, og jeg mente, hvad jeg sagde. For når Isabella blev nettet op, var hun helt anstændig at se på.

"Fortæl mig om Timor og Hannibal," sagde Isabella. "For jeg så Hannibal stige ud fra bagsædet på en stor sort sedan med chauffør nogle gader fra vores kvarter. Han hilste et meget formelt farvel til en distingveret vesterlænding inde på bagsædet. Har Timor og Hannibal mange af den slags venner?"

"Ja, det har de nok," sagde jeg og fulgte op på min løgn om at skulle på Country Club, men jeg vidste ikke noget om Timor og Hannibals venner uden for Assi Ghat.

"De to virker temmelig afvisende og private," sagde Isabella. De deltager aldrig i de tantra-aftener, der holdes hjemme hos dem. Hvorfor ikke?" spurgte hun.

"Det har jeg ikke tænkt over," sagde jeg og havde faktisk ikke tænkt over det. - "De har et stort hus, og mener vel at kunne rumme Masamantra og vores tantra."

"Der er altså noget lusket ved de to," sagde Isabella.

Jeg overvejede at forsvare Timor og Hannibal. Jeg oplevede dem langt fra som private. Alle havde vel ret til privatliv, men det var ikke det rette tidspunkt at konfrontere Isabella med hendes forudfattede meninger om folk. Jeg måtte opretholde venindeharmonien.

****

"Jeg tager hende med ud at spise hver dag," sagde jeg til Erik. "Det er det mindste, jeg kan gøre."

"Rigtigt fint," sagde Erik. "Du er en skat! Når vi kommer i mål med Isabella og et par forsendelser mere. Så lover jeg, at det holder. Jeg ved godt, du ikke kan lide det, men du er fandme dejlig, når du er nedrig. Jeg er vild med dig. Er det i dag, vi skal bolle på Jacobs alter, - eller hvad vi sku'? Jeg er klar," sagde han og havde et slibrigt smil om læberne.

"Nej, du er ikke klar, og det er jeg heller ikke," sagde jeg. "Men lad os gå i bad."

Badet kølede, men tændte op for en anden varme, den indre. Vi barberede ben - mine ben, med skraber, sæbe og skum. Erik yndede at vende og dreje mine lange ben.

"Gå ud og læg dig på Jacobs alter, så gør jeg mig klar. Det tager lige lidt tid," sagde jeg og tilføjede: - "Den, der forstår at vente, vil sejre." Et citat, jeg håbede ville appellere til Eriks tålmodighed. Jeg vidste, hvor svært han havde ved at vente på nogen eller noget. - "Og vi snakker ikke, når jeg kommer ud til dig. Du skal bare følge mine instruktioner," sagde jeg til ryggen af ham.

Jeg klædte mig i lingeri, med hofteholder, strømpeholder, bånd og hægter. Jeg trak lange silkestrømper på mine barberede ben og hængte de glatte strømper fast, skubbede min BH med fyld på plads, smøg mig i den nyindkøbte skjortebluse og knappede den, så kun den øverste knap stod åben. Foran spejlet ordnede jeg mit ansigt med kindrødt og mascara og lagde en dybrød læbestift. Jeg smagte læbestiften til, og smældede forførende med læberne mod mit eget spejlbillede. Jeg var lykkelig bevidst om, at jeg brød med alle normer inden for tantra.

Imellem mine smykker valgte jeg et bredt halsbånd af hvide perler, der skjulte mit adamsæble. Jeg kantede mig ned i den cremefarvede nederdel, tog den lille jakke på og stak i et par højrøde sko med hæl. Og efter at have placeret hat og hatteskygge elegant, lod jeg hattens hvide slør falde ned, kikkede forelsket på mig selv i spejlet og trak hvide silkehandsker til omkring mine lange fingre.

Erik lå helt stille med lukkede øjne på alteret. Men da jeg nænsomt lukkede døren bag mig, åbnede han øjnene, og hans pupiller blev store og sorte. Han åd mig med øjnene, og jeg tolkede hans begærlige blik, som var jeg en åbenbaring af hans indre kvindelige fantom.

Jeg stillede mig over hans hoved og så på ham gennem hattesløret. - "Træk vejret roligt," sagde jeg og lagde blidt mine hænder mod hans brystkasse. "Helt roligt og dybt. Tænk kun på din vejrtrækning, ind og ud. Mærk, hvordan luften siver over dine læber - ind og ud. Jeg er hos dig. Luk dine øjne og træk vejret roligt."

Erik syntes til at begynde med modstræbende, men alle kan overgive sig til følelsen af at trække vejret.

Jeg fokuserede på rytmen i hans vejrtrækning. Han fandt ro. Jeg gled over i min egen vejrtrækning, roligt ind og langsomt ud, og jeg bad til, at lyset mellem os måtte hjælpe os og guide os.

Jeg lod mine silkebetrukne hænder glide over hans ribben og ind over hans mave.

Der er dyb visdom i, at mandens erogene zone først og fremmest er hans pik. En mand skal ikke vente på at blive rørt på sine ædlere dele. Jeg havde fået mere viden om mænds og kvinders krop og seksualitet gennem tantra end på nogen anden måde. Så jeg afprøvede stivheden i Eriks pik, kælede om hans fremtoning og førte med begge hænder hans tiltagende nydelse op over hans bug og op til hans hjerte.

Jeg blev ved, favnede ham med hænder og arme, blev selv varm og længtes efter at smide jakken. Men min varme var ingenting mod den varme, som jeg oparbejdede i ham. Frem og tilbage ind over hans lænd og tilbage op til hjertet. Erik gav efter. Han var koncentreret om mine hænder og om sin egen vejtrækning. Hans krop var behagesyg under mine hænder, og lugten af ham blev intim. Jeg undersøgte musklerne på hans bug, flyttede mig ned på siden af ham, tegnede med fingrene rundt omkring hver af hans seks smukke mavemuskelpakker. Jeg undersøgte hans navle og vendte tilbage til hans pik og nosser. Og Erik var med mig.

Jeg masserede hans arme, de senede musklers seje spænd. Jeg trykkede mine tommelfingre ind i hans håndflader og gav ham tryghed, lod en finger glide ned over ham og tog fat under hans fødder. De spændinger Erik altid havde i ryggen sad også under hans fødder. Jeg bad tyngden i jorden under os om at trænge op i ham, lod hænderne glide op langs indersiderne af hans ben og lod hænderne studerede benenes trekantede muskelgrupper - gled længere op og bøjede forsigtigt hans dejlige erigerede penis. Der var fugtigt omkring hans urinåbning, og en smule præsåed piblede frem. Jeg tog ind under ham og masserede hans tyngdepunkt og anus, trak hans forhud en smule tilbage uden at krænge for hårdt. Han lattede sig fra alteret og vred sine hofter mod mig. Jeg satte en enkelt finger på spidsen af hans rejsning. Han kikkede bedende op på mig.

"Ingen penetrering," sagde jeg. "Det er aftalen."

Jeg vidste, hvad jeg gjorde. Ensidig tantra-massage var forførelse, langsom voldtægt uden vold. Jeg voldtog Erik med mine hænder, og den gejst havde han aldrig oplevet før. Det var ikke kun hans pik, men hele hans krop, der længtes mod mig. Og jeg elskede hver en fiber af ham, hver eneste muskel. Alle de kantede hjørner og smilehullerne på siderne af hans baller.

Jeg fik ham om på maven og masserede hans ryg. Der var ingen spændinger i musklerne omkring hans skuldre. Tantra helbredte ham. Og igen om på ryggen. Jeg startede forfra, bad til lyset mellem os og bad ham blive i sin vejtrækning.

Efter mere end en time med Erik på alteret var jeg fuldstændig svedig og udmattet, og Erik var orgastisk eksalteret. "Bliv i det," sagde jeg. "Bliv i følelsen!"

Han trak vejret dybt.

"Tænk sig, at jeg ejer så smuk en vanskabning som dig," sagde han. "Det kan næsten få mig til at græde." Han satte sig op og rakte ud efter mig.

Jeg trådte et skridt tilbage. "Er det virkelig det, du føler lige nu? Er det din kærlighed?" spurgte jeg bestyrtet.

"Ja, en smuk freak, der voldtager mig. Jeg mærker med hele min krop, hvor ond du er," sagde han. "Det onde, du gør mod Isabella, gør du for mig! Du er min isdronning. Det kan ikke blive smukkere." Han lod hænderne glide ned over mine hofter.

"Når vi får råd til det, får jeg andre til at gøre det infame arbejde," sagde han og krængede en hånd ind mellem mine ben.

"Kan du ikke se det for dig?" sagde han. "Vi sætter hashhandlen i system, udnytter andre, tøserne, de lokale, de enfoldige."

"Du sagde, at det kun skulle være et par gange," sagde jeg og forsøgte at klemme benene sammen.

"Jeg drømmer bare," lo Erik. "Var det ikke det, du sagde, jeg skulle, - blive i følelsen!"

"Blive i følelsen af kærlighed," korrigerede jeg.

"Fuck kærligheden. Helt ærlig, hvem kan blive i kærlighed? Kærlighed er pseudo, en fiktion. Vi to er ude i noget, der er meget større."

"Hvad er vi ude i?" nærmest råbte jeg. "Snyde og bedrage folk." - Jeg kampsvedte i min spadseredragt og havde det som om, silkestrømperne sejlede omkring mine lår.

"Du kan lide det infame. Det kan jeg mærke," bjæffede Erik. "Du bliver tændt." Han skulede til mig og ville fange mit blik. Hans øjne var smalle og sorte. "Jeg kender dig, min tøs," sagde han. "Du skal ikke lyve for mig." Han greb fat i nakken på mig og klemte til. "Du er min!"

Jeg trak mig fri. "Jeg er ved at gå i opløsning i det her tøj," sagde jeg. "Jeg skal ud og vaskes."
"Du går ingen steder. Du er blevet vasket. Smid klunset!"
Og jeg forstod, at jeg havde drevet Erik til det punkt, hvor han ikke kunne styre sig.
"Du må altså ikke gøre det hårdt," sagde jeg.

****

Det mørke, jeg havde mødt i Eriks øjne, var sygeligt. Hans had og egoisme gjorde mig bange. Jeg havde alene udlevet mit eget indre ødipuskompleks i rollen som forførende mor og kvinde. Erik var uberørt af det kvindelige. Hvis ikke jeg havde været en mand, havde han måske slået mig og efterladt mit blod på Jacobs alter. Jeg kunne ikke være med, mere! Jeg ville væk, men hvordan? Siden Pakistan havde Erik skaffet os tag over hovedet og senere forsørget os for Jacobs forældres penge. Uden ham havde jeg ikke kunnet klare mig. Men nogen måtte guide mig. Jeg havde brug for én, der vidste, hvordan det var at være både mand og kvinde. Jeg tænkte på Mor Samantha. Hun havde accepteret mig, som den trans jeg var. Nok mest, fordi der var penge i, at jeg gik klædt som kvinde. Men at skræve over kulturkløften mellem os var umuligt. Hannibal derimod. Hannibal førte sig til tider frem som transvestit. Han ville forstå mig.

****

"Herre gud," sagde Hannibal. "Du klædte dig jo bare som en dame, og hvad så? Det er jo ikke farligt. - Og fælles ødipuskompleks? - Ej, ved du hvad, den er for langt ude. Men jeg er til gengæld nødt til at spørge, hvad I har gang i med Timor og hashhandel. Hvorfor, og hvorfor nu?"

Der var ingen forståelse og støtte at hente hos Hannibal. Jeg var skuffet og fortrødt at have betroet mig til ham.

Det var en klar betingelse fra Bodas side, at gruppens undersøgelser forblev hemmelige, og selvom Erik kunne lide at prale, var han ikke så dum, at han havde fortalt nærmere til Timor og Hannibal.

"Jeg så dig og Carmen i Daalmandi," fortsatte Hannibal. "I lyste op i gadebilledet. Det var umuligt ikke at lægge mærke til jer. Daalmandi er ikke et sikkert sted for to smukke piger."

Hvorfor, bragte Hannibal Daalmandi på bane?

"Og hvad skulle du der?" spurgte jeg og lo forsigtigt.

"Min chauffør var faret vild," sagde Hannibal. "Det sagde han i hvert fald. Han truede med at sætte mig af, hvis jeg ikke betalte fire gange den normale takst til Assi Ghat."

Hannibal kikkede en ekstra gang på mig som for at se, hvilket indtryk hans historie gjorde.

"Folk siger, at Carmen har startet et kvindehus i Daalmandi," fortsatte Hannibal. "Det er meget prisværdigt, men også farligt. Hvis I bruger hashhandel til at finansiere Carmens projekt, vil det være meget risikabelt, - for alle."

"Det gør vi ikke. Det ville Carmen aldrig være med til!"

"Hvad med hende den anden? Pratibha Patil?"

"Jeg ved ikke, hvordan hun er kommet ind i billedet," løj jeg og tilføjede: - "Hun er vist en lokal velgører."

"Pratibha Patil er ikke lokal," sagde Hannibal og studerede mig.

"Hannibal. Hvad går det her ud på?" spurgte jeg og tog hans hånd.

"Ja, søde," sagde han og smilede. "Vi skal være ærlige over for hinanden. Jeg var faktisk ude og lede efter Timor. Men det er ikke noget, vi skal snakke om."

Løgn på løgn, tænkte jeg.

"Hvis Timor har noget ved siden af, så er det i al fald ikke med Erik," sagde jeg spontant og tilføjede: "Det er helt sikkert!"

"Hvordan kan du være så sikker," spurgte Hannibal og granskede mig. "Erik har da ellers ret meget kørende. Og det gør mig virkelig ondt, for jeg troede ikke, at Erik var til piger."

"Du burde vide, at det er forretning, Hannibal," sagde jeg skuffet.

"Og det er du helt sikker på, ik?" sagde han underfundigt.

"Det er jeg. Og hvorfor vil du have, at jeg skal være i tvivl?"

"Jeg ville være i tvivl, hvis Timor pludselig gik ud med piger," forsvarede Hannibal sig.

"Det tror du, han kunne finde på?" spurgte jeg.

"Timor er bøsse," sagde Hannibal krænket.

"Det samme gælder Erik. Han hader kvinder. Han betragter kvinder som mindreværdige."

"Gud, det lyder slemt," gispede Hannibal overdrevent.

"Sig mig, er du i gang med at projicere noget over på Erik, som er Timors problem? spurgte jeg. "Har Timor måske fundet en kvinde, som er mere mand end dig? Er det dér, problemet ligger?"

"Nu stopper du," sagde Hannibal. Og den ellers runde, joviale fyr fik pludselig vrede furer mellem brynene. "Timor og jeg har ikke noget problem."

"Jeg forstod, du var bekymret?" sagde jeg skarpt.

"Du er lidt for hurtig, søde. Jeg vil råde dig til at behandle mig ordentlig," sagde Hannibal studst.

"Sig mig, Hannibal. Er du afhængig af Timor?" spurgte jeg stolt og byttede vores roller om. Nu var det mig, der udfrittede og fiskede.

"Hvordan afhængig, søde?" spurgte Hannibal med et lille smil.

"Jeg snakker penge, Hannibal. Lever I af Timors penge, eller får I penge fra den amerikanske stat?"

"Jeg er desertør fra Vietnam. Det troede jeg, at du vidste," sagde Hannibal, lagde hovedet på skrå og så spørgende på mig.

"Undskyld, det må jeg have fortrængt," sagde jeg og så bedende på ham.

"Det gør ikke noget, søde," sagde Hannibal lidt letkøbt. – "Men altså, du bliver nødt til at gå. Jeg skal købe ind til aftensmad. Jeg håber, du forstår?" Han smilede.

"Åh, den travle husmor," sagde jeg, rejste mig og viftede ud med begge hånder. – "Tutte lu."

"Tutte lu," svarede Hannibal og kastede et tænksomt blik efter mig.

Jeg var blevet vogter af hemmeligheder. Det var helt sikkert, at Hannibal ville vide, hvem vores kontakter var i Daalmandi. - Og ikke bare det. Nej, han troede heller ikke på Carmens godgørenhed. Han fiskede efter, hvad der lå bag! - Var Hannibal virkelig spion af en slags, eller var han bare en, der kendte nogen som kendte nogen. Der lå en alvor bag hans spørgsmål, som jeg blev nødt til at tage alvorligt.

****

Frokost med Isabella var stedet, hvor jeg følte mig ovenpå. Og jeg var især ovenpå, fordi jeg havde taget en beslutning. Jeg ville ikke være Eriks isdronning. Jeg ville ikke bedrage Isabella til at tage en kuffert fuld af hash med hjem.

Det var en fryd at se hende spise og kunne føle mig som hendes frelser.

"De der to, Timor og Hannibal," sagde Isabella. "Du kender dem ret godt, ik? Kan du ikke bede dem om penge for mig? De ser ud til at være vældigt meget ved muffen."

"Vældig meget ved muffen," gentog jeg. – "Hvor var det, du sagde, du kom fra i Danmark?" lo jeg. – "Men nej Isabella. Sådan fungerer det ikke. Timor og Hannibal er ikke folk, jeg ønsker at skyldte penge."

'Hmm. - Ikke folk jeg vil skyldte penge!' - Nu ville Isabella spørge, hvad slags folk Timor og Hannibal var? Men det gjorde hun heldigvis ikke. Hun havde travlt med at spise, og jeg ville ikke have kunnet svare på spørgsmålet.

Jeg tænkte, tantra yoga i Timor og Hannibals hjem. – Blev vi overvåget? Var det en måde, hvorpå de havde noget på folk? Kunne det være et middel til afpresning? Og det zoomede mig ind på, 'at have noget på nogen' - afpresning! – Når jeg ikke ville, hvad Erik ville med Isabella, var der kun afpresningen tilbage. Den afpresning, som Mor Samantha ønskede!

Jeg så mig selv sidde over for Isabella som martyr, en helgen. Hun skulle bare vide, hvad jeg var i færd med at gøre for hende!

Hjemme fortalte jeg Erik ligeud, at jeg ikke magtede at bedrage Isabella. Jeg ville gå ind på Mor Samanths krav.

Til min overraskelse hidsede han sig ikke op. Han sagde derimod, at det nok var bedst, men at der var en alvorlig hage ved sagen.

”At du vil afsky mig, når jeg kommer hjem og lugter af fremmed?” gættede jeg åbent.

”Nej,” sagde han. Han ville have stor respekt for min beslutning. Problemet var, at han allerede havde Timors hash. Og det var en anden, der havde leveret hashen. Timor havde klart udtrykt, at han ikke ville forbindes med hashhandlen.

”Hvad er nu det?” sagde jeg vredt. ”Hvorfor var det nødvendigt allerede nu? Og jeg som vil ligge i med borgmesterens sekretær for os. Men okay. Det bliver så det sidste, jeg gør. Derefter rejser jeg,” sagde jeg.

Min vrede mødte hans øjne, og mørket i hans øjne slog ud mod mig. - ”Du rejser ingen steder,” sagde han. ”Du rejser først, når jeg gir dig lov.”

Jeg trådte overrumplet et skridt baglæns. Mine instinkter råbte – flygt, kæmp eller vind tid. – Så jeg ignorerede hans aggressive attitude, og hev desperat min og Hannibals samtale frem.

”Hannibal spurgte til min færden i Daalmandi,” sagde jeg rystet.

”Hannibal ved ikke en skid,” sagde Erik.

”Min intuition siger mig, at han ved mere, end han giver indtryk af,” peb jeg.

”Der skal penge på bordet nu,” sagde Erik. ”Det er meget enkelt, og du skylder mig! Nu går jeg ud og får fat i Timor, og du holder tæt.” Han gik hen mod døren.

”Jeg går med,” sagde jeg.

Erik vendte sig og stillede sig foran mig. ”Jeg klarer selv det rod, du har skabt med din ubeslutsomhed. Du bliver her.” Han skubbede mig bestemt tilbage og pegede ned foran mig, som for at vise mig på plads.

Jeg var rasende, men min Kali-styrke var skrumpet. Jeg var bange for at gå med, og bange for at blive.

VII-7

”Luksusluder for en aften, og du kan lide det,” havde Kali sagt. Nu var der ingen anden vej end at få det overstået. Jeg tog ud til Mor Samantha. Men borgmestersekretæren var ikke sådan at få fat på. Han er en travl mand, forklarede Mor Samantha. Så en af pigerne ville kontakte sekretærens chauffør, og så måtte vi vente.

”Men manden er sulten,” sagde Mor Samantha. ”Vi hijra kender ham. For hvor skal han ellers gå hen.” Hun lo.

Hun forberedte mig på, at to af hendes hijra-tøser, Ananda og Bhadra, ville følge mig som usynlig eskorte, uanset hvor sekretæren tog mig hen. ”Han kan blive voldelig, men han er det ikke altid,” sagde hun. ”Du er hvid. Dig tør han ikke slå.”

Det, hun sagde, skulle måske gøre mig tryk, men det gjorde mig i stedet usikker både på min hijra eskorte og borgmestersekretæren.

Jeg forlangte at vide, om de to piger var bevæbnede. Mor Samantha lod ikke til at forstå mit spørgsmål. Jeg gentog. ”Bevæbnede?”

Hun smilede, rullede med sit runde hoved og rakte ud efter en kurv bag sig. I kurven lå et lille fikst 8mm kamera og batterier. Hun satte batterierne i og gav mig kameraet.

Med en løst knyttet hånd for øjet drejede hun hovedet fra side til side, og jeg forstod, at jeg skulle kikke rundt i rummet gennem kameraets søger, for at forstå, hvor meget man kunne se.

”Du køber en smart lille håndtaske, åben i siderne,” sagde hun. ”Når manden bliver ivrig, går du på toilettet. Du siger, du skal friskes op, tænder for kameraet i tasken og stiller tasken foran scenen.”

”Foran scenen?” spurgte jeg undrende.

”Ja, foran scenen,” gentog Mor Samantha. Hun så hovedrystende på mig. ”Jeg håber for dig og din filejs, at du får kamera og taske med tilbage, når sekretæren har brugt dig.”

Der fløj grimme billeder gennem mit hoved, - ’brugt mig’! Jeg så mig selv kastet på en seng, misbrugt og mishandlet. En fed mand trak sine bukser op omkring sin behårede bagdel og havde svært ved at spænde livremmen for sin fede vom. Jeg lå efterladt halvt påklædt og akavet. Mit hår var rodet, min makeup var tværet ud og min nederdel svinet til.

Mor Samantha betragtede mig. ”Det bliver en smuk aften for dig. Du vil føle dig hel,” sagde hun opmuntrende.

Jeg havde kvalme, men tog mig sammen og rejste mig. - ”Jeg vil få syet en taske, der passer til min dragt,” sagde jeg.

”Du kan få fine tasker ude på Benia Bagh Road,” sagde Mor Samantha ”Herovre på Daalmandi Market har de kun miskmask.”

****

Jeg måtte efterlade et urimeligt depositum, inden jeg fik lov til at gå med Mor Samanthis kamera. Fra Daalmandi begav jeg mig til Benia Bagh i retning mod stationen, men jeg var ikke nået langt, inden en ihærdig tuk-tuk-kuli stoppede og råbte mig an. - ”I take you home, miss?” Jeg vinkede ham irriteret væk og fortsatte.

Hos en lædersmed så jeg på fint håndværk, men var ikke i stand til at forklare, hvad jeg ville have, og besluttede at se mig om efter en færdiglavet taske.

Butiksindehaverne var venlige, men klæbrige. Et sted måtte jeg se billeder af indehaverens familie og børn, inden jeg slap væk, og alle steder blev jeg budt på te. Man forsøgte at prakke mig alle mulige grimme tasker på, nogle i den rigtige facon, men rædselsfuldt lavet, andre i primitive materialer, og hver gang jeg så et glimt af en interessant taske i en butik, var det en krig at komme videre.

Da jeg var et godt stykke ude ad Benia Bagh, holdt samme tuk-tuk som tidligere ind til kantstenen. Kulien steg ud og stillede sig foran mig. ”I take you home, miss!”

Jeg prøvede at undvige ham, men han stillede sig i vejen uanset mine forsøg.

Jeg så mig om efter hjælp. Nysgerrige blikke fejede hen over mig og manden, men folk holdt sig mærkbart på afstand. Gaden omkring mig var snusket. Der blev svejset og banket i åbne værksteder. Butikkerne var få og usle, og fremme over kvarterets huse kunne jeg se jernbanevolden.

Tuk-tuk-manden stod ubevægelig. Mandens ansigt var skorpet og udtryksløst. Han lignede ikke én, der venligt bekymrede sig for en pige alene i det forkerete kvarter. Jeg besluttede at vende om. I al fald skulle jeg ikke ud at køre med ham!

Det var dybt ubehageligt, at manden blev ved med at følge efter mig, og det gik op for mig, at det måske var min retning imod stationen, der gjorde, at manden insisterede på at køre mig hjem. – Var han sat til at holde øje med mig? Var nogen bange for, at jeg skulle stå på et tog og stikke af? - Konspirationsfantasier boblede under min hjerneskal. Jeg begyndte at svede voldsomt. Aftalen med borgmestersekretæren var selvfølgelig guld for Mor Samantha. Og for Erik! - Var det Erik, der lod mig skygge?

Selvom jeg svedte, løb det mig koldt ned ad ryggen. Mor Samantha og Erik havde fælles interesser. De havde måske rottet sig sammen. - Og hvor, kunne jeg tage hen, andre steder end hjem til idioten? – Jo, måske hen til Carmen!

Jeg gik tilbage mod Daalmandi. - Jeg kunne lugte mig selv og min sved. Lugten var langt fra tillokkende. Jeg sneg mig ind i en butik og købte en tilfældig taske i den rigtige størrelse og facon. Da jeg kom ud, stod tuk-tuk-manden på den modsatte side af gaden. Jeg gik videre og lod som om, jeg ikke så ham.

Hos lædersmeden med de fine tasker, hvor jeg startede, stak jeg manden min nyindkøbte taske, fik ham forklaret, hvad jeg ville have og betalte forud. Han lovede mig tasken færdig i løbet af et par timer.

Uden for lædersmeden ventede tuk-tuk-manden. Hans ihærdighed var prisværdig, men hans tilstedeværelse var irriterende. Han lod mig ikke i tvivl om, at jeg var overvåget, og han fulgte efter mig gennem Daalmandi til Carmens sted.

****

Carmen havde netop været udsat for en ulykke. En fyr på motorcykel havde kørt hende ned bagfra. Hun var blevet slynget mod en mur og havde pådraget sig grimme hudafskrabninger på den ene arm. Hendes ene lår var gult og blått, og knæet hævet.

Hun var skuffet over fyren på motorcyklen. Han var stukket af! – Hun snøftede: ”Han kunne i det mindste have sagt undskyld. Ulykker sker jo i trafikken.”

Jeg ville fortælle Carmen, at jeg var blevet stoppet på vej mod stationen, og at en grim mand holdt øje med mig, men hvorfor og al den forklaring, det krævede, fik mig til at tie. Carmen ville aldrig acceptere, at jeg solgte mig selv til prostitution, ligegyldigt hvad min begrundelse var.

”Kan jeg ikke hjælpe her et par dage?” spurgte jeg. ”Jeg trænger til at foretage mig noget fornuftigt.” Jeg holdt armene ind mod kroppen. Hun skulle ikke lugte mig.

”Selvfølgelig,” sagde Carmen. ”Som du ser ud, gætter jeg på, at du ikke skal hjem til Erik. Og faktisk har jeg brug for én til at undervise tre hold kvinder her de kommende dage. Hvis du kan instruere kvinderne i at instruere andre om prævention og seksuel hygiejne, vil det være en stor hjælp. - Som du måske ved, agiterer Indira Gandhi voldsomt imod befolkningstilvækst. I Delhis slumkvarterer tvangssteriliseres fattige kvinder vilkårligt, hvis de ikke kan svare for sig omkring prævention. Indien har brug for oplysningskampagner, så det ikke ender med, at alle fattige og analfabeter bliver tvangssteriliseret. Der er nok at tage fat på, og jeg har skaffet billeder og plancher, der forklarer prævention og sikker sex. - Pippi har organiseret et par dusin kvinder gennem de forbudte fagforeninger. Hun har også skaffet en tolk, der kan hjælpe dig. Hvis du ser materialet igennem her i aften, kan du starte i morgen tidlig. - Jeg er nødt til at tage hjem til Assi Ghat. Du kan sove her bag kasserne på min briks. Men sørg for at blive vasket. Du lugter temmelig stramt.”

Hun åbnede forhænget ind til konsultationsrummet og ville gå.

”Carmen,” kaldte jeg. ”Isabella kunne måske også hjælpe. Hun har brug for at gøre sig nyttig.”

”God ide. Jeg snakker med hende i aften,” sagde Carmen og befriede mig dermed for min dårlige samvittighed over at have svigtet min spiseaftale med Isabella.

Jeg fandt døren ud til gården. En gyde ledte bag om huset og mandede ud nær markedet, og jeg håbede at kunne slippe uset væk.

Ved gaden strakte jeg hals. Tuk-tuk-manden sad på kantstenen over for Carmens sted. Han så mig ikke. Jeg vendte mig og forsvandt i mylderet.

Hvis det var Erik, der havde fået tuk-tuk-manden til at følge efter mig, havde jeg grund til at være skuffet. Jeg havde indvilliget i prostitution og gik planken ud for ham. Jeg havde på alle måder tilpasset mig. Når han ikke brød sig om, at jeg gik ud, gik jeg ikke ud. Jeg orkede ikke hans jalousi og skænderierne mellem os. Min eneste tætte var Carmen, når hun ellers havde tid. Og med eller uden tuk-tuk-mandens hjælp kunne Erik nemt gætte, hvor jeg var.

Jeg gik ud på Benia Bagh. Min taske var færdig og nydelig. Cremefarvet læder med kæde i guldsimili, smal og let at have under armen, med diskrete åbninger i begge sider dybt inde under taskens låg.

****

Jeg kikkede på billeder af vagina og penis. Der var ubehagelige billeder af klamydia og røde udslæt. Jeg måtte bestemme, om jeg var i gang med en skræmmekampagne eller skulle satse på selvstændigt tænkende kvinder, der forstod nødvendigheden af at forebygge uønsket graviditet. Jeg valgte det sidste, og min styrke var, at jeg som trans nemt kunne forklare, at det var godt for manden at vente, til kondomet var kommet på.

Opgaven viste sig noget anderledes end forventet. Først skulle der fejles gårdsplads, så vi kunne sidde i gården under halvtaget. Og selve mødet med tolk og instruktørerne kom primært til at handle om at undgå sproglig forvirring. I gården sad syv kvinder bevæbnet med en stor skepsis over for mig som fremmed, men jeg formåede at vise Carmens billeder i den rigtige rækkefølge og lod mig ikke distrahere af de børn, et par af kvinderne havde med. - Børn, der klynkede og skulle ind under mors sari for at få bryst.

Den kliniske tilgang, som billederne lagde op til, gjorde indtryk. Enkelte stirrede vantro på plancherne om deres eget underliv. Heldigvis var der mellem kvinderne et par fremmelige, som entusiastisk forklarede andre, at det faktisk var kvindens anatomi, der var afbilledet.

Jeg fik anerkendende nik. Der var skabt grundlag for læring, og jeg tog kvinderne op en efter en og lod dem forklare de andre kvinder plancherne. Der opstod fnisen og latter, som jeg ikke forstod, og som min tolk afslog at oversætte.

Tolken tog over. Hun var yngre end mig, og bar samme uniform og tørklæde som ekspeditricerne i India Dressing. Som skandinav var jeg stor og kantet i forhold til kvinderne omkring mig, men jeg følte mig ikke udenfor. Min India Dressing-tolk inddrog mig respektfuldt, og som værtinde kunne jeg byde på tevand og små søde oliestegte kager. - Der skulle nødes, havde Carmen sagt, - og det nød jeg. Serveringen gav mig mulighed for at se hver enkelt kvinde i øjnene. Jeg følte mig accepteret. At være kvinde blandt kvinder gjorde mig glad.

Isabella dukkede op, da mødet var slut og hjalp mig med at rydde op.

"Jeg kikkede med i smug," sagde hun. "Det klarede du godt. Ingen så skævt til dig, selvom du er mand og lugter af mand."

"Du er ikke særligt rar," sagde jeg.

"Der er ikke noget galt i at lugte af mand," sagde Isabella. "Det er ikke sådan, at du stinker. Det er mere atmosfæren omkring dig. Men heldigvis er kvinder mere tolerante end mænd."

"Hvordan det?" spurgte jeg.

"Sådan er det bare!" sagde Isabella, og jeg nøjedes med at hade hende bare en lille smule.

Sammen gennemgik vi Carmens plancher, men Isabella bakkede hurtigt ud.

"Det der, - kan jeg ikke fortælle om. Det er for klamt," sagde hun. "Kan jeg ikke blive sat til noget andet?"

"Det må du spørge Carmen om," sagde jeg.

"Hun kommer ikke i dag," sagde Isabella. "Men er der ikke et eller andet kontoragtigt, reception eller sådan noget?"

"Carmen vil blive glad, hvis vi gør rent," sagde jeg optimistisk. "Hun vil gerne have en bedre hygiejne, end det kvinderne her formår."

"Det kan jeg ikke," fastslog Isabella. "Det er dybt nedværdigende at gøre rent." Hun vrængede ansigt.

Jeg tog en dyb indånding. - "Jeg finder lidt penge til dig. Så kan du gå ud og få noget mad. I aften tager jeg hængekøjen ude, og du kan få Carmens briks."

Jeg fandt lidt småpenge, tog en kost og kostede bogstaveligt Isabella ud. Hun pegede fingre ad mig og rystede på hovedet.

På sin vis havde Isabella ret. Indere troede generelt, at vesterlændinge var for rige og fine til praktisk arbejde. Det oplevede jeg, da jeg murede og malede hus for Carmen. Måske skræmte jeg endda nogle af de mænd væk, der ellers ville have hjulpet til. - Jeg havde fortalt, at jeg var opvasker, inden jeg tog ud at rejse. Mændene havde grinet i vantro, som om jeg var en løgner eller gjorde mig til. Ingen inder kunne tro på, at en simpel opvasker havde råd til at rejse ud i verden.

Om aftenen fik jeg Isabellas livshistorie. Hendes bestræbelser fra lille på at være flink og artig. En opvækst i et tungt indremissionsk miljø med fornægtelse af alt sjovt, og en Isabella, der bare gerne ville danse. En historie om en uskyldig lille pige, der drømte om at være let på tå i fin kjole, med smukt opsat hår.

Dagen efter sin konfirmation blev hun taget i at kysse med drengen fra nabogården, og blev sendt væk. Men efter et par år på skolehjem stak hun af, og blev af de sociale myndigheder placeret på en ungdomspension. Hun blev vildt betaget af balletten 'Dødens Triumf', og tog af sted til Indien for at udleve en glad drøm om at lære eksotisk nøgendans.

Jeg hørte hende til ende, - at Indien var en fejl, og at hun nu drømte om mand og børn.

Jeg trak mig tilbage til hængekøjen i gården. Isabellas skæbne sublimerede min. Vores naivitet var svær at rumme, og jeg måtte sige til mig selv, at jeg trods alt var smukkere og mere attraktiv end hende. At være begæret var smukt. At være Isabella var håbløst. Jeg gled ind i den indiske nat. Lyden af et hvirvlende menneskemylder der langsomt slumrede ind. Mørket åbnede sig over mig med stjernernes kolde distance til det kaos, vi mennesker lever i. Og jeg var en del af det indiske kaos, en verden, der levede én dag ad gangen. Og jeg blev glad for den dag, jeg havde haft.

****

"Jeg kører dig hjem, skat," råbte Erik efter at have vadet tværs gennem huset med sko på og hånligt ignoreret kvinderne i huset.

"Jeg er ikke færdig her," svarede jeg.

"Jo du er. Du har et andet job, og du skal hjem og gøre dig klar."

Isabella kom frem i døren bag mig. "Hej Erik," sagde hun glad."

Jeg snurrede rundt og gloede på hende. Hende, der ellers talte ondt om Erik.

"Hej Isabella," sagde Erik. "Vi har en aftale. Jeg har ikke glemt dig. Jeg henter dig ved din dorm klokken otte i aften," sagde han.

Han greb ud efter min hånd og trak mig med sig, og jeg følte mig flov over, at han nærmest slæbte mig ud af huset, foran Isabella og alle andre.

"Det kan godt være, at du og Carmen synes, I gør et stykke fantastisk arbejde," sagde Erik. "Men det her sted er farligt for dig. Folk siger, at I sætter nykker i hovedet på kvinderne i kvarteret, og at I opdner til modstand mod regeringen. Politiet kan, når som helst, slå ned, og det kan jeg ikke udsætte dig for. Jeg vil ikke have, at du er her!"

Han skubbede mig ind i den ventende taxa. Inde i taxaen vendte jeg mig rasende mod ham.

"Hvem tror du, du er? Du bestemmer ikke over mig," vrissede jeg.

"Nej, men jeg passer på dig, når du ikke selv kan."

"Passer på mig! At kaste mig ud i prostitution, er det at passe på mig?"

"Hør her, skat. Det, at bolle med fremmede for penge, er noget, du selv har valgt. Jeg var imod det fra start af."

"Det er ikke rigtigt," nærmest skreg jeg.

"Du skal hidse dig ned. Det hjælper dig ikke at råbe. Det tog er kørt," sagde han tørt.

"Ja, og jeg kom ikke med toget, vel?"

"Hvad fabler du om?" sagde han, og hans mundvige trak nedad.

"Dig og tuk-tuk-manden," sagde jeg anklagende.

"Jeg er ikke med," sagde han. "Har du drukket Carmens hospitalssprit?"

Jeg virrede med hovedet. - Var det helt forkert, det jeg beskyldte ham for? Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle tro og mene.

"Men jeg har forstået dig," sagde han. "Jeg har forstået, at du ikke vil mig mere. Nu skal vi bare have det her overstået, og jeg elsker dig jo stadig, ligegyldig hvad." Han skævede til mig. Hans øjne virkede bedrøvede. Var han fuld af bedrag og løgn, eller hvad?

"For fanden Erik," sagde jeg. "Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro."

"Vi følger Kali," sagde han. "Du ødelægger det, vi har sammen, og alt bliver godt på den anden side."

"På den anden side," gentog jeg og følte mig mærkeligt distanceret. Var der overhovedet noget efter luder og bedrag?

"Hvad har du gang i med Isabella?" spurgte jeg mut.

"Ikke noget seksuelt, hvis det er det, du tror. Hun er bare for dum og for nem," sagde han.

"Du har ikke praktet hende en kuffert fuld af hash på, vel?"

"Hvad tror du selv? Tror du virkelig, at jeg vil gøre noget, du i den grad ikke bryder dig om, og netop nu hvor du sætter dig selv i spil for penge. Du skuffer mig. Hvem tror du jeg er?"

"Jamen hvad så?"

"Okay. Jeg er nødt til at finde ud af, om Isabella kan bruges. Vi må have en plan B, hvis det med dig, mislykkes."

Jeg himlede med øjnene og vendte mig væk fra ham. Hans kynisme var infam. Det skulle være slut med Erik.

****

Jeg tog bad, tørrede mit hår, dappede min krop tør, og lagde en let sky af moskus omkring mig. Jeg trak i pikant lingeri, satte mig ved spejlet, lagde makeup og redte omhyggeligt mit hår.

Erik så til fra sengen. "En femme fatale," sagde han. "Og du er god til det."

"Jeg håber, du mener det," sagde jeg og så indtrængende på ham i spejlet. "Det er nu, jeg har brug for din støtte."

"Vi har en aftale," sagde han. "Den aftale løber jeg ikke fra. Vi har også en adresse, hvor du skal hen. - Kunden giver dig femtusind rupis."

Han fulgte mig på vej, prajede en taxa og åbnede galant bildøren for mig.

"Hotel Taj Nadesar. Hvad er prisen?" sagde han til chaufføren. Chaufføren svarede et astronomisk tal.

"Du får det halve," sagde Erik, og chaufføren samtykkede.

Erik vinkede fra gaden. Jeg ville ikke vinke tilbage, men vendte hovedet bort og tjekkede min nye taske. - Dåse med pudder og dåse med vaseline. Det lille kamera stod perfekt.

Under bh'ens spænd, bag skjorteblusen dunkede mit hjerte hektisk. Jeg trak vejret dybt. - Det her er noget, der skal overstås, sagde jeg til mig selv. Jeg dør ikke af at få lidt fremmed.

Jeg lagde ansigtet i de rigtige folder. - Pæn engelsk dame.

Taxaen kørte op ad indkørslen til Taj Nadesar. Hotellet var byens tidligere kongeslot. Jeg blev beklemt ved situationen. Det her var ikke et sted, Mor Samanthas piger kunne følge mig. De ville aldrig komme inden for dørene. - Men jeg kunne, som hvid kvinde i cremefarvet spadsredragt med hat og slør, var stedet mit!

Smilende dørmænd bukkede og skrabede. I hotellets indgangsparti kom en mand i rød jakke mig høfligt i møde. Han bar navneskilt på reverset og blank rød turban på hovedet. Han bukkede dybt. - "Miss Geo?" spurgte han.

Jeg nikkede.

"De er ventet," sagde han. Han viste mig gennem den imponerende lobby og frem mod en lille gruppe stive lænestole på et stort og smukt vævet tæppe. "Vær så artig at tage plads," sagde han, bukkede igen og trak sig baglæns.

Jeg kniktede i knæene og satte mig i det franske møblement. Ikke tilbagelænet, men med hænderne samlet på skødet og med en alvorsfuld trutmund inde bag hattesløret.

En tjener i smoking trissede diskret ind på tæppet og bøjede sig mod mig med en lille bakke og et glas vand på stilk, men jeg skulle ikke have ødelagt min læbestift og nikkede mod bordet. Han stillede glasset og trak sig.

Lobbyen var stille. Kun få velklædte gæster kom og gik. Ingen skingre stemmer. Ingen knirkende sko, og lyset fra krystallysekronerne var blødt og tindrende. Jeg befandt mig i et univers uden for tid og sted.

Jeg sad længe. - Lidt for længe. En mand fra bagkontoret og receptionisten hviskede sammen, kikkede over mod mig og sendte hinanden blikke. Og trods aircondition følte jeg mig varm i mit stive antræk. Lysekronerne, spejlene, de tunge gardiner og hele den prangende indretning følte mere og mere omklamrende. Jeg drømte om at smide tøjet i en luksussuite med barskab. Hvor længe skulle jeg vente? Og hvem ventede jeg på?

En undseelig lille mand i for stor jakke kom ind ad dørene. Han skridtede direkte hen mod mig. "Miss Geo?" sagde han forsigtigt og nærmest hviskede. "Vær venlig at følge med. - Borgmestersekretæren venter."

Jeg rejste mig, kastede nonchalant taskekæden over skulderen og spankulerede efter den lille mand. Udenfor under indgangsmarkisen holdt en stor sort bil. Den spinkle mand åbnede døren til bagsædet. Indenfor på det brede sæde sad en pæn mand i jakkesæt og slips. Hans pomadiserede hår var en smule gråt i tindingerne. Jeg gættede ham til at være max fyrrer, og mit umiddelbare indtryk var en dannet og civiliseret mand. "Miss Geo?" sagde han. Han smilede med pæne hvide tænder, strøg en hånd hen over sædet ved siden af sig og indbød mig til at sidde. Hans hænder var velplejede. Han bar vielsesring.

Jeg kantede mig ind på sædet, drejede mig halvt imod ham og rakte ham hånden.

"Georgina," sagde jeg instinktivt og satte dermed navn på min rolle.

Han løftede nænsomt min hånd op til sine læber og kyssede min håndryg.

Hans manerer gav indtryk af engelsk gentleman. Som inder mindede han mig om Boda.

"Mit engelske navn er Albert," sagde han og så opmærksomt på mig. "Vi skal et sted hen, som betyder meget for mig. Har du hørt om Krishnamurti?"

"Ja, min far var meget optaget af Krishnamurti," sagde jeg begejstret. Tilfældigvis vidste jeg, at Krishnamurti var en indisk dreng, som engelske teosoffer havde adopteret og opdraget til at skulle være formidleren af Jesu genkomst, og jeg vidste, at drengen som voksen havde skrevet lærebøger om religion og meditation. Hvad Krishnamurti og hans lære nærmere gik ud på, anede jeg ikke. Jeg vendte min uvidenhed til en lille sød løgn om, at jeg ofte havde siddet på skødet af min far, inde på hans kontor og tegnet, imens han prøvede at koncentrere sig om at læse Krishnamurti.

"Åh, fars pige," smilede borgmestersekretæren, og hans bemærkning fik min lillepigerolle til at krakelere. Jeg skyndte mig at tilføje: - "Som tolvårig spillede jeg lige op med far, på vores tennisbane."

Jeg undrede mig over mine egne løgne. Som engelsk overklassedame skulle jeg åbenbart have en baggrund i et engelsk hjem med egen tennisbane og en far med hjemmekontor. Det var kejtet og forløjet, men han skulle ikke tro, at jeg var en billig lømmel.

Han var tilstrækkelig høflig til ikke at grave i mine løgne.

"Vi skal ud til Raj Ghat. Vores administrator på Krishnamurti Foundation Center er så venlig at låne mig et af gæstehusene i parken. Det er et sted, hvor jeg ynder at meditere. - Du ser måske for dig, at jeg kryber sammen med korslagte ben i bukser med pressefolder, men vi venner af Krishnamurti forbinder ikke meditation med en bestemt teknik. Meditation er blot at rense sindet og blive et med kærligheden til livet, og det, som er. - Og gæstehuset ved Raj Ghat er det perfekte sted til kærlighed." Han smilede venligt.

"Og jeg ved godt, hvem du er," fortsatte han. "Jeg har tilladt mig at holde lidt øje med dig, og med hvem, du omgås. Jeg skammer mig ikke over min homoseksualitet, men en mand i min position må være forsigtig. Du er ikke hijra. Det så jeg med det samme, da I gik i position på min gade. Jeg så en ung europæisk mand, frigjort fra alle bånd. Jeg undskylder, hvis folk, der har holdt øje med dig, har været påtrængende, men jeg måtte mødes med dig. Det håber jeg, du forstår, Georgina!"

Det gik op for mig, hvem og hvad Albert snakkede om. – Tuk-tuk-manden! Min Erik var uskyldig! Jeg havde mistænkt Erik og Mor Samantha uden grund. – Og at Albert var så opsat på at møde mig, at han havde sat folk til at passe på, at jeg ikke stak af, var jo ganske sødt.

”Jeg tror, jeg kan tilgive dig, hvad som helst,” sagde jeg. ”Så længe du er sød mod mig.”

”I lige måde,” sagde Albert og smilede.

Han tog min hånd og holdt den i sin. Det mørknede, og lysene fra de modkørende biler flakkede over hans ansigt. Vognen gled trygt og lydløst gennem byen.

”Sjovt, som livet kan tage mærkelige drejninger,” sagde han imod lysene forude. ”Her sidder vi to og er lige mødtes, og alligevel føler jeg, at jeg kender dig.”

Jeg smilede til ham bag sløret. Hans ansigt var uden rynker, og han var ikke rundhovedet som de fleste velstillede indere. Hans mund var alvorlig uden at være stram. Næsen var krum og kindbenene tydelige. Øjnene var klare og tindrende sorte, og han bar samme lilla kastemærke som Boda. Han mindede på alle måder om Boda.

”Tak, jeg har det på samme måde,” sukede jeg. ”Du minder mig om en mand, jeg har lært at kende, men aldrig fik mulighed for at være sammen med.”

”Åh ja, forsmået kærlighed. Det kender alle,” sagde Albert. ”Men var manden gay, ligesom os.”

”Desværre nej” sagde jeg.

”Der ser du. Vi to er heldige. Vi kan have en fremtid sammen.”

”Det er smukt sagt, Albert, men en mand i din position må have mange forpligtelser.”

Han forstod straks, at jeg hentydede til vielsesringen på hans finger. Han slap uvilkårligt min hånd og gned en finger mod ringen.

”Mænd i Indien gifter sig og får børn,” sagde han. ”Ægteskabet er en institution, vi holder i hævd. Men der kan være andre i en mands liv. Én man elsker.”

”Sådan ved siden af,” indskød jeg.

”Den vending bryder jeg mig ikke om,” sagde han. ”Det lyder vulgært. Kærligheden og livet hører sammen og er ét, - som Krishnamurti ville formulere det. Det allerhelligste er det, som er.”

”Ligesom med Gud?” forsøgte jeg, fordi den snak, vi havde gang i, var dejligt svævende og ikke gjorde ondt.

”Gud er bare et ord,” siger Krishnamurti. ”Og det lyder måske tomt at sige; at det, som er, er, men visheden og følelsen er rigtig. Vi kan ikke med ord forklare det at være i nuet.”

At blive vævet ind i Alberts drømme om liv og kærlighed fyldte mig, og jeg kom i tvivl. Som sexmisbruger var han dygtig til at lægge slør over sine utæmmede dyriske lyster. Eller var det måske mig med mit kamera, der var dyret?

Vi kørte ind under høje gamle træer. Omkring os lå spredte huse og større bygningskomplekser. Der var svagt lys i nogle af bygningerne, men ellers mørkt og ingen ude. Albert snakkede igen om Krishnamurti. At Krishnamurtis lære var livsfilosofi. At Krishnamurti var den sande indiske sjæl rensset for al overtro og humbug. At guderne i Indien og alle andre steder var for analfabeter, for de svage, enfoldige og trøstesyge.

Vognen standsede, og bilens lygter pegede på en afsidesliggende bungalow med en forfalden veranda. Chaufføren slukkede motoren, men lod bilens lygter være tændt. Han steg ud, kom frem i lygteskæret og gik op på bungalowens veranda. Foran døren til det lille hus var et gitter låst fast med flere hængelåse. Chaufføren låste gitterlågen op, skubbede den til side og kom tilbage for at åbne vogn døren for Albert. Albert steg ud og puffede bildøren til efter sig. Han og chaufføren talte sammen uden for bilen. Jeg blev pludselig grebet af panik og forsøgte at komme ud. Albert åbnede. Han tog fat i min overarm og hjalp mig. ”Vær forsigtig,” sagde han og strammede sit greb om min arm. ”Her er temmelig ujævnt.”

Lyden af cikaderne sydede bag hans bløde stemme.

Han trak mig med sig hen mod verandaen. Jeg så mig tilbage efter chaufføren. Bilens lygter blændede mig.

Albert satte en nøgle i dørlåsen og slap min arm. Han gik indenfor, klukkede en kontakt og et par små lamper blev tændt. Chaufføren slukkede de blændende billygter. Der blev voldsomt mørkt omkring os. Mellem knortede rødder og stammer så jeg svagt månelys over en bred flod. Han havde nævnt Raj Ghat. Det måtte være Ganges, og vi var ikke langt fra Erik og Assi Ghat.

"Kom ind," sagde Albert og tog min hånd. "Rawi bliver ude i bilen og holder vagt, hvis ikke han falder i søvn. Det gør han tit!" Albert smilte og genetablerede forbindelsen mellem os.

Stuen, vi stod i, var enkel. Der var små gullige lamper på spinkle borde under gulnede vægge. Brune loftsbjælker og gulligt groft pudset loft. En reol tætpakket med bøger stod ved væggen nær et tilskodet vindue. Et par Chesterfield-lænestole var placeret på et rundt falmet tæppe med et lille rundt bord. Der var åben pejs af natursten med forsiret smedjernsindsats og pænt stablet brænde, blæsebælg og en række forskellige redskaber til pejsen. Men det var vanskeligt at forestille sig, at der nogensinde blev brug for at tænde op.

Albert førte mig hen til den ene lænestol. - "Vær så god at sidde. Lad som om, du er hjemme."

Han så til, at jeg satte mig til rette, gik tilbage til døren, lukkede og låste, hvorefter han forsvandt gennem en åben dør bagude i stuen. Der blev tændt lys, men jeg kunne ikke se ham. Jeg satte min taske på bordet foran mig og drejede siden af den imod mig selv. Var det nu, jeg skulle filme? Nej, hvis han kastede sig over mig i læderstolen, kunne jeg stadig nå at sige stop. – Han ville forstå 'uren' og lade mig gå på toilettet. – Hvordan gjorde man det med pengene? Han skulle betale den aftalte pris. Men var det før eller efter? Formentlig før!

Albert kom ind med drinks. Fine trekantede glas med rødt cocktailbær på kanten og et indhold, der bruste á la champagne, men havde en mere grumset farve.

"Vand fra Ganges tilsat brus," sagde Albert. Han klukkede lattermildt og rakte glasset frem mod mig.

"Skal vi skåle for en dejlig aften?" Han hævede sit glas.

Jeg hilste ham høfligt med glasset og forsøgte at smile. Indholdet i glasset var sødt og klistret, men det var alkohol, og lige hvad jeg trængte til.

Albert gled ned i stolen over for mig.

"Er du selv kommet på den ide at være engelsk lady?" spurgte han. Han forventede ikke noget svar og tilføjede. "Jeg hader englændere og alt, hvad de står for. Englænderne har i århundreder spillet Indiens konger ud mod hinanden for selv at have magten. De har ydmyget, udbyttet og ødelagt Indien og gjort sig til herrer over hele vores kontinent. Jeg har gode grunde til at hade englænderne, og du spiller et farligt spil ved at fremstå som engelsk lady. Du påtager dig en rolle, som du ikke magter. Hvorfor er du ikke bare dig selv?"

Hans øjne tindrede i halvmørket. Hans ro og venten på svar gjorde mig forskrækket. - Jeg havde kun et skud, hvis jeg skulle vinde hans tillid, tænkte jeg. - Hvis jeg svarede forkert, ville han slå mig og måske afreagere sit had. Mit eneste håb var, at Mor Samanthis piger ville sparke døren ind og redde mig ud, hvis jeg skreg.

"Det var ikke min ide," indrømmede jeg nervøst. "Jeg har aldrig før udgivet mig for at være hverken englænder eller prostitueret. Vi manglede penge, og jeg tænkte 'nemme penge'!"

Albert stak hånden indenfor i sin jakke og tog sin tegnebog frem. Han åbnede tegnebogen, og mellem flere tusindrupissedler trak han fem styk, som han skubbede ind under min taske på bordet.

Han rettede igen sit blik mod mig. - "Du har en fyr, ved jeg. Hvad slags fyr tillader, at du sælger dig selv for penge?"

"Det er en vej ud," sagde jeg. "Jeg vil væk fra ham."

"Og hvem snakker nu?" spurgte han. "Den engelske overklasseluder Georgina eller Geo?"

"Geo," svarede jeg og følte mig rød i kinderne.

Jeg havde taget et gevaldig sip af mit glas, og spiritussen syntes at stige mig til hovedet.

"Jeg tror dig. Det var Geo, jeg så i flokken af hijra. Geo, der gerne vil være glad og fri, men mangler en som mig, der reelt kan sætte dig fri. Vi må slå Georgina og alt krukkeriet ihjel. – Hvad med ordet naturlig. – At være naturlig! Siger det dig noget?"

Jeg smilede og lagde impulsivt hat og slør fra mig på bordet. Jeg rystede mit hår ud og lod det feje ud over mine skuldre. "Sådan her!" sagde jeg fnisende.

Jeg tog mig selv i at være fjollet. – Hvad skete der lige? – Jeg var jo fuld. For fuld i forhold til det lidt, jeg havde drukket.

"Du har dopet mig," grinede jeg.

"Ja, det føles rart, ikke?" svarede Albert og smilede dobbelt.

Jeg tog hænderne op for øjnene, lukkede øjnene, spredte fingrene, åbnede øjnene igen og så på Albert mellem fingrene. Når jeg åbnede og lukkede fingrene, var hans ansigt skiftevis ugle og ørn.

"Vær sød ved mig," sagde jeg. "Jeg kan ikke gøre for det!"

"Kom," sagde Albert. Han rejste sig og trak mig op fra stolen.

"Vent," sagde jeg. "Jeg skal tisse først."

Jeg vendte mig, tog tasken til mig fra bordet, fumlede med Alberts pengesedler og fik dem proppet ind i siden på tasken uden at åbne den.

Han fulgte mig til toilettet, tændte lys for mig og lukkede døren efter mig. På toilettet sejlede jeg rundt, men det lykkedes mig at få nederdelen op og trusserne ned.

Toiletdøren kunne ikke låses, og jeg fornemmede, at Albert stod udenfor. Jeg tog tasken om halsen, støttede mig til væggen og fik placeret mine fødder på pedalerne, skrævede og rettede strålen mod hullet.

Efter indiske forhold var det et luksus-wc, der var både håndvask og håndklæde. Jeg holdt en snip af håndklædet under hanen og duppede tindingerne med det kølige vand. Mine øjne i spejlet var morsomme, og jeg måtte se væk, for ikke at grine.

Du har styr på det her, tænkte jeg. – Styr? – Cykelstyr! – Og jeg var igen ved at grine.

"Det er alvor nu," sagde jeg til spejlet. Jeg tog en alvorlig mine på og rystede et nyt latteranfald af mig.

"Geo," lød det udefra. "Er du okay?"

Jeg satte tasken på kanten af vasken og fumlede med kameraet. Hvis Albert kom ind nu, var jeg alvorligt på den! – Ja langt ude, fniste jeg. – Nej, tænk klart! Tænd for kamera. Vaseline op. Tænk klart!

Jeg vaskede og tørrede mine hænder, pudrede næse, hagetip og fik orden på mit tøj.

Albert kikkede bekymret på mig.

"Naturlig!" sagde jeg. "Det kan jeg godt." Jeg greb fat i hans slips. "Hvor skal vi hen? Er der en kane et sted?"

"Den vej," sagde Albert og pegede mod en dør.

"Fut-fut," fniste jeg og trak ham med mig. "Nu kører toget. Alle mand om bord."

Værelset, vi fattede ind i, havde en stor dobbeltseng med brunternet sengetæppe.

"Skal vi have lys? Eller vil du helst i mørke?" spurgte jeg og mærkede, hvordan pusten fes ud af beruselsesballonen. Han skulle have givet mig noget mere af, hvad det end var, han havde givet mig. Nu var det ikke sjovt længere.

Jeg stillede tasken fra mig på en kommodeanordning over for sengen og sikrede mig, at tasken vendte rigtigt. – "Åh ja, naturlig - naturligvis," sagde jeg og tændte lampen på kommoden. Jeg tog sko, jakke og skjortebukse af, kantede mig ud af nederdelen og trak mine lange silkestrømper af.

"Du er en tøjte," sagde Albert skummelt.

"Du ville have naturligt. Skal jeg hjælpe dig tøjet af?"

"Stop," sagde Albert myndigt. "Det her går for stærkt. Jeg har brug for at sidde på kanten af sengen med dig. Vi kan ikke bare sådan...!" Han løb tør for ord.

Jeg kikkede overrasket på ham. Han var en blød mand, men tog sig sammen. "Jeg vil gerne kysse først," sagde han og satte sig på sengekanten.

Jeg satte mig på afstand af ham. – "Jeg bruger ikke at kysse," sagde jeg og bed mig selv i læben.

Han rykkede tættere på mig og lagde en hånd på min kind.

"Geo," sagde han og kikkede mig i øjnene. "Det har indtil nu været en spændende aften. Jeg er glad for at lære dig at kende, og undskyld det lille trick med din drink. Det trick bruger jeg for at føle mig i kontrol og bevare magten, men det er dumt i forhold til dig, Geo."

"Ja, det havde du ikke behøvet. Vi var nok endt her alligevel," sagde jeg.

Han strøg min kind. "Tilgiv mig," sagde han.

"Alt tilgivet," sagde jeg og tænkte, at nu blev han for meget.

Han lagde forsigtigt sine læber mod mine, og selvom hans skægstubbe stak en smule, kunne jeg lide at have ham tæt på. Hans læber var tilpas stramme. At møde hans læber var som at nippe mund med en rigtig sød fisk. Jeg åbnede for følsomheden og lod min tunge trænge ind i hans mund. Han smagte af mand, men ikke ubehageligt. Jeg løsnede hans slips og knappede de øverste knapper i hans skjorte op. Han rejste sig, tog jakke og skjorte af. Jeg lod en hånd glide op gennem hårene på hans brystkasse. Han var en flot og tætbygget mand.

****

Det var et ukendt tidspunkt på natten, og der lå en nøgen mand og sov ved siden af mig. Han havde været blid og dejlig, indtil han til sidst måtte overgive sig til dyret og duske mig hårdt. Jeg havde nydt at være sammen med en anden end Erik. En mand, der ikke dominerede mig, men sørgede for, at jeg var med hele vejen. Men jeg vågnede med en klar erkendelse af, at jeg havde bedraget ham fra A til Z, og jeg vidste, at jeg skulle væk uden at vække mit sødt snorkende offer.

Jeg gled ud af sengen, trak sko og tøj til mig. I hans bukselomme fandt jeg nøglen til yderdøren. Jeg overvejede at stjæle hans pung og hans mange penge. - Alting var lige meget nu, hvis jeg slap væk, og især hvis han efterfølgende så sig selv taget på bøssefilm, men jeg kunne ikke få mig selv til at stjæle fra ham. Jeg lempede forsigtigt min taske ned fra kommoden og bevægede mig stille ud ad døren.

Jeg overvejede, hvordan jeg skulle komme omkring den lille mand i bilen udenfor og tog ildrageren fra den kunstige pejs til mig. Jeg satte nøglen i yderdøren og drejede. Der lød et voldsomt klik, og lyden fik stilheden til at skælve. Jeg stivnede. Albert inde på sengen vendte sig, og jeg fik travlt med at få døren op.

Udenfor i mørket holdt vognen og panikken greb mig, men to kejtede skikkelser på verandaen fremkaldte et lettelsens suk. Mor Samanths fjollede piger, Ananda og Bhadra, stod ude i mørket. Jeg så hvide tænder smile bredt af min nøgne figur med taske, sko og tøj i den ene hånd, og ildrager i den anden. De vinkede mig med sig. Jeg smed ildrageren fra mig. Under træerne trak jeg i mit tøj og stak i mine sko. Den ene hæl knækkede sammen, og jeg måtte halte af sted støttet til pigerne.

VIII-8

En taxa holdt ved floden. Bagdøren blev skubbet op, og ud fra vognen strømmede en velkendt duft af lavendel. På bagsædet i skinnende blå sari sad Mor Samantha.

"Giv mig tasken," sagde hun. Hun tog tasken fra mig. Jeg var for eksalteret og oprevet til at protestere. Hendes tilstedeværelse var intimiderende, og jeg følte mig mest af alt beskidt.

"Kameraet har kørt," konstaterede hun. "Har du fanget scenen?"

Jeg kunne ikke få luft ved tanken om mig og Albert på sengen, og mine halvkvalte suk tog hun som et ja til, at kameraet havde stået, hvor det skulle.

Hun rodede tasken igennem og talte mine penge. Hendes to tøser satte sig ind på forsædet hos chaufføren. Ananda vendte sig mod mig. Hun spillede den ene kind ud og kørte tungen rundt bag kinden. Hendes fjolleri kunne måske have fået hijra-veninderne til at le, men i forhold til det, jeg havde været igennem, virkede hun dum og taktløs.

"Dit ego er ødelagt. Du skal genopbygges," sagde Mor Samantha og stirrede stift på mig.

"Genopbygges?" spurgte jeg forvirret.

"Vi hijra tager os af hinanden."

"Jamen! Hvad med Erik?"

"Dig og din filejs er slut!" gryntede Mor Samantha.

"Nej, det er ej!" klynkede jeg. "Du ved ikke noget om mig og Erik."

"Ham bekymrer vi os ikke om nu." Hun gloede olmt på mig. "Han har ingen betydning, og du bliver hel og ny. Det sørger vi for!"

"Sørger for," gentog jeg tvivlende og bed mig i læben. Alberts parfume og lugten af mit eget bedrag klæbede til mig.

Jeg havde på ingen måde gennemtænkt det, der kom efter mit fatale stævnemøde.

På sengen havde Albert og jeg ligget tæt omsluttet. Han havde betroet sig til mig, som var vi nygifte, for evigt bundet til hinanden, og skulle have ligene ud af skabene.

"Krishnamurti var et misbrugt barn. Det er jeg på en måde også," fortalte han.

Jeg strøg ham kærligt over kinden. Jeg nød hans tillid. Mit bedrag og kameraet var i en lykkelig stund glemt.

Begrebet seksuelt misbrug er noget englænderne havde med, mente Albert. Han sagde, at begrebet ikke var dækkende for alle seksuelle forhold mellem barn og voksen. Som barn var han klar over, at seksualiteten var en magtfaktor i forhold til den voksne, og han havde forstået at udnytte sin magt. - "Krishnamurti har med garanti reageret på samme måde," fremturede han.

Imod alle odds kunne jeg lide at være sammen med Albert. Jeg kunne mærke, at han trængte til en som mig. En der lyttede åbent og fordomsfrit. Mit bedrag gjorde ondt. Med hvilken ret lod jeg mit behov for penge gå ud over ham?

Taxaen rullede gennem byen med vinduerne halvt nede, og tjavser af Mor Samanths stramt satte hår piskede mod hendes pande. Hendes sammengroede øjenbryn, høgenæsen og de kraftige sorte dun på overlæben fik hende i profil til at ligne en sur gammel mand - også selvom hun lige nu egentlig syntes ganske tilfreds med sig selv. Hendes plan var lykkedes. Jeg var hendes gidsel. Jeg havde været hendes gidsel lige fra vores første møde.

Ordet 'perpleks' skar gennem min krop. Det ord min far brugte, til at beskrive det følelsesladede og forvirrede hos min mor. Mor, der gav efter for følelserne og mistede grebet. Jeg følte mig som min mor, - perpleks! Og jeg gav efter for følelserne. - "Gi' mig tasken," krævede jeg. "Jeg har fortrudt. Jeg vil hjem i bad. Jeg har brug for at tænke."

Mor Samantha ignorerede mig og knugede tasken til sig.

Jeg rakte ind over hende og tog fat i tasken.

"Pengene er mine," sagde jeg, og bittert mundvand trak ud mellem mine læber. "Jeg har tjent dem med min krop, og det er mig, der er på filmen. Det er min film!"

Mor Samantha stemte en hånd mod mit bryst og skubbede mig brutalt væk. "Du får selvfølgelig dine hijra-procenter," sagde hun. "Men kameraet og filmen tilhører mig!"

Rådvild vendte jeg ansigtet væk. Et omrids af mit forpjuskede hår gled forbi i bilruden. Mor Samantha forsøgte med vold at løsne mit greb i tasken. Jeg så ikke på hende, men holdt fast.

'Mørket vil komme'! – I mit sind rungede Masamantras dommedagsprædiken. - Mørket levner ingen udvej! – Dit ego hænger i laser. Din fremtid er sort. Du har prostitueret dig. Du har misbrugt en stakkels fyr. Du skulle have sagt fra i tide. Nu må du drukne i mørkets tjære.

Mor Samantha borede sine negle ind i mine fingerknogler og tvang mig til at slippe tasken.

"Stop bilen," skreg jeg. "Jeg vil af. Jeg skal kaste op."

"Dumme tøs," hvæsedes Mor Samantha og nærmest spyttede mig i ansigtet. Hun bøjede sig frem mod chaufføren og fik ham til at stoppe.

Ananda og Bhadra hjalp mig ud. Jeg krampede sammen. De greb mig, og jeg gylpede galde.

Bag min ryg blev der snakket hindi. Mor Samantha udstedte ordrer. Ananda åbnede min hånd og trykkede en pengeseddel i hånden på mig. Hun omfavnede mig.

Fra bilen vrissede Mor Samantha vredt. - "Find selv hjem, mær!" Ananda og Bhadra tog om mig og kyssede synkront begge mine kinder. De steg ind i taxaen. Bildørene smækkede, og taxaen forsvandt i natten. Alligevel var der lys forude. Der var lettelse, og i øst dæmrede morgenlyset.

Jeg stod ussel og brugt i en tom gade i et ukendt kvarter. Ud af skyggerne dukkede nysgerrige frem og dannede en tættere og tættere ring omkring mig - denne mærkelige, hvide og afdankede skikkelse i deres gade, et spøgelse i månelysset.

"Taxa?" spurgte jeg, og lod som om jeg trods mit udseende var i kontrol.

Hænder pegede i forskellig retning, og jeg humpede på mine ødelagte sko i den retning, flertallet pegede.

****

Erik var ikke hjemme. Jeg forstod ikke hvorfor. Jeg havde forventet, at han ville tage imod mig, at han ville prioritere mig frem for nogen eller noget. Jeg havde gjort min kærlighedspligt og måtte i det mindste fortjene en tak og et kram, men Erik efterlod mig kun tomhed. Jeg græd under bruseren og tænkte på Albert og det, vi havde haft sammen. Albert havde været empatisk og kærlig, men jeg havde bedraget ham. Jeg var altødelæggende. Indien var en dødssejler, men hvordan flygter man fra sin egen skyld og skam. Og hvor skulle jeg få penge fra til at rejse hjem til Danmark? Men jeg ville under alle omstændigheder væk!

Jeg fandt mit pas og mine sidste penge fra gemmestedet bag bungalowen, pakkede min kuffert og tog en taxa til Carmen i Daalmandi for at sige farvel.

Carmen var som sædvanlig tidligt i gang. Hun stirrede overrasket på mig.

"Hvad er der sket?" spurgte hun og kom mig i møde. Hun tog om mig. Jeg satte akavet kufferten fra mig og brød sammen. Jeg fortalte hende hulkende om Albert og vores afpresningsplaner. - "Jeg er nødt til at pakke mig væk," sagde jeg.

Hun tørrede en tåre fra min kind og granskede mig. - "Du går urimeligt langt for dem, du elsker," sagde hun. "Du har et vanvittigt pligt-gen. Den kærlighed fortjener Erik ikke. Men jeg vil rigtigt gerne have en som dig i mit liv," sagde hun og smilede sit vidunderlige smil.

"Jeg er trans, Carmen. Jeg er en freak," sagde jeg.

"Så er jeg også en freak. Jeg er lesbisk," sagde hun.

"Nej, du er dejlig," snøftede jeg og mærkede en begyndende latter boble i maven.

Carmen pegede på mig og lo.

Og det var utroligt befriende at le. Jeg husker ikke, hvornår jeg sidst havde leet. Jeg fik sidestik og tog mig til mellemgulvet. Kvinderne omkring os prikkede til hinanden og pegede på os. Lykkeligt måbende ansigter var vendt imod os, men som på kommando drejede deres opmærksomhed pludselig væk og smilene forsvandt. Bag os stod en mand i let jakke med skinnende sko. - Albert!

"Hvad leer I to piger af?" Han lagde imødekommende hovedet på skrå.

"Albert...?" stammede jeg, og kufferten ved mit ben synede som en betonklods. - "Hvad laver du her?"

"Jeg vil gerne byde på morgenmad." Han rakte hånden ud mod Carmen, præsenterede sig og gav også mig, hånd.

Belæst med historien om mit bedrag fumlede Carmen ud efter nogle papirer på det nærmeste bord, som var hun kommet i tanke om noget, hun burde have ordnet.

"Jeg vil gerne snakke med jer begge to," sagde Albert.

"Det skal jeg ikke," sagde Carmen. "Mænd som dig gør mig utilpas."

"Jeg insisterer," sagde Albert.

"Nej. Bestemt nej," sagde Carmen.

"Jeg kan fortælle, at vi har haft stedet her under observation et stykke tid," sagde Albert venligt. "Der er rejst tvivl om jeres finansiering, og der er folk hos mig, som er meget dygtige til at finde fejl."

"Du truer," sagde Carmen. "Geo her har ellers lige talt pænt om dig!"

"Lad mig sige det på en anden måde," sagde Albert og hævede hovedet. "Jeg har et tilbud, som I vil være interesserede i at høre og kunne drøfte med hinanden. Kan vi gå?"

Carmen skubbede til mig. "Sig, noget!" sagde hun.

"Jeg synes, vi skal spise morgenmad med Albert," sagde jeg og puffede min kuffert til side. - "Og jeg vil gerne, at du går med."

Albert tog os i sin vogn til en restaurant med udsigt over Ganges. På restaurantens terrasse, hævet over pøblen på trapperne ned til floden, blafrede store parasoller i den lette vind, der steg op fra Moder Ganges. Tjenerne bar turban og var i stive hvide uniformer med bredt rødt livbælte. Stedet var charmerende, men jeg forventede det værste. Kunne Albert vide noget om kameraet? - Nej, ikke endnu! Der var ingen grund til at være skyldbetyngt. Jeg tog mig sammen. På en måde var han jo min elsker.

"Generer solen?" spurgte han. "Vil I hellere sidde indenfor?"

"Nej, her er fint for mig," sagde Carmen. Jeg trak på skuldrene og var glad for, at jeg havde gjort mig rejseklar som pige og ikke så alt for hippieagtig ud.

En tjener trådte hen til vores bord og serverede te og små sukrede kager.

"Jeg har krav på at vide, hvad der foregår," sagde Albert og skubbede et par runde solbriller ind på næsen. "Jeg opfatter ikke Geo som luder, og min aftale er, at hvis I to giver mig enslydende forklaringer, så er der ingen, der vil stå i vejen for Carmens lille projekt i Daalmandi, tværtimod."

"Det har jeg sagt!" brast det ud af mig. "Jeg har brug for pengene. Carmen har ikke noget med det at gøre!"

"Men du lader dig misbruge af denne Guru Samantha? Jeg mangler svar?" sagde Albert spidst.

Bag solbrillerne så han utilnærmelig ud, og jeg kunne mærke en rødme vrede kravle op langs min hals.

"Du har ingen ret til at lade det med mig, gå ud over Carmen," sagde jeg.

"Jeg har al mulig ret," sagde Albert. "For stik imod al fornuft kan jeg lide dig,"

Han tog solbrillerne af, rakte ind over bordet og strøg min hånd. "Du forsvandt i nat! Og jeg som troede, vi to havde noget særligt!"

"Hør her, makker. Du betalte for at få en luder, og du fik én," sagde Carmen. "Hvad mere kan du forlange?"

"Hold op med at omtale mig som luder," sagde jeg stødt.

"Du er en luder," sagde de begge i kor. Og hvis ikke det var fordi, det handlede om mig, var deres samstemmende enighed nærmest morsom.

Jeg lod blikket glide ud over floden, men fornemmede, at begge så på mig. Jeg var nødt til at forklare mig. - "Jeg prostituerede mig for at få sandheden frem," sagde jeg.

Carmen og Albert mødte min udtalelse med tavshed. - "Sandheden er...," fremstammede jeg. "Ja sandheden er, at Danmark svindler Indien for ulandsbistand."

Albert tog sig til hagen og lænede sig tilbage i stolen. - "Du er nødt til at forklare, hvad dansk ulandsbistand har med dig at gøre."

Jeg berettede for Albert om Jacob, hans mission, hans død i Pakistan og Eriks beslutning om, at Jacobs død ikke skulle være forgæves. Albert så ikke på mig, hans øjne hvilede på Carmen. Det var tydeligt, at han aflæste hendes reaktioner på min fortælling.

Da jeg kom til mødet med ham, vendte han sig mod mig. "Hvorfor skal du skaffe penge, når det ret beset er din fyrs dilemma?" spurgte han. "Og for mig er den fyr en skurk."

"En psykopat," supplerede Carmen, og jeg havde lyst til at sparke hende.

"I Indien betyder det alt at have kontakter," fortsatte Albert. "Der skal penge hen over eller under bordet, hvis en sag skal gennemføres, og mange penge, når det drejer sig om store sager. Hvordan kan det, par tusind, jeg har givet dig, hjælpe? Har du tænkt at prostituere dig fra nu af, og indtil der er penge nok?"

Jeg bed mig i læben og tænkte på den del af historien, jeg ikke fortalte, - kameraet i tasken!

"Vi må have rettet op på det her," sagde Albert beslutsomt. "Du skal ikke kaste dig i grams for penge. Det er afskyeligt. Har der været mange mænd?"

Jeg rystede på hovedet. "Jeg er ikke snavs," sagde jeg.

"Så vil jeg være din første rigtige elsker," sagde Albert.

"Øh, hvad er det helt præcist, du foreslår?" spurgte Carmen.

"Jeg vil tage mig af Geo," sagde Albert. – "Erik skal holde sig væk. Jeg vil ikke have, at Geo ses med ham!"

"Du kan ikke bestemme over Geo," sagde Carmen.

Albert kan gøre mig stolt, tænkte jeg. Han har alt det, Erik ikke har.

"Jo, Albert må gerne bestemme," sagde jeg tøvende. "Det er bedst på den måde!"

"Hvad?" udstødte Carmen. "Du kan da ikke bare lade den mand bestemme over dig."

"Det gør jeg heller ikke," sagde jeg. "Men jeg kan bedre lide Albert end Erik."

"Wauw," sagde Carmen og så hovedrystende på mig. "Jeg forstår dig ikke. Du kender ikke manden." Hun rejste sig og skubbede sin stol tilbage. En tjener kom ilende, og hjalp hende fri af stolen.

Hun så på mig. - "Det er din beslutning," sagde hun og vendte sig mod Albert. "Jeg gik med jer, så nu regner jeg med, at mænd som dig og dine, holder sig væk!" Og uden at se sig tilbage svævede hun ind mellem bordene på terrassen.

"Har du forstået, hvad jeg tilbyder?" spurgte Albert.

"Jeg tror, du vil mig det godt," sagde jeg og tænkte, at han nemt som embedsmand kunne gå til politiet med min historie. Og havde udlændinge overhovedet ret til at trække i Indien? Men jeg hagede mig fast i det, han havde sagt, - at han og jeg havde noget særligt!

"Fremover kan vi ikke ses alene offentlige steder som her. Men jeg har en lejlighed ikke langt herfra," sagde han. "Min chauffør vil køre dig derhen. Jeg kommer i aften, så snart jeg kan. Du kan bede chaufføren køre omkring Daalmandi, så du kan få din kuffert, - hvis du altså bliver?" Albert smilede usikkert. Han stak en hånd ned i jakkelommen, tog et lille guldetui op og fiskede et visitkort frem. – "Her er det direkte nummer til mit kontor. Du kan ringe, når som helst eller lægge besked."

Han rejste sig og stillede sig bag min stol, og jeg blev klar over, at jeg skulle lade ham trække stolen tilbage for mig. Vi gav hånd. - Han slog ud med armen og ville, at jeg skulle gå før ham.

Alberts chauffør tog mig til Daalmandi. Bagefter blev jeg kørt til et moderne lejlighedskompleks et stykke nede ad floden. Den lille chauffør hilste på en dørmand med en alt for stor uniformskasket, på et meget lille hoved. Ejendommen havde elevator, og chaufføren kørte med op. I elevatoren forsøgte jeg mig med et skuldertræk og et smil. Han bare gloede på mig.

Da elevatoren stoppede, skubbede han døren op. Han satte min kuffert ud, rakte mig et sæt nøgler og pegede på en tilgittret dør. Elevatordøren faldt i bag mig. - Og der stod jeg på en halvmørk trappeafsats med nøglerne til en uvis fremtid. - Kan man dø af det her? tænkte jeg. - Nej, når jeg bare får overtalt Mor Samantha til at give mig filmen, så bliver alt godt!

Lejligheden lignede et opslag i et indisk boligmagasin. Elegant og meget elefant! I stuen stod en smukt udkåret elfenbenstand på glasfladen af en bambuskommode. Den var placeret på en tilskåret opsats, foran et højt spejl, og jeg kunne på én gang se den fra begge sider. Jeg gik nærmere og så små jagtskener, en tiger, en bjørn, mænd under baldakiner, bærere med byttedyr, heste og ryttere. Jeg lod forsigtigt hånden glide hen over det håndskårne kunstværk.

Foran vinduespartiet, op ad tynde orange gardiner, mere elefant! En meter stor kolos i blankpoleret træ med guldindfattede stødtænder og guldlænker om benene. Udsigten bag elefanten kunne ikke være mere eksotisk. Man kunne se ud over hustagene op langs med floden, og i det fjerne se røgen fra ligbrændingsbålene svæve op mod guderne. Glasset i vinduerne var tonet gyldent og fik udsigten til at ligne et smukt falmet foto med lette strøg af himmelblåt.

Jeg undersøgte lejligheden, kikkede i skabene og i køkkenet, - så et marmorbadeværelse og et soveværelse med himmelseng under tyl. Lejligheden virkede ny og ubeboet, og jeg forstod, at Albert var en mand med en anseelig formue. En mand, der havde råd til at indrette en lejlighed privat og smagfuldt uden at bo i den. Hvordan mon der så ud hjemme hos ham? Og konen? Hun var sikkert smuk. De havde sikkert smukke børn. - Jeg anede faktisk ikke, om Albert havde børn. Jeg vidste kun, at han var bøsse og ulykkelig, og at han var en mand med en vis magt i byen.

At få ham i bytte for Erik, var ikke det værste der kunne ske, tænkte jeg. Men der var et monster i stuen. Mit bedrag! - Filmen med ham og mig, måtte for guds skyld aldrig blive fremkaldt. - Der var stadig tid. En Super8 film blev ikke fremkaldt fra den ene dag til den anden. Men tiden var knap, inden en kopi kunne dumpe ind på borgmesterkontoret.

****

Nede på gaden trodsede jeg tuk-tuk-manden i gadebilledet. Jeg steg ind i en taxa og bad om at blive kørt til Daalmandi. Over skulderen konstaterede jeg, at manden var opgraderet til motorcyklist. Flugt var afskåret! Hvis jeg stod af på togstationen, ville han helt sikkert stoppe mig.

Varanasis gader lukkede sig om mig som et eksotisk bur, men jeg ville gerne Alberts kærlighed. Jeg havde brug for ham. Jeg måtte holde hovedet højt.

I Daalmandi sprang jeg ud af taxaen og håbede at lave et forsvindingsnummer ind i Mor Samanthis gyde.

Mor Samantha tog venligt imod og bød på te. Et par af hendes piger kom og gik. Ananda nikkede smilende mod mig. Men Mor Samantha slog en voldsom latter op, da jeg bad om filmen.

"Han er en god mand," tryglede jeg.

"Han er mand," sagde Mor Samantha. "Mænd er forbrydere. Det vil du snart opdage. Vent og se."

"Han har ikke fortjent at blive udnyttet," vedblev jeg.

"Han bliver ikke udnyttet. Han falder, og han falder dybt. Det har han fortjent. Hvad godt har den mand at give verden?"

"Jamen! Jeg elsker ham."

"Din staffage gør dig ikke til kvinde," sagde Mor Samantha surt. "Og som mand er du ikke i stand til at elske andre end dig selv."

"Jeg vil betale," sagde jeg.

"Giv mig en million, så vil jeg overveje det," sagde hun. - "Nej du har ikke fattet det, vel?" hvæste hun. "Du er min mulighed. Mit guldæg. Og Boda og hans bror er indforstået med, at vi får vores retfærdige andel."

"Hvor er filmen?" insisterede jeg.

Hun ignorerede mig. - "Det er altid jer rige svin, der udnytter os. Nu skal det være omvendt, og du skulle hellere bekymre dig om din filejs. Jeg hører, at han har fået grådige amerikanske venner."

"Hvad mener du?"

Mor Samantha så på mig, som var hun lavet af sten.

"Hvad har du hørt?" sagde jeg og lænede mig frem.

”Hmm. Jeg tror din te er blevet kold og bitter. Du må hellere gå,” sagde hun.

Det stod klart for mig, at Mor Samantha ikke alene ville have penge, hun ville også ødelægge Albert. Hvorfor? - Historien om, at Albert havde været voldelig over for hijra-piger, behøvede ikke at have noget på sig. Jeg oplevede ikke Albert som voldelig. Jeg var ind til benet kun bange for ham på grund af mig selv. Nogen måtte sætte Mor Samantha på plads. Det var Jacobs mission, der skulle finansieres, ikke Mor Samantha og hendes piger. Hvis hun pressede Albert og trængte ham op i en krog, kunne hun i værste fald blive udsat for en ulykke. Hvem ville ikke slå fra sig, når alt var tabt? Der skete ulykker hver dag, som ikke lod sig forklare. Hendes ulækre hus kunne brænde ned. Hun kunne blive kørt over af en motorcyklist. – Djævelske tanker råbte på min ene skulder og overdøvede al den menneskelige forståelse på den anden. Tiden inden filmen blev fremkaldt tikkede som en bombe. Hvad skulle jeg stille op? Hvis jeg betroede mig til Albert, ville han helt sikkert blive ude af sig selv, - forstøde mig, måske anmelde mig. Filmen var en stikflamme, der ville sætte ild til hans liv og fremtid. Han ville være en død mand i Varanasi, og før eller siden måtte enhver i hans sko søge hævn, ikke alene over Mor Samantha, men også over Boda, hans bror, Pippi, Erik og mig. Måske ville han også gå efter Carmen.

Jeg måtte advare Erik. Jeg måtte have Erik på min side, så han kunne overtale Boda og hans bror til at stoppe det, jeg havde sat i gang. Så jeg lod hånt om tuk-tuk-manden, der ventede uden for gyden, og tog en taxa til Assi Ghat. - Men ingen Erik, og jeg kunne se, at han ikke havde været hjemme.

****

Tilbage i Alberts lejlighed tog jeg bad, smurte mig i duftende creme og trak i en let og lang silkekjole.

Albert kom med blomster. Og da det var hans lejlighed, arrangerede han dem selv i vase.

”Jeg er glad for, at du har besluttet dig til at blive,” sagde han og lagde sine arme om mig. Jeg tog en dyb indånding. Hans brune øjne åd mig. Jeg slog blikket ned.

Det bankede på døren, og udenfor stod chaufføren med ’diner transportable’. Albert tog imod bakke og fade og skubbede døren i. Han arrangerede maden, åbnede boblevin og indbød mig til at tage plads ved bordet med udsigt ud over byen og aftensolen i vest. Han gled ned på stolen over for mig og løftede sit glas.

”Det, jeg elsker ved dig, er din frigjorthed,” sagde han og skålede. ”Jeg så det med det samme på gaden, da du dansede med hijra-pigerne. Har du nogensinde set en indisk mand danse? Alle indere er kropsligt spærret inde i normer og traditioner. Det er ynkeligt. Vi kan ikke bevæge os uden for bestemte skabeloner af værdighed og renhed. - Tablarytmer er en vanvittig knevren, som ingen normale mennesker kan danse til, og citaren er sfærisk og langt væk fra kroppens pulsslag. Med dig, er rytme og samvær derimod tungt og dejligt under bæltstedet. - Der har jeg som mand meget at lære. Ja undskyld, at jeg er så direkte, men jeg begærer din smilende krop.”

”Måske skulle du have en afrikaner,” sagde jeg spontant og for at bevæge mig væk fra hans begær. ”Der kan man snakke om rytme og intensitet.”

”Afrikanere lugter fælt,” sagde Albert. ”De lugter af indestængt urskov og svedne sletter.” Hans næsebor vibrerede i væmmelse.

Jeg brød mig ikke om hans syn på Afrika og afrikanere som helhed, men i baghovedet tikkede tiden. Jeg måtte for alt i verden gå med ham, ikke mod ham. Det eneste alternativ til flugt var at vinde hans tillid.

”Ja, vi to ligner nok mere hinanden,” sagde jeg. - ”Indoeuropæiske! Men har du nogensinde lugtet til en afrikaner?” Jeg så på ham, og smilte for ikke at støde ham.

”Nej det er, hvad jeg forestiller mig de mennesker,” indrømmede han. – ”Og deres pikke er for store, alt for voldsomme - alt for imponerende og selvhævdende.” Han lo, og det slog mig, at det var første gang, jeg havde hørt ham le, - en mærkelig indadvendt, anspændt, fnisende latter.

”You are giggling,” sagde jeg.

”Jeg kan godt lide ordet pik,” sagde han. ”Det er så frækt. Jeg føler mig frigjort.”

Jeg rystede overbærende på hovedet.

Albert blev igen alvorlig.

”Der var den her mand, som kom i vores hjem, da jeg var dreng,” sagde han. – ”Mandens ro var indtagende. Han iagttog os børn lege, på en kærlig og favnende måde. Jeg kunne lide at være i hans selskab og havde ikke noget imod at sidde på skødet af ham, selvom han var fremmed. Han kom ofte og havde gaver med til os børn. Jeg fik min første udskårne elefant af ham og har den stadig. - Som jeg husker det, var min far og mor benovede over, at denne mand kastede glans over vores simple hjem, og de behandlede ham med stor respekt og høflighed. Hvad deres relation ellers var, aner jeg ikke. Min far arbejdede på et trykkeri. Jeg forestillede mig, at manden var ejer af trykkeriet, og at far kunne se sine fordele i det fine besøg. Og der var fordele. Jeg blev taget ud af den lokale skole og kom til byen for at gå på engelsk skole og bo hos den fremmede i hans villa. Han klædte mig nobelt, og jeg måtte gerne sove hos ham, når jeg var trist og havde brug for tryghed. - Jeg tog også om ham, og lagde mig ind til ham, når han sagde, at han var trist. Jeg var stolt af ham som plejefar, og han var stolt af mig! Han læste med mig, og jeg var kvik i skolen. Jeg tilegnede mig nemt sprog og matematik som en del af den glæde, vi havde sammen. - I skolen blev jeg betragtet som sær og aparte, måske fordi jeg ikke havde en rigtig far og mor. - De andre børn i skolen sagde mig ingenting. Lærerne derimod forgudede min kunnen, og gennem lærernes gunst fik jeg lov til at være i fred for andre. - Selvfølgelig var det nemt for mig at se den glæde, jeg kunne give min plejefar ved at kæle for ham. Alligevel var det overvældende og voldsomt, da han første gang trængte op i mig, men jeg var klar over, at jeg havde magten og klar over, at han ville give mig alt, hvad jeg måtte begære. Så jeg gav mig selv til ham. Og hen ad vejen blev vores samvær sødmefuldt. Jeg var på alle måder en dydig og artig dreng, og det er min plejefars fortjeneste, at jeg er kommet frem i verden. Verden er bare ikke den kærlige verden, jeg som lille troede, den var. Menneskene er onde, fjendtlige og snæversynede. - Og jo, jeg ligger under for min opvækst. Den intime glæde, jeg blev opfostret med, er svær at finde. Jeg finder den slet ikke hos kvinder. Kvinder er på en anden planet. Deres moderinstinkt og omsorg for børn er dyrisk og primitiv.”

”Har du børn?” spurgte jeg, fordi der i Alberts enetale var alt for meget, jeg havde svært ved at forholde mig til.

”To piger, men de siger mig intet. Jeg er helst fri for deres selskab.” Albert så trist ud.

Instinktivt vidste jeg, hvad han forventede af mig, og på sengen lod jeg mig glide op over ham. Med min tunge kærtegnede jeg forsigtigt hans læber. Tegnede læbernes oval med min munds fugtighed og blev ved, indtil jeg kunne mærke hans krop give efter og slappe af. Albert var den første mand, jeg havde kysset rigtigt med, og jeg nød det, mine kys gjorde ved ham.

****

Næste dag stadig ingen Erik. Jeg begyndte at blive bekymret. Jeg kunne forestille mig, at Albert ville være jaloux på Erik. Albert havde magt til at få ting til at ske, hvis han ville. Men ville han lade Erik forsvinde? Det var alligevel for sygt. Jeg tog turen omkring Carmen for at spørge til Isabella. Isabella havde ikke vist sig, og Carmen vidste ikke, hvor hun var. - Jeg fik grimme anelser om, at Erik måske havde iværksat plan B, at han ikke stolede på min evne til at have forført Albert.

Carmen var glad for, at jeg blev i Varanasi og ikke stak halen mellem benene. - ”Eller hvad det er, du har mellem benene,” lo hun. Hun spurgte til mit sexliv med Albert, og hun kaldte mig en dulle, men jeg var alligevel glad for den tid, hun og jeg havde. - Ingen nag og ingen sure miner!

Jeg tog til Kali-templet i Bansphatak for at finde ro med mig selv. Masamantra holdt seance under søjlerne. Der var ingen, jeg kendte. Jeg ventede til seancen var forbi, og folk var sivet væk, og bad Masamantra om en samtale.

”Jeg har kastet mit ego væk og givet mig hen til en ny kærlighed,” sagde jeg. ”Hvordan genfinder jeg min Kali-styrke? Jeg er forvirret.”

"Du skal danse på din elsker," sagde Masamantra. "Du skal danse sejrdsdansen. Jeg vil give dig et helligt mantra fra Kali Sahasranama Stotram, et af de tusind navne på Kali, som helt sikkert vil hjælpe dig. Dyk ned i det, og sig det for dig selv, tusind gange:

*Vær hilset, Kali,
Siddheshwari, den perfekte herskerinde
Siddhidatri, giver af fuldkommenhed,
du som er kilden til al kraft og visdom
du som hjælper dine hengivne."*

På vejen tilbage til Alberts lejlighed reciterede jeg mit Kali-mantra mindst hundrede gange, og det lagde virkelig en dæmper på min angst. Om aftenen så jeg mig selv posere som en Pan i spejlet over elfenbensskulpturen, imens Albert stirrede på mig fuld af attrå.

****

I Assi Ghat næste dag var Erik hjemme, og jo, han havde fulgt Isabella til lufthavnen, og havde sammen med hende tjekket hendes nye kuffert ind!

"Hvordan kunne du?" skreg jeg. "Hvordan kunne du få dig selv til det?"

Jeg bebrejdede ham, at han udsatte Isabella for noget så livsødelæggende og horribelt, som at blive taget i lufthavnen, og endda helt unødvendigt, når nu planen var at fange borgmestersekretæren og mig, på film.

"Jeg har fortrudt, at jeg solgte mig selv," sagde jeg. - "Og på grund af det med Isabella, har jeg al mulig grund til at fortryde."

Jeg kendte alt for godt det udtryk, der viste sig på Eriks ansigt. Den kyniske Erik.

"Du får snart at vide, om Isabella er sluppet gennem tolden," fortsatte jeg. "Så har du de penge, der er brug for. Men det vil være alt for farligt for os alle, hvis I afpresser min kæreste."

"Din kæreste!" Erik skraldgrinede. "Siger du, at du er blevet kæreste med en horekarl?"

"Han er på alle måder en bedre mand end dig!" vrissede jeg og forsøgte at genvinde min Kali-styrke. - "Hvis det imod alle odds' skulle gå godt for Isabella, får du alle de penge, du behøver, og så bør du få Boda og de andre til at droppe afpresningen.

"Og hvorfor skulle jeg det?"

"Det er for farligt at presse Albert. Jeg kunne for eksempel fortælle ham sandheden, så han i stedet går efter dig!"

"Nåh, han hedder Albert. Men du er fuld af løgn. Du vil ikke få din horekarl til at komme efter mig. Sådan er du ikke. Og jeg tror ikke, at du tør fortælle ham noget, der på alle måder involverer dig selv."

"Hvorfor ikke? Hvad har jeg at tabe?"

"Du er en smatso," sagde Erik.

"Ja, og jeg forsvarer et svin, som dig, men det er slut!"

"Hør her, Geo. Det kan godt være, du er stor i munden lige nu, fordi du mener, du er på den grønne gren med din elsker, men jeg ved, hvor svag du i virkeligheden er. Du må hellere passe på!"

Jeg rystede indvendigt og påkaldte min Kali-styrke:

*Du som er kilden til al kraft og visdom
du som hjælper dine hengivne.*

"Jeg ødelægger dig, hvis du ikke danser med mig," sagde jeg.

"Dumme gås," sagde Erik.

"Erik. Vi kan stadigvæk nå at hjælpe hinanden. Du skal bare støtte mig over for Mor Samantha."

Erik så ond ud, og det kom over mig, at han kunne slå mig. Men hvorfor? Det var jo så nemt og ufarligt, hvis han bare fjøede mig denne ene gang. Og han må have tænkt det samme.”

”Okay. Det handler kun om penge, skat. Når pengene kommer fra Danmark, skal jeg nok snakke med Boda. Det lover jeg.”

Jeg var parat til at falde ham om halsen, men tog mig i det.

”Tak,” sagde jeg, men var alligevel bekymret. – ”Kan vi stole på Timor og Hannibal? Og hvad nu, hvis det går galt med Isabella i København?”

”Isabella ved ingenting. Hun er et guds-ord fra landet. Der er ingen, der vil mistænke hende. Hun er en dum sæk. Hvis hun bliver taget, er det værst for hende selv. - Jeg går på posthuset i morgen tidligt og ringer hjem, og så er den i vinkel.”

Erik var et monster-svin, men jeg kunne mærke, hvordan vreden mellem os fladede ud og landede. Alligevel nagede uroen i mig. Jeg så for mig; hvordan Isabella blev trukket til side af tolderne i Kastrup Lufthavn. Hele hendes konfuse person, da betjentene sprættede kufferten op og hashen kom til syne. Isabellas sjuskede statur med sænket hoved, grådkvalt og ude af stand til at bevise sin uskyld. Ja, det skete lige nu. Hun ville sladre, og snart ville politiet være efter os!

****

Albert var dagens trøst. Han forkælede mig igen med blomster og hjemme-diner. Jeg åbnede mig for ham og kælede for ham. - ”Du er den første mand, jeg for alvor har fundet genklang med,” sagde jeg. ”Hvordan skal jeg nogensinde undvære dig?”

Albert trykkede sig op mod mig bagfra og lod hænderne glide ned over mine hofter. – ”Krishnamurti siger, at for at opleve sand intimitet, må vi være bevidste om vores eget sind, vores egne reaktioner og frygt. Vi må være til stede i øjeblikket, uden forstyrrelser og fordomme, - og som du ved, dømmes jeg dig ikke for det, du er og var. - I overensstemmelse med Krishnamurti forsøger jeg at se ud over mine egne begrænsninger, og ægteskabet der binder mig, for at smelte sammen med dig, uden nogen form for forstillelse.”

”Det lyder smukt,” sagde jeg, og lod mig føre ind til sengen.

****

Jeg tog en taxa til Assi Ghat. Jeg måtte vide besked. Der holdt politi i gaden. De holdt ud for gyden til vores bungalow. Der var afspærringer, og folks identitetspapirer blev tjekket. Chokeret bad jeg taxaen køre forbi, og blev sat af, længere henne ad gaden. Jeg sneg mig om hjørnet til den kinesiske. Tuk-tuk-manden parkerede sin motorcykel på den modsatte side.

Hannibal sad over sin morgenmad.

”Dejligt at se dig søde,” sagde han. ”Sæt dig ned,”

”Jeg er ikke sød, Hannibal. Jeg er alt muligt andet end sød.”

”Det ved jeg,” sagde Hannibal. ”Men sæt dig alligevel.”

”Hvad er det, du ved?” spurgte jeg og satte mig på kanten af stolen.

”At Erik skylder Timor penge, og nu er forsvundet. - Og du og Erik handlede hans hash sammen. Så I skylder sammen,” fastslog Hannibal.

”Jeg har ingen penge,” sagde jeg. ”Hvis jeg havde, var jeg ikke her.”

”Det siger de alle sammen. Men når man handler med stoffer, så tjener man penge. Penge går ud, men flere penge kommer ind. Det er princippet i at handle.”

”Jeg ved ikke en pind om Eriks handel. Vi bor ikke sammen mere.”

”Nej, jeg hører du er flyttet, hu-hej,” sagde Hannibal. ”Men vi tilrettelagde det hele for jer, og gjorde det nemt. Nu skal der betales tilbage,” vedblev Hannibal.

”Helt ærligt, Hannibal. Jeg har ikke noget med det at gøre. Jeg bor hos min kæreste.”

"Det har jeg hørt. Borgmestersekretæren! Du har vist scoret over evne, søde. Men det er godt, ik'? Der er penge i det? Ja, jeg har sgu altid syntes, at du var en billig dulle."

Jeg så måbende på Hannibal. – "Du fører dig rigtigt frem, hva' Hannibal?" sagde jeg.

"Nu skal du passe på, hvem du taler grimt til, min søde. Men sådan en borgmestersekretær kan vel indfri din gæld, ik'?"

"Jeg skylder ikke nogen noget," sagde jeg stødt.

"Politiet er hos jer og har været der siden i morges," fortsatte Hannibal. "Jeg vil råde dig til at finde Erik og finde vores penge. I har brug for venner i en situation som jeres."

Jeg var dybt rystet. Det var gået galt i København. Isabella måtte prompte have stukket os, og politiet var nu efter os. Jeg skyndte mig tilbage til Alberts airconditionerede lejlighed og gemte mig under lagnerne, i duften af ham. Men der var alt for lang tid til aften, så jeg ringede til hans kontor. Han kom ret hurtigt.

Jeg fortalte, at politiet holdt ved bungalowen i Assi Ghat.

"Ja, du har været i Assi Ghat igen. Det ved jeg. Du bliver ved med at opsøge denne Erik. Det kan jeg ikke leve med. Jeg er en meget jaloux mand. Jeg er jaloux på hvem som helst, du måtte være sammen med, og jeg har været det, siden jeg så dig første gang. Jeg vil have dig, og Erik skal ud af dit liv."

'Wow!' tænkte jeg. Der er et eller andet her, der hænger helt forkert sammen. - Var politiet i Assi Ghat på grund af Alberts jalousi?

Mine bange anelser skrumpede. "Jamen, søde Albert. Jalousi er en sygdom," begyndte jeg.

"Det kan godt være, min jalousi jeg er latterlig," sagde Albert. "Men jeg vil ikke kureres." Han løftede stolt hovedet.

"Skal jeg forstå, at du har pudset politiet på Erik?" spurgte jeg og satte et fornærmet ansigt op.

"Man finder altid stoffer, når politiet bryder ind hos fremmede uden kendelse. Det er standardprocedure. Det hedder begrundet mistanke," sagde Albert.

"Står du og siger, at Erik er mistænkt for besiddelse af stoffer?" spurgte jeg afmægtigt.

"Ja og du bor formelt set stadig i Assi Ghat. I princippet er du medskyldig," sagde han. - "Men jeg tror på din uskyld, - indtil videre! - Erik derimod vil få meget svært ved at bevise sin uskyld."

"Vil du virkelig lade mig bure inde på grund af din jalousi, i en celle med tirsande i gulvet og stinkende kriminelle?" spurgte jeg rædselsslagen.

"Nej, der kommer det ikke til!" sagde Albert. "Jeg ordner det med politiet, hvis du lover ikke at se Erik igen."

"Men Erik...?" spurgte jeg lamslået.

"Hvad med Erik? Han er jaget vildt, hvis ikke politiet allerede har ham! Har du det skidt med det?" Han studerede mig opmærksomt.

Jeg sank en stor klump. – "Det er ikke så nemt," sagde jeg. "Jeg mener faktisk, at Erik har en værdig sag. Det kan godt være, at Erik efter din mening er en skidt fyr, men Danmark bør ikke snyde Indien..." sagde jeg og overvejede, hvordan jeg bedst kunne appellere til Alberts forståelse. Og jeg huskede, hvordan han havde været over mig med et historisk had til England, da jeg foregav at være engelsk lady. - "Danmark er ligesom England," sagde jeg. "Danmark er også en af de gamle kolonimagter, som i tråd med resten af Vesten bliver ved med at rage til sig på de fattige landes bekostning. Det er ikke fair."

Albert betragtede mig. - "Du snakker om retfærdighed. - Du vil have retfærdighed!"

"Ja, jeg har det skidt med løgne. Jeg vil have sandheden frem," sagde jeg og mærkede tråde af mundvand trække ud mellem mine læber. Jeg var ophidset på Eriks vegne!

"Så fortæl mig sandheden," sagde Albert. – "Fortæl mig, hvorfor det er så vigtigt for dig at støtte hans sag."

"Fordi du og jeg er blevet filmet sammen i sengen på Krishnamurti Centeret," poppede det ud af mig. Albert blev bleg, og derefter rynkede han brynene.

"Du vil ødelægge mit liv! Er det det, du er ude på? Giv mig én fornuftig grund til, at jeg skal forsvare dig over for politiet, og ikke lade dig rådne op i et beskidt fængsel."

"Fordi du elsker mig," sagde jeg.

"Og hvad med 'dig'? Kan du sige, at du elsker mig?"

"Det gør jeg," sagde jeg og vidste, at hans kærlighed og begær var min beskyttelse. "Jeg elsker dig."

Albert sukede dybt. "Hvem har optaget filmen, og hvor er den? Du behøver ikke at forklare, hvad den skal bruges til. Det kan jeg sagtens gætte."

"Hende, du kalder Guru Samantha, har filmen," sagde jeg og trak vejret stødvis.

"Det løser vi," sagde Albert. "Og når jeg bliver gråhåret på grund af dig, vil du da stadig elske mig?"

"Ja, søde Albert," smilede jeg, men følte mig mere end beklemt.

"Hmm!" brummede Albert.

'Flygt, kæmp eller spil død' tænkte jeg.

Jeg kæmpede og var ikke død endnu. Måske var det alligevel gået godt med Isabella. Politiopbuddet i Assi Ghat var alene på Alberts foranledning og på grund af hans sygelige jalousi. Politiet havde også været mærkeligt hurtigt ude.

"Jeg lover ved alt, hvad der er helligt, at jeg aldrig mere vil se Erik," sagde jeg.

"Vil du sværge over for Krishnamurti, hvis jeg bad dig om det?" spurgte Albert.

"Jeg vil sværge over for hvem som helst," sagde jeg og tænkte oprigtigt, at Erik med eller uden Isabella fra nu af måtte sejle sin egen sø. Og jeg tvivlede på, at Timor og Hannibal ville komme efter mig. Hannibal var udmærket klar over, at hashhandlen var Eriks, og Albert var gudskelov min beskytter.

IX-9

I baghovedet, lå en skyldfølelse over, at Mor Samantha kunne brænde inde i sit hus eller blive kørt ihjel af en motorcykel. Og da dørmanden i ejendommen overrakte mig et brev, hvori Carmen gennem Pippi lod fortælle, at den film, jeg gruede for, var kommet tilbage blank, faldt jeg på knæ og knugede elefanten ved vinduet. Jeg var alligevel ikke et dårligt menneske.

Jeg udfrittede Albert for hans eventuelle indblanding. Han smilte, kyssede mig på munden og sagde, at der kun var ét laboratorium i Varanasi, der fremkaldte Super8-film.

Bag tonede ruder i mit elfenbenstårn blev Varanasi forvandlet til et eventyr. Albert stillede bil og chauffør til rådighed for mig. Jeg behøvede ikke længere at skulle ind i en fedtet taxa, og han behøvede ikke at lade skumle typer følge min færden.

Chaufføren, der var med mig rundt hver dag, havde pistol i bilens handskerum. Han tog pistolen med sig, når vi gik på shopping.

Jeg var nu udstyret med privat chauffør og bodyguard, og jeg kunne frit bruge min chauffør til at få gjort rent i lejligheden og købe ind! Jeg var usikker på, om manden kunne betjene sin pistol, men hans konstante nærhed gav mig tryghed i forhold til frygten for Timor og Hannibals amerikanske venner.

Men der kom ingen trusler eller lignende fra den kant, og jeg overbeviste mig selv om, at enten var Isabella sluppet intetanende gennem Københavns Lufthavn, eller også havde Hannibal slettet mig fra regnskabet.

Albert gav mig rigeligt med ugepenge. Han spurgte aldrig, hvad jeg brugte pengene til, og ofte var det mig, der gav ham gaver - en skjorte, et nyt slips eller dyre manchetknapper.

Jeg læste Krishnamurti. Det gjorde Albert glad. Han hentede velvilligt, artikler og bøger til mig fra Krishnamurti Centeret.

Jeg mediterede fromt efter Krishnamurtis forskrifter, og det følte værd at tro på livet og kærligheden. Lys trængte ind i mit Kali-mørke.

Ud fra Alberts fortælling om en parallel mellem hans egen barndom og Krishnamurtis, plagede jeg ham om tekster, der kunne belyse Krishnamurtis forhold til teosoffen Charles Webster Leadbeater - den mand, der fandt Krishnamurti og opdrog ham til at være profeten, der skulle bane vejen for Jesu genkomst.

Men Krishnamurti Centeret havde intet om Juddi Krishnamurtis privatliv, og Albert mente også, at den slags var helt forkert at beskæftige sig med. I stedet gav han mig amerikanske dameblade med sladder om Hollywood-glamour og fadæser. Desuden kom han med vestlige modemagasiner. Han opfordrede mig til at finde det bedste af det bedste, og ville få syet elegante kjoler til mig, i nøjagtig kopi og tilpasset mig, lovede han. Der kom en syerske til lejligheden, en ydmygt kravlende skabning. Jeg havde en fornemmelse af, at hun var blevet truet med død og ulykke, hvis hun røbede min identitet og eksistens.

Det forknytte væsen opførte sig latterligt underdanigt, og hendes ydmyghed gav den silke, hun klædte mig i, noget ganske særligt. Jeg blev bevidst om mine klæders magt, og når Albert i sin iver, flåede en kostelig kjole af mig, hvinede jeg forarget, men lod ham alligevel frækt, besudle min guddommeligt klædte krop. Albert var som besat. Han kunne ikke få nok af mig, og legen var dejlig, men ofte ventede jeg lange aftener, som spiseklar pynte-dessert, sat på køl i hans airconditionerede lejlighed.

Ugens højdepunkt var, når min lille syerske kom til lejligheden. At have hende kravlende omkring mig for at tage mål og arrangere mine skørters søde taktile berøring, var vildt pirrende, og jeg blev meget nemt erigeret. Den lille dame skelede frygtsomt til mit strittende lem, men jeg mandede mig op. Der var ingen grund til, at jeg skulle føle skam over mit vellystige køn. - Hun stod på knæ foran mig. Jeg havde magten, og jeg tilbød hende at røre. At hendes underdanige position, og de penge Albert betalte, ville presse hende til at føje mig, vidste jeg godt. Men jeg var præcis så dejlig, som jeg drømte om at være. En ung mand i feminin fetich. Om det var en han eller hun, der elskede narcissistiske Geo, var for så vidt fuldstændig ligegyldigt.

Hun rørte mig forsigtigt. Jeg viste hende, hvordan hun kunne vikle silkebånd omkring min rejsning. Hun rystede, rystede på hænderne, og rystede dernæst på hovedet. Ja, hun skar ansigt i væmmelse. Jeg viftede hende irriteret væk.

Samme aften lod Albert mig forstå, at den lille dame ikke længere ville lave kjoler til mig. Hun mente, jeg var et monster, og penge kunne ikke overtale hende til at fortsætte. Albert spurgte til, om der var sket noget mellem os. Jeg bed mig i læben og forstod, at jeg havde opført mig uacceptabelt, og jeg hævdede frækt, at den lille dame var for uambitiøs og ubetydelig til at klæde en dame som mig.

Men 'monster', tænkte jeg. Det måtte bestemt være et sødt monster, eller hvad? - Var jeg et monster? Var jeg fordærvet? - Var alt det, Albert gav mig, dårligt for mig? Holdt han mig fanget og feticheret? - Jo, han fastholdt mig i min kvinderolle. Jeg tænkte på Erik. Dejlige Erik. Sammen med Erik havde jeg - sådan nogenlunde - været fri til at kunne vælge, at være, hvem jeg ville være.

Albert mumlede, at jeg fra nu af skulle shoppe, på almindelig vis, og mod betaling kunne få tøj med hjem på prøve. Hvis jeg følte mig ubekvem, kunne jeg få kjolerne tilpasset og syet om. Jeg blev påtaget mopset over hans manglende tillid, spillede afvisende, men måtte bøje mig.

I forhold til mit liv i luksus syntes den kamp mod armod, Carmen stod midt i, langt mere meningsfuld, men når jeg kikkede ind hos hende, og havde chauffør og bil ventende, blev jeg opfattet som pæn dame på slumming. Kvinderne i huset, så på mig som en, der var gået forkert. Jeg var penge og lignede penge, og jeg blev mødt af tiggende hænder og bedende blikke.

Carmen havde involveret sig i et nyt projekt omkring forældreløse børn, og da jeg kendte Alberts aversion mod Carmen og hendes kvindeprojekt, mente jeg, at han i stedet kunne støtte Carmens nye projekt. - Det ville Albert ikke. Han sagde, at der ingen forældreløse børn fandtes i Varanasi, måske andre steder i Indien, men ikke i Indiens allerhelligste by. De børn, der tiggede på gaderne, var sendt ud af forældrene, sagde han, og han fortalte grumme historier om, hvordan forældre lod børn lukke inde i kasser og skuffer fra de var små, for bevidst at forkrøble dem til vanskabninger, der kunne vække folks medlidenhed.

Jeg prøvede også at overtale Albert til at tage sjove steder hen. Han havde jo penge nok. - "Hvad med en smuttur til Bombay eller Bangkok eller et andet vildt sted?"

Men han ville under ingen omstændigheder af sted med mig i flere dage. Det ville komplicere hans ægteskab, sagde han.

"Hvad så med en sejltur på Ganges?" spurgte jeg. "Det skulle være så smukt at flyde ned ad floden og se Varanasi i morgendisens."

"Hvorfor vil du alt det dér? Vi har det jo godt her," sagde Albert.

"Nogle gange føler jeg mig, som en fugl et gyldent bur," sagde jeg. "Og du elsker det frigjorte ved mig. Hvordan kan jeg være frigjort, hvis jeg ikke er fri?"

"Du er så rigeligt frigjort, min egen," sagde han. "Og du har mig! Du har alt, hvad du begærer. Du burde være mere taknemmelig."

"Jamen, sand lykke finder man ikke i materielle goder. Er det ikke sådan, Krishnamurti siger?" prøvede jeg.

"For mig er du en ting, min egen. En sød og dejlig ting," sagde Albert og rakte ud mod mig.

"Betragter du mig som en ting?" spurgte jeg forarget.

"Hvis ikke du er tingsliggjort, af alt det, jeg giver dig, hvad er du så? Du bør trøste dig selv med alt, hvad du kan købe for penge. Tænk på hvor mange, der ingenting har. - Krishnamurti siger godt nok, at det at søge trøst i de materielle genstande er en illusion, og at de, der søger trøst gennem køb og eje, er fanget i en cyklus af afhængighed, men hvem vil ikke gerne være fanget som dig?"

"Jeg er ikke utaknemmelig," sagde jeg. "Men jeg føler mig ofte alene. Måske er jeg bare ikke intelligent nok til at kunne underholde mig selv," fortsatte jeg i forsøget på at appellere til hans gode hjerte.

"Hvad med at lære hindi?" spurgte han. "Hvis du lærer hindi, kan du snakke med folk, og så behøver du ikke at føle dig ensom. Jeg skaffer dig en lærer. Vil du undervises her eller ude?"

"Jeg vil gerne undervises ude, hvis jeg skal," svarede jeg nølende.

"Nej, jeg synes, du skal undervises herhjemme. Her er mere rent og ordentligt end andre steder, du kan blive undervist."

Jeg sukkede. Albert bestemte. Han fik altid det sidste ord. Hans form for logik kunne jeg ikke hamle op med.

"Du er så klog, Albert," sagde jeg sødladent. "Men er du klar over, hvor liderlig jeg kan blive over at have en chauffør med pistol til at gøre rent for mig?" spurgte jeg spøgefuldt.

Albert så undrende på mig, lagde en arm om mig og begyndte at kilde mig.

Jeg fnes og overgav mig til hans kærlige hænder.

****

Jeg havde i Istanbul forsøgt at lære arabisk for at kunne læse skriftsteder fra Koranen. Den indisklærer, jeg nu fik, mindede mig om den arabisklærer, jeg havde haft, med tykke brilleglas i kantede stel, men bare tudserynket og gammel. Han stank af hvidløg. Jeg fik et mærkeligt flashback, eller rettere, det var som om jeg så mit liv gå i ring. I Istanbul havde jeg hos Madame Theodore hver dag hjulpet hende ud af sengen om morgenen. Hun dominerede mit liv, og jeg blev isoleret og afhængig af hende. Som Alberts elsker var jeg igen isoleret. Hvad var det ved mig, der fik livet til at gå i ring? Evnede jeg ikke at være selvstændig og uafhængig?

Det mørke og den tomhed, der boede i mig, var måske angsten for være uden betydning for andre. Min bedste forklaring på tætte relationer til andre var den liderlige vellyst, jeg fandt i at andre bestemte og satte rammerne. Jeg følte mig som en tom beholder, andre måtte fylde.

Min respons på at skulle lære indisk var: At jeg opgav. Og ikke som tegn på spirende selvstændighed. Nej, min lærer var for usexet.

Albert spurgte ikke ind, og han bebrejdede mig intet. Tværtimod inviterede han mig endelig på sejltur på Ganges, og det lettede på følelsen af isolation.

Vi kørte over Malviya-broen til den modsatte bred af Moder Ganges. Der var masser af turbåde af forskellige slags i Varanasi, og jeg havde stærkt på fornemmelsen, at vi skulle væk fra byen og ud, hvor ingen genkendte Albert. Ved et fiskerleje på den modsatte flodbred havde han fået leveret en privat båd, som et par lokale fiskere skulle sejle. De var krybende og ydmyge over for os, og jeg blev hjulpet ombord på båden, som var jeg lavet af glas.

Båden havde en kabine midtskibs, lukket både frem ad mod stævnen og agterud, men til siderne åben og uforstyrret i forhold til bådens besætning. Og bag sidernes netgardiner indeholdt kabinen luksuriøse liggepladser med silkelagner og puder. To drenge var i dagens anledning ophøjet til te drenge, stadset ud i rene hvide kjortler, renvaskede og pomadiserede. Som fugle på taget trippede den barfodede besætning rundt udenfor og over os og manøvrerede båden ud fra den vakkelvorne anløbsbro. Jeg trak mig tilbage til det lille aflukke, hvor dybt lakeret mahogni dækkede over toilethullet ud til Ganges. Jeg vaskede mig ved vandpumpen og friskede mine læber op.

I kabinen lå Albert uden tøj mellem silkepuderne. - "Tabla!" sagde han, da der igen løb nogen hen over taget på kabinen. "Det er Indien. De tusind fødders tappen."

De to drenge kom sky ind i kabinen med champagne på køl. En nøgen Albert gjorde dem ikke mindre forlegne.

Albert kommanderede rundt med drengene og fik dem til at sætte sig på gulvet foran mig.

"Jeg vil give knægtene den gave, det er at se dig tage tøjet af," sagde han. "Nyd dig selv, gør dig selv stiv undervejs og gør det langsomt, så vi får samme nydelse som dig."

"En gave?" gentog jeg undrende.

"Kærligheden er en gave," sagde Albert. "Og her, hvor ingen kender os, kan vi ødsle."

De to drenge så nervøse, men forventningsfulde ud. Var det her mon i orden? – Og alligevel forstod jeg Alberts perspektiv. Drengen Albert, der var blevet forført af en ældre mand. Det var ham magtpåliggende, at de to drenge skulle oplevede skønhed og kærlighed mellem mænd.

Jeg havde ingen anelse om, hvordan børn i Indien blev indviet i seksualitetens gåder. Jeg vidste ikke helt, om Alberts gave var krænkelser og overgreb, men for Alberts skyld smøg jeg mig omkring mig selv. Jeg kært tegnede mine hofter, lod hænderne glide op over min sari og favnede mit ansigt i håndfladerne - tænkte indisk dans, svang mine arme omkring mig og strittede min kropslighed helt ud i fingerspidserne. Jeg lod drengene hjælpe mig sandalerne af, satte en tåspids i gulvet og balancerede sammenkrummet hele min vægt på det yderste fodled; - rettede mig igen op og drejede rundt om min egen akse. Med en kælen hånd på mit skød svajede jeg kroppen fra side til side og drejede skuldrene i langsomt cirkulende bevægelser, imens jeg gned mig selv til rejstning. Jeg løsede min sari og smøg den løsede del omkring mig, hvirvlede rundt og rakte med let bevægeligt håndled snippen af sarien til Albert. Han viklede mig ud. Og af hans nøgne figur kunne man tydeligt se, at han kunne lide min optræden.

Drengene på gulvet stirrede vantro på det lem, der stak ovenud af trusserne op mod min hofteholders blonder. Jeg løftede det ene ben frem mod Albert, lod ham løsne min strømpe, krængede strømpen langsomt ned og på samme måde med mit andet ben.

Albert talte alvorligt til drengene, og de nikkede.

"Jeg lover drengene lidt ekstra for at røre ved dig," sagde han. "Jeg ved, du gerne vil beundres."

De to rykkede forsigtigt nærmere, og jeg tvang mig selv til at være ligeglad med, hvad de måtte tænke og føle. Albert havde fat om sig selv og blev mere og mere ophidset. Drengenes små fingre pilede hen over min rejstning. Jeg lod tungen cirkulere omkring læberne, hængte mig overdrevent kejtet ud af mit lingeri og trak langsomt trusserne af. De to forknytte drenge rykkede væk. Jeg gled ind til Albert, fugtede en finger og kælede omkring det yderste sarte af hans begejstring. Albert og jeg var skamløse, hensynsløse guder, og drengene var reduceret til ligegyldige individer et sted ude i periferien.

"Det bedste ved at være sammen som mænd, er, at vi kender hinandens behov," stønnede Albert. "Der er ingen forstillelse. Sammen med dig behøver jeg ikke gøre mig til og præstere. Vi er, som vi er."

Jeg tog hans glans i munden. Hans fortrolighed gav mig lysten til ham.

"Du skulle bare vide, hvor svært det er at have en kone," gispede han. "Hun siger, at jeg har ægteskabelige forpligtelser, men hun ved, at jeg er bøsse."

Jeg pirrede ham til det yderste, men han trak sig.

"Du ved selvfølgelig ikke, hvad pligt er," sagde han og jog drengene ud. Han rejste sig. "Nej, hun og jeg bliver aldrig lykkelige." Han tog champagneflasken fra spanden og slog hul på den kolde servering.

Albert var på alle måder en flot mand. Han lignede ingen gentagelse af noget, jeg tidligere havde været fanget i. I Istanbul havde jeg bare været naiv og uskyldig. Dengang havde jeg endnu ikke forstået magtens spil. Nu vidste jeg, hvordan jeg tiltog mig magt. Jeg havde gjort mig selv til en del af Alberts historie, og gennem varmedisen bag netgardinerne så jeg Varanasis røde mure trone udødeligt over ghat-trapperne og det evige menneskemylder ved flodbredden.

"Hvad tænker du egentlig om magtforholdet mellem os?" prøvede jeg.

"Jeg ser os som ligeværdige," sagde han. "Vi har magt på forskellige områder. Jeg erkender, at jeg materielt har magten over dig, men på andre områder er det dig, der bestemmer. Sammen med dig er jeg ikke et seksuelt uhyre, sådan som min kone siger. Hun siger, at jeg er syg. Måske er jeg sygeligt jaloux, men er kærlighed en sygdom? - Krishnamurti siger, at vi skal forstå og observere vores jalousi uden at dømmes os selv."

Han lagde sig over for mig med hovedet støttet i sin hånd og tog min udsigt. "Krishnamurti siger, at vi kun kan overvinde jalousien ved at forstå dens rødder i vores sind. Han mener, at vi skal se på, hvordan sammenligning med andre skaber konflikter og konkurrence, og han opfordrer os til at befri sindet for sammenligninger."

Jeg kastede mig over Alberts mund og kvalte hans Krishnamurti-snak med et langt kælent kys.

****

Tilbage i Varanasi-lejligheden havde vi en lang snak om det at være 'naturlig'.

Albert mente, at jeg umuligt kunne være naturlig, når jeg med tøj på var kvinde, og uden tøj var mand. - "Jeg kan bedst lide, når vi er naturlige sammen som mænd," sagde han.

"Men du tænder alligevel på, at jeg dresser op som pige," sagde jeg.

"Jeg tænder mest på, når du dresser af, og viser dit sande jeg!" svarede han.

"Men du er også tændt på indpakningen," insisterede jeg.

"Måske vi skulle prøve det andet," sagde han spontant. "At fremstå som mænd!"

Men han begyndte straks at trække i land, fordi jeg hidtil havde optrådt som kvinde over for dørmanden og naboerne.

"Jeg ved alligevel heller ikke, hvordan man bliver lækker som mand," sagde jeg.

"Du er en lækker mand," sagde han.

"Åbenbart mest uden tøj på!" sagde jeg skuffet.

"Nej, vi kan sagtens klæde dig, så du føler dig lækker som mand," sagde han. - "Og ved du hvad? Du og jeg skal på tur sammen som mænd. Jeg ved, hvor vi skal hen! - Khajuraho!"

"Hvad er det?"

"En tempelby! En ganske særlig tempelby. Du vil blive overrasket!"

****

Naturligvis fandtes der i Indien silkeunderbukser til mænd - lækre shorts, der smøg sig dejligt omkring mig.

Albert havde givet chaufføren instrukser om hvor og hvad vi skulle shoppe. Jeg fik bestilt to lette jakkesæt hos Alberts skrædder, og der blev købt lyserøde silkeskjorter, bløde italienske sko og endda et guldur.

Dagen før vores rejseweekend blev jeg installeret på hotel ude i byen, og skulle dér skifte til mand.

Til min overraskelse mødte Albert op i Hawaii-skjorte og med kasket på hovedet. Og når han tog sine spejlglassolbriller på, var han ikke til at kende.

"Hvad skal du forestille?" spurgte jeg.

"Jeg er den unge mands guide, skal vi gå?"

Også vogn og chauffør var skiftet ud til noget, der lignede turistklasse.

"Okay, naturligt," sagde jeg og gav ham et hurtigt kys på kinden, da han åbnede bildøren.

"Vær sød!" sagde han formanende og trak sig.

Der var små firehundrede kilometer fra Varanasi til vores destination, og cirka halvvejs, efter fire timer i tæt trafik, gjorde vi holdt i den intetsigende by Rewa for at spise frokost på en 'anstændig' restaurant. Men Albert opførte sig som en spradebasse, sad omvendt på stolen og lænede sig over dens ryglæn, gestikulerede og forklarede mig højtrystet om alt det, man ikke kunne se i Rewa – de gyldne templer og hængende haver. Han havde en fest ud af sin forklædning, og det var lidt sjovt.

I bilen var han igen sit seriøse selv. – Krishnamurti mener, at det at rejse er en kilde til glæde, læring og frihed, hvis man er villig til at udforske det ukendte og udfordre ens fordomme. Han opfordrer folk til at rejse med åbent sind og nysgerrighed, og ikke bare følge de gængse turistveje. – Men vi tager de gængse veje," klukkede Albert. "Khajuraho er et af de mest turistede steder i Indien."

****

Jeg havde vænnet mig til rollen som kvinde. Der var noget tilbageholdt og distanceret ved igen at være mand. Jeg tog mig selv i med jævne mellemrum at se på mit guldur, overveje vores situation og afstanden til vores mål. Som mand var jeg mindre til stede i nuet, end jeg var som kvinde. Jeg var ikke kælen og tilfreds med bare at holde Albert i hånden. Vi sad hver for sig!

Det var en sær iagttagelse, at køn var noget udvendigt. Hvorfor var påklædning bestemmende for mine følelser? Jeg brød mig ikke om mig selv som mand. Jeg kunne ikke lide afstanden. Mørket af mellemrum var skræmmende, og mørket voksede.

I Khajuraho kørte en glad chauffør af sted med bilen for at besøge noget familie, og vi blev indlogeret på et pænt turisthotel på hver vores værelse. Vi spiste på hotellet. Jeg tog et tiltrængt bad på værelset, og senere kom Albert for at sige godnat, men vi gik i seng hver for sig!

Ved morgenmaden var min turistguide mindre oplagt end dagen før.

Jeg var blevet bidt af lopper, det kløede og også jeg var uglad.

"Det fungerer ikke for mig at skulle være mand," sagde jeg. "Jeg har lækkert pigetøj med, og vil gerne skifte, inden vi går ud. – Please!"

"Gør hvad du vil," sagde Albert og spiste sløset videre i overensstemmelse med den primitive turistguiderolle, han havde påtaget sig. Det gentlemanagtige var lagt på hylden, og jeg havde set det før: Erik, der havde opført sig langt bedre over for mig, når jeg var dresset op som kvinde. Jeg savnede Erik. Erik var nem at gennemskue, mere forudsigeligt umulig end Albert, mere farlig og aldrig kedelig.

Jeg rejste mig fra bordet. Albert så end ikke op fra sin mad!

****

På tværs af Alberts drømme om at følges med en nydelig ung mand, svøbte jeg mig i rød sari og mødte op som kvinde. Han guidede mig ind på bagsædet i en taxa og gled selv ind foran hos chaufføren. Efter få kilometer sad taxaen fast i trafikken, og der blev hurtigt ulideligt varmt inde i den lille Morris 1000 boble,

hvilket ikke blev bedre af, at handlende stimlede sammen om bilen og rakte små souvenirfigurer af sammensnuede bollende kroppe ind gennem de åbne vinduer.

"Du skal ikke købe noget af det," sagde Albert.

"Det har jeg bestemt heller ikke tænkt mig," svarede jeg irriteret.

"Vi bliver nødt til at gå resten af vejen." Han skubbede langsomt og hensynsfuldt fordøren på bilen op, samtidig med at han betalte chaufføren. Jeg kunne knap få vogn døren op på grund af den påtrængende hob udenfor. Albert diskuterede med en af de handlende og købte en af de pornografiske figurer. Med figuren foran sig som en talisman fik han andre handlende til at vige sig og kunne hjælpe mig ud af bilen.

Albert tog fat om livet på mig og førte mig gennem trængslen. Alle ville fremad og i samme retning.

"Folk har ingen manerer," sagde Albert.

Om han mente de lokale eller de mere velklædte, der sammenbidt kæmpede sig frem, stod hen i det uvisse.

Han trak mig ud af trængslen for at ville købe friskpresset saft ved en bod.

"Er du okay?" spurgte han, og jeg nød et splitsekund hans opmærksomhed, selvom den appelsinsaft, jeg satte til læberne, var tilsat sukker og hvinende sød.

Der blev tydeligvis lagt for mange penge på disken. Vi blev lukket ind gennem boden, ledt bag om boderne af beskidte bagveje og sluppet fri længere fremme i den tætpakkede gade, men tæt ved den port, som var målet for al trængslen.

Det, vi skulle se, var tempelruiner, og jeg var allerede svedklistret og ubekvem.

Albert ville vise mig perlen blandt templerne, sagde han, og vi stavrede rundt på den arkæologiske legeplads for at finde Mahadeva-templet. Templet var prydet med en imponerende mængde relieffigurer i obskure stillinger. Shiva'er, der bollede damer med voldsomt spændte bryster, og damer, der bollede med dyr.

Albert udpegede begejstret en figur, der i erotisk spændstighed blev tisset i munden og sagde, at det helt sikkert var en magtfuld nydelse for den, der tisede.

Han havde sikkert ret! Men den endeløse fremstilling af Shiva-agtige mænd, der magtfuldt penetrerede og kopulerede med damer i flæng og i kø, var kvalmende. Stedet var overrendt og støvet, og jeg var for længst holdt op med at føle mig lækker som kvinde. Jeg længtes efter at komme tilbage til hotellet og få et bad. Og endelig tilbage på hotellet blev der ikke noget af at afprøve alle de stillinger, Albert måske havde drømt om.

På vejen hjem dagen efter lagde tavsheden sig mellem os som en dyne, som det var bedst at blive liggende under.

Udenfor tumlede vrede unge mænd gennem gaden, forfulgt af politi med højt løftede kæppe. Min chauffør gennede mig tilbage i foyeren, og dørmanden trak mig med om bag sin disk. Fra kanten af hans kasket dryppede gyldne perler af angstens sved.

Chaufføren posterede sig inden for glasdørene og pegede med løftet pistol mod alle, der nærmede sig dørene udefra. Forskrækket flakkede de flygtende forbi, og endnu mere skræmte!

"Hvad foregår der?" råbte jeg.

"Revolution," hvæsede chaufføren uden at vende sig.

Jeg forstod, hvad manden sagde, men tvivlede på hans engelskundskaber. En omstyrtende opstand passede ikke ind i et kastesystem, hvor alle havde deres skæbnebestemte plads i det kosmiske hjul. Manden vidste tilsyneladende ikke, hvad han selv sagde, men der var helt sikkert ballade af en slags.

Efter bølgen af ophidsede unge mænd og kolonner af brutale betjente var gaden mærkeligt folketom. Lyden af de evigt dyttende biler var borte. En kabinescooter lå tippet om på siden, og det ene baghjul snurrede hjælpeløst. Boder var væltet, karrypulver, flænsede kurve og knuste lerkrukker lå spredt ud i gaden, smurt ind i frugt brugt som kasteskyts.

Langsomt vendte gadelivet tilbage. Folk ravede til sig mellem resterne, og fortvivlede handlende forsøgte at redde, hvad reddes kunne.

Chaufføren stak pistolen i lommen og vinkede mig frem fra mit skjul.

Jeg var gået ned for at få min morgenmad på restauranten ved siden af Alberts ejendom, men åbenbart en dag, hvor kaos var ud over det sædvanlige.

Ejeren af restauranten talte engelsk og kunne forklare, at højesteret var gået imod Indira Gandhi og havde dømt hende for valgsvindel. Hun nægtede at gå af. Nabo-provinsen Bihar var i total oprør, og Jayprakash Narayan (JP) havde i Bihar proklameret revolution. De ikke-eksisterende fagforeninger trommede sammen til generalstrejke, og som svar på al balladen havde Indira Gandhi erklæret undtagelsestilstand.

"Politi og militær arresterer hvem som helst, hvor som helst!" sagde ejeren. "Folk begår hærværk og voldtægt. - Frøkenen bør blive hjemme og ikke shoppe i dag." tilføjede han spydigt. Han skubbede et blad med kogt ris, lidt kød og grøntsager ind på bordet. Jeg nippede til den te, han hældte op til mig, og fik to friskbagte chapatibrød til at tage med hjem.

Da vi kom ud på gaden, så jeg en ranglet fyr holde ved kantstenen på en affældig motorcykel. Han kikkede på mig, og selvom han havde strittende skæg og muslimsk kalot på hovedet, genkendte jeg ham med det samme. Han kastede et blik på sadlen bag sig. Jeg rettede på min nederdel og lod chaufføren komme foran, smed brødene fra mig, hoppede sidelæns op på motorcyklen og lagde armene om Erik. Han drejede tværs over gaden og gav motoren gas. Jeg kastede et blik tilbage og så min chauffør stå overrasket og magtesløs.

Det aggressive og vitale, der udgik fra Eriks ryg, fik mig til at erkende, at min krop havde savnet ham, og det var dejligt igen at holde om ham.

Vi kørte gennem snævre gader. Den støjende motorcykel skræmte folk og fæ, og Erik tog ingen hensyn. En sky af støv rejste sig efter os, og alle, vi fór tæt forbi, satte hænderne op for øjne og ører.

Bybebyggelsen tyndede ud, og Erik satte farten yderligere op. Mit hår stod ud til alle sider. Jeg skjulte ansigtet bag hans ryg. Og som Medusas slanger kravlede mit hår op over hans nakke og ind under hans skjortekrave.

"Kan vi snart stoppe?" råbte jeg.

"Vi er der - lige om lidt!" råbte han tilbage.

Alligevel fortsatte vi ud ad en uendelig lang jordvej mellem afsvedne, jordsprukne marker. På horisontlinjen over det støvede landskab rejste sig nøgne, rødbrune, eroderede bakker.

Jeg lukkede øjnene for støvet og tænkte på, hvorfor jeg egentlig sad her på motorcyklen bag Erik. Jo, Erik var den uforudsigelige og spændende. Impulsen til at hoppe på var selvindlysende. Dagene med Albert var blevet til uger og snart til måneder. Tiden havde været ventetid. Jeg var 'tingen' i hans lejlighed, pyntegenstanden, der ventede hjemme. Vores livsbekræftende og spontane kærlighed var fladet ud efter Khajuraho, og der var aftener, hvor han slet ikke kom til mig. Og de undskyldninger, der fulgte, gav ingen mening.

Jeg var blevet lidt som min egen mor. Kvinden, der gik hjemme, pyntede sig op og ventede på livets mening og indhold, når far kom hjem. Jeg havde ondt af min mor. Hun havde ofret sin vitalitet, det udadvendte og sociale, for at tilpasse sig min vindtørre fars normer og værdier. Jeg var et barn af min families skisma. En dreng i min fars billede, der ligesom alle andre drenge, havde lagt afstand til min mor – en afstand grænsende til afsky. Og derhjemme lagde far altid effektivt låg på følelseslivet, når hans kvinde blev oprevet eller perpleks.

”SÅ STOPPER VI HER,” gjaldede fars stemme, og mor blev tavs og forlegen.

Jeg var blevet en tøsedreng netop på trods af min fars dominans. Jeg var en trodsig tøs, der lod hånt om et liv i rigidom og tryghed. Ja, af kærlighed til min mor, sagde jeg til mig selv.

Bryd op! Gør dig fri, mor! Jeg gjorde mig fri for min mors skyld. Jeg var hende!

Motorcyklen svingede rundt og bremsede. Vi holdt foran et tungt drejende brøndhjul. Den vakkelvorne konstruktion knagede og spyttede skovlfulde af vand ud på en savlende rampe. En okse belæst med en tung pæl vandrede i ring og fik det høje brøndhjul til at dreje. Bag oxen gik en dreng i laser. Han tjattede til dyret med en pind og svirpede med jævne mellemrum pinden foran ansigtet på sig selv for at jage fluerne væk.

”Hvad skal vi her?” spurgte jeg.

”Vent og se,” sagde Erik.

Jeg gled ned fra motorcyklen, passede på ikke at knække om på mine høje hæle og passede på ikke at brænde mine silkestrømper på udstødningen. Erik satte den tunge maskine på støttestof og lod nøglen fra styret falde ned i brystlommen.

”Han hedder Laau. Vi er på hans ashram. Jeg har boet her et stykke tid. Han og jeg er kærester,” sagde Erik, imens han førte mig gennem en lille lund med spinkle træer.

Jeg studsede og gentog: ”Kærester?”

Han svarede ikke, men var med garanti klar over, at jeg blev berørt.

En nøgen gårdsplads åbnede sig foran os, og over gårdspladsen rejste sig et stort tillukket hus flankeret af lave sidefløje. Fløjene havde mængder af døre og tilsyneladende mange små rum. Hovedhuset havde kun en dør, en tung portdør. Den stod halvt på klem.

”Du skal bo derovre til venstre nærmest huset,” sagde Erik og pegede på fløjen til venstre. ”Men lad os først hilse på Laau. Laau er en inkarnation af Den Store Moder. Han er stedets præstinde. Du bør knæle og vise ham respekt.”

”Jeg skal knæle for din kæreste?” sagde jeg med væmmelse.

”Ikke for ham. Men for det han er, skat,” svarede Erik.

Hans brug af pronomener – ’han’ og ’præstinde’, fik mig til at forstå, at jeg skulle møde en hijra.

Erik trak mig med sig op ad en bred trappe og skubbede portdøren op. Døren knirkede fælt. Indenfor bag portdøren var et rum af højthvælvethed dunkelhed, og i lyset fra døren, så jeg gudebilleder og blomster. Duften af røgelse var som tjære.

”Velkommen!” hviskede en blød stemme fra mørket.

Erik, der ellers aldrig viste respekt for nogen, knælede ned, og jeg fulgte - nølende - hans eksempel.

En skikkelse klædt i flagrende hvidt trådte ind i lyset fra døren og stillede sig foran os. Et par katteagtige funklende øjne, låste sig fast på mit blik. Om personen foran mig var en han eller hun, eller hvad slags væsen, var oprigtigt svært at bedømme, og de spaltede pupiller, der var fæstnet på mig, fik mig på mærkværdig vis til at indse, at køn var uden betydning. - Han/hun rakte tunge, vippede tungen opad og trak den tilbage, - eller gjorde han? - Jeg var ikke sikker, men det var, som om jeg et øjeblik havde set Kali!

Langsomt løftede den hvidklædte sine albuer og trykkede sin højre hånds pegefinger ned i venstre håndflade, drejede fingeren et par gange ned i hånden, lænede sig frem og pressede sin finger mod min pande. Et koldt brændende aftryk klæbede som blod mellem mine bryn. Det mærkelige væsen udpegede det tilsvarende punkt mellem Eriks bryn, og jeg fornemmede mørket samle sig om os! Bag søjler og gudebilleder fejede et ekko af hviskende stemmer som en kold vind fra husets indre, - ”NAMASTAAA...!”

Den katteagtige person trådte et skridt tilbage, åbnede sine hænders ærbødige hilsen og en tydelig blafrende flamme skød frem. Ilden kastede et lysende skær op over et hjerteformet ansigt med barnligt glatte træk.

Erik rejste sig og fiskede sin flåede cigaretterpakke frem af lommen, bankede en cigaret ud og lænede sig frem. Til min forundring, så jeg ham få ild på sin smøg mellem hænderne på det ubestemmelige kønsvæsen.

"Dette er Laau," sagde Erik, - "Flammen, min kæreste."

Præstinden Laau lukkede håndfladerne, og flammen blev slukket. De slanke hænder gled ned over Erik og åbnede lynlåsen på hans bukser. Det mærkelige væsen gravede ind i Eriks buksegylp, og et kattesmil fortalte, at det søgte, var fundet i den rette tilstand.

"Måske skulle du se dit værelse," sagde Erik. "Vi vil gerne have lidt privatliv!"

Chokeret trak jeg mig baglæns og smøg mig ud gennem portdøren.

Havde Erik bragt mig med til dette sted for at gøre mig jaloux? Jeg forbandede min indskydelse til at hoppe op bag på hans motorcykel og stikke af.

Jeg gik til det rum i venstre fløj, som Erik havde udpeget. Rummet var hvidkalket og tomt. Det eneste interiør var en muret forhøjning bagerst, med sivmåtte og et tyndt tæppe.

I en åben pavillon, bag huset, stod en kone bøjet over en stor gryde. Da hun fik øje på mig, rankede hun sig op, forsvandt fra gryden og kom et øjeblik efter ud, med en skål vand. Hun rakte mig skålen, og så til, at jeg drak. Hun gjorde fagter med hænderne, og jeg forstod af hendes fagter, at hun tilbød at bade mig.

Jeg rystede på hovedet, men blev klar over, hvor tilstøvet jeg var, efter turen på motorcykel, - ombestemte mig og nikkede. Hun tog mig med ind i sit køkken og hældte vand op i et fad. Jeg vaskede arme og ansigt. Hun pegede på gryden, og jeg forstod, at hun tilbød mig mad. Men jeg var ikke sulten.

Uden for køkkenpavillonen stod en bænk mod væggen. Jeg satte mig på bænken. Lyden af cikaderne svirrede forbi i buskadset og forstummede. Fra lunden bag husene prøvede frøerne at overdøve det trægt knirkende brøndhjul.

Nogen gav sig til at feje eller rive på gårdspladsen. Jeg lukkede øjnene og prøvede at opsuge freden. Hvad skulle jeg stille op med mig selv i forhold til Erik og denne Laau?

Kvinden i køkkenet skubbede gryden hen over ildstedet, og jeg hørte hende dumpe en blok koks ned i flammerne.

Der kom en bil kørende ude på markvejen bag det knirkende brøndhjul. Flere biler. Døre smækkede. Stemmer! Jeg kikkede ind til konen i køkkenet. Hun kikkede på mig, pegede over mod det store hus og viftede mig væk, og jeg forstod, at jeg skulle gå tilbage til huset.

På trappen foran huset var en stor orange parasol slået op, og neden for trappen sad familier, mænd og kvinder med halvvoksne børn. Laau kom rank ud gennem den åbne portdør. Jeg standsede ved hushjørnet, og så Laau smyge sig ind under parasollen for at sætte sig til rette på en stor orange pude. Han/hun løftede hænderne og velsignede flokken foran sig, talte med sin bløde stemme, så ud over forsamlingen og nikkede. Sagde igen et par ord, som alle på gårdspladsen i kor gentog.

En mand rejste sig og kom med hovedet bøjet, frem mod Laau. Manden knælede ned og lagde et lille bundt penge ombundet med et orange bånd foran fødderne på Laau. Laau bøjede sig frem, lagde en hånd på mandens hoved, hvorefter manden ærbødigt trak sig. - Mænd skubbede børn foran sig, knælede foran Laau med deres børn, afleverede pengegave og fik velsignelse.

En arm gled rundt om min skulder, og Eriks skæggede ansigt tonede frem ved siden af mig.

Sammen så vi på sceneriet af ærbødigt bedende, der modtog Laaus velsignelse.

"Han gør det godt, ik'?" hviskede Erik.

"Hvad er det her for noget?" hviskede jeg tilbage.

"En pengemaskine," sagde Erik. "Laau er den ægte vare, med en lille sød pik mellem kønslæberne. Kom jeg skal vise dig noget."

Han trak mig med sig bag om huset. I skyggen satte han sig på jorden og foldede et stykke papir ud.

"Sæt dig ned," sagde han.

"Nej. Jeg kan ikke sidde på jorden," sagde jeg.

"Nåh nej, søde sippe," sagde Erik og flækkede et smil. Han rakte papiret til mig. - "Læs," sagde han.

Jeg glattede det tynde maskinskrevne ark ud. - En fax på dansk!

Kære Erik la Cour.

Tak for dokumentationen omkring opgraderingen af den F.L Smidth-støttede cementfabrik i Madhya Pradesh. Vi har i forbindelse med sagen bedt udenrigsministeriet om en udtalelse. Ministeriet bekræfter, at 25% af ulandsbistanden er lån. Långivningen sker igennem Verdensbanken på Danidas foranledning og til aftalte pris. Udenrigsministeriet afviser ikke, at den endelige pris kan være ændret afhængigt af lokale leverandører og detailaftaler.

Vi har efterfølgende haft telefonisk kontakt med kontorchef Lars Davidsen i udenrigsministeriet for at få en nærmere udtalelse. Han fastslår, at princippet bag lån i forbindelse med ulandsbistand er 'noget for noget', og at bistanden også er tiltænkt at skulle skabe arbejdspladser i Danmark.

På baggrund af Lars Davidsens udtalelser ser vi ikke F.L Smidth-vinklen som spektakulær. Vi har dog drøftet sagen med den udenrigspolitiske ordfører i partiet Venstre og vil bringe en notits i avisen om, at der fra oppositionens side rejses en forespørgsel i Folketinget om långivningen til ulande, da denne slags lån i forhold til den nuværende høje rentesats vil bringe ulande som Indien i en meget vanskelig gældssituation. Vi ønsker at give din sag denne nye vinkel.

Din indsats har skabt politisk opmærksomhed. Vi kan desværre ikke bruge den tilsendte dokumentation, men vil forfølge gældsvinklen.

Dit engagement i respekt for Jacobs eftermæle vil blive husket.

Med venlig hilsen

Redaktør Viktor Holgersen

Erik sad i lotusstilling. Jeg læste faxen igen. "Jamen! - Er det her ikke en kold klud?" spurgte jeg totalt paf. "De kan da ikke bare affeje F.L Smidth-sagen. Alt det, vi har gjort, og til ingen verdens nytte."

Erik kikkede op på mig. "Alt det, du har gjort! Prostitueret dig og nu sexslave."

"Hvad er det du siger?"

"Måden du har ødelagt dig selv på for min skyld, og til ingen verdens nytte!" grinede han flabet.

"Har du bragt mig herud for at håne mig og fortælle, at det jeg har været igennem, er meningsløst? Er det virkelig dig, Erik?"

"Ha!" udbrød han. "Jeg er, som jeg er, og nu er jeg på vej til Nepal. Timor ånder mig i nakken."

"Hvad skal det sige?"

"Arh! Jeg fik vist ikke betalt ham det hele tilbage. Jeg sagde, at Isabella var blevet taget i lufthavnen og fik en afdragsordning. Timor er sgu god nok."

"Men pengene fra Danmark," studsede jeg. "Du fik pengene?"

"Selvfølgelig fik jeg pengene. Det kan du jo forstå af faxen, ik? Jeg ordnede det hele, penge til bestikkelse og papirerne sendt til København!"

Jeg stirrede ned på Erik, og mit hjerte bankede oppe i halsen. Jeg var vred, og han sad helt urørlig.

"Du har selv arbejdet for det her i måneder. Hvordan kan du tage det så let?" hvæsede jeg.

"Okay. Jeg har svigtet Jacobs forældre. Mere er der ikke i det. Shit happens! På den anden side er jeg en fri fugl, og det er mere, end man vil kunne sige om dig, skat. Men du skylder mig i øvrigt. Jeg hjalp dig væk."

"Hjalp mig væk?"

"Du ved nok, frie fugle flyver..."

Erik rejste sig op og stillede sig foran mig. "Og i øvrigt, CBI, du ved - den der antikorrupsions enhed, der mod bestikkelse hjalp Boda og hans bror med at skaffe dokumenterne. De er efter os. Vi er anklaget for bestikkelse. - Smart, ik'? CBI forfølger bestikkelsens bestikkerer. Boda er flygtet. Han efterlod mig sin gamle motorcykel og en forklaring på, hvordan vi kommer til Nepal."

"Jeg skal ikke med dig til Nepal!"

"Nej, og jeg vil heller ikke have dig med. Jeg vil hellere se dig drukne i dit eget lort. Og det er der, du er ik' – Og til ingen verdens nytte!"

"Jeg skal tilbage til Albert, og det kan ikke gå hurtigt nok," sagde jeg hidsigt. "Vis mig, hvor telefonen står. Jeg er nødt til at ringe."

"Der er ingen telefon her, men vi har telepati. - Du så jo, hvordan Laau samlede dødens skygger om os, ik?"

"Jeg ved ikke, hvad Laau gør, eller hvordan han gør det," sagde jeg. "Men for mig er han falsk, og det synes du også!"

"Nåh, du er blevet klog på, hvad jeg synes?" smilede Erik. "Men det er for sent, skat. Du er stukket af fra din Albert med mig, og hvis han ellers er mand nok, så vil han ikke have en brugt tøs som dig tilbage. Og hvad er du så. Til ingen verdens...!" - Jeg slog ud efter ham. Jeg hamrede mine hænder mod hans bryst. Han greb fat i mine håndled.

"Hvis du ikke opfører dig pænt, har du ingen steder at sove i nat," sagde han.

"Erik, søde Erik. Kør mig til den nærmeste telefon."

"Nej, du kan gå, - og mit råd er, at du ikke står på nogen bus i de her dage, hvor folk flygter. Busserne kræver overbetaling og tvinger folk til at stå af, længere ude på landet, for at køre tilbage til byen og samle flere op, og tjene flere penge. Undtagelsestilstanden gør mennesker ekstremt grådige. Det er skide sjovt," smilede han bredt.

"Kør mig. Vil du ikke nok!" tryglede jeg.

"Rend og hop!" Han vendte sig og hans ryg var den definitiv afvisning, inden han forsvandt.

På gårdspladsen var familierne forsvundet. Tavse skikkelser var i færd med at rive og feje. Parasollen på trappen var lukket ned, og porten til templet var lukket. Jeg gik tilbage til køkkenet. Laau stod hos konen. Mellem hans hænder var en dampende kop. Han trådte frem mod mig.

"Må Kali give dig den fred, du ikke troede eksisterede," sagde han.

"Hvor har du Erik? Jeg må snakke med ham," sagde jeg.

"Her er det kun mig, der taler og ingen andre. Din skæbne er at tilhøre Kali. Hun har sat sit mærke, og hun forlader dig ikke. Din kærlighed skal brænde for hende alene. Lad hende rense dig for alle illusioner! Lad hendes kosmiske dans guide dig. I stilhed og i bøn gå til dit værelse. Du bliver kaldet, når tid er. Og frygt ikke for arbejdet i templet. Vi tjener hver dag Kali i tavshed. Kalis veje kræver ro og flid."

Og uden at forstå, hvad der skete, drejede jeg som på kommando rundt om mig selv og stod med ansigtet i den retning, hvorfra jeg var kommet. Konen fra køkkenet tog mig under armen. Hun gav mig en skål mad i hånden. I hendes frie hånd dinglede en spand vand med øse. Hun fulgte mig til mit værelse. Inden for døren bøjede hun sig, satte vandspanden fra sig og tog den pind, der stod op ad væggen, hvorefter hun trådte frem og tævede løs på sivmåttens og tæppet på forhøjningen bagerst. Hun drejede sig mod mig og lavede en slangebevægelse med hånden.

Jeg forstod straks, hvad det betød. Hun havde jaget eventuelle slanger væk fra sengelejet. Jeg stivnede. Hun klappede mig på skulderen og pegede på en spand i det fjerneste hjørne og derefter ned på skridtet af mig. Hun gik og lukkede døren efter sig.

Overrumplet over dagens begivenheder satte jeg mig med min madskål på den yderste kant af forhøjningen. Oven over døren var en tilgittret åbning, der gav lys nok til, at jeg kunne orientere mig, men mørket, der havde lukket sig om mig, var godt! Jeg havde ikke brug for lys og varme. Jeg havde brug for mørket, og for den kælderkolde kølighed, som strømmede mod mig fra rummets vægge og gulv. Min hjerne var stadig på overarbejde. Jeg var oprevet over samtalen med Erik. Havde han virkelig bragt mig hertil for at håne mig, og ville Albert forstøde mig, når han forstod, at jeg havde været sammen med Erik?

"Hvem var manden på motorcyklen?" ville Albert vide, og det var svært at finde på løgne, som Albert ville tro på.

Et eller andet sted i det store hus gubbede Erik sig med det kønsløse kattevæsen. - Laau var som Den Store Moders inkarnation omgærdet af respekt og ærefrygt. Han havde klart brug for en respektløs person som Erik, og den magi, der var mellem de to, kunne jeg ikke konkurrere med. Jeg måtte acceptere, at Erik var færdig med mig.

Jeg kunne umuligt gå alene den lange vej tilbage gennem det stegende landskab, men hvis seancen på gårdspladsen var et tilbagevendende fænomen, kunne jeg måske komme op at køre med en familie. Det var min plan! Jeg skulle ikke under nogen omstændigheder blive som tavs tempeltjener i Laaus ashram.

Jeg krængede skoene af, satte mig længere ind på sivmåtten og rykkede op mod bagvæggen. Tanken om slanger gjorde mig vagtsom. Jeg trak benene op under mig. I det sparsomme dagslys udefra fremstod alt omkring mig gråt. Den stillestående virkelighed udenfor var perifer. Jeg følte mig lukket inde i min egen grå kraniekiste. Livets kulør var sat på pause.

Kali-mantraet, der tidligere gav mig ro og styrke, havde ingen effekt. Billeder af Indien og Varanasi flakkede gennem mig som tåger. Jeg var træt af livet, og jeg kunne ikke engang gøre mig ordentligt i stand.

I tankerne så jeg mig selv sidde foran et stenhus mellem øde bjerge. På bjergskråningerne over mig kom en bevægelig orange plet til syne. En lille flok, med en bærestol mellem sig, var på vej ned ad bjerget, og det undrede mig, at nogen kom ned fra passet så tidligt på året. Der ville gå langt op ad dagen, inden de ville nå frem til mit lille stenhus.

Da det bankede på døren, lå jeg på siden med hovedet hvilende på tæppet, og jeg forstod, at jeg havde sovet. Det bankede igen. Jeg var nødt til at åbne og kantede mig ned fra forhøjningen. Udenfor var det skumring, aften eller morgen, jeg anede det ikke. Foran mig stod to tavse skikkelser. En mand og en kvinde i grumset blege kjortler. Kvinden rakte mig en lignende kjortel og en kost. Manden viftede med to fingre og lod mig forstå, at jeg skulle feje mit rum. Jeg ville lukke døren efter dem, men han skubbede den op. De gik.

Et blegt lyskær rejste sig over de eroderede bjerge. Det måtte være morgen.

Jeg løftede op i nederdelen, knappede silkestrømperne af min hofteholder og krængede dem forsigtigt af. Det var rart at få alt det stramme tøj af og komme i den løse kjortel. Jeg tog øsen fra vandspanden med ud i lyset for at sikre mig, at der ikke var små dyr i vandet. Jeg nippede til øsen. Vandet var lunkent, men smagte rent.

Manden og kvinden kom tilbage. Manden pegede hen langs fløjen og pegede på kosten, og de to ventede, til jeg gik i gang med at feje, inden de gik.

Det blev en meget lang morgen. Jeg fejede og vaskede døre på værelsesfløjene. Andre havde travlt med rengøringen i det store hus og gik ind og ud ad tempeldøren. Jeg nåede at spise det meste af maden fra min madskål på værelset, indtil jeg opdagede en bleg larve i bunden af skålen. Jeg spyttede med væmmelse maden ud, og jeg savnede Albert eller rettere, jeg savnede lejligheden, det rene og ordentlige.

Op ad formiddagen kom Laau ud på trappen, men der kom ingen udefra og ingen biler. Det var bedetid for ashrammens tavse disciple. Jeg blev anvist plads på jorden foran Laau mellem andre. Erik var ingen steder.

Laau talte i vers og på hindi. Jeg forstod intet. Fyren ved siden af mig sad som i trance og stirrede op i himlen med det hvide ud af øjnene, og flere sad som ham, ubevægelige, imens Laaus bløde stemme indhyllede forsamlingen. Jeg fik kvalme og var nødt til at liste bort. En discipel fulgte efter mig. Jeg kastede op på vej væk fra pladsen. Fyren, der fulgte mig, ventede bag mig. Han tog mig med til køkkenet, hvor konen gav mig kogt ris.

Jeg blev fulgt til værelset. Seancen på gårdspladsen var forbi. Der blev fejtet og revet. Jeg fik lov til at lukke min dør. Og efter stilheden, efter cikaderne, frøerne og det knirkende brøndhjul, kom bilerne endelig. Men jeg havde svært ved at se mig selv blive samlet op på stop, svedig og klistret. Jeg trængte til et bad.

Uden for min dør sad disciplen fra før. Han nikkede venligt og kørte en hånd rundt på sin mave.

Familierne var begyndt at indfinde sig på pladsen. Manden viftede mig med sig. Jeg fik med fagter forklaret, at jeg havde brug for at blive vasket og gik i retning af brønden. Til min lettelse lod han mig gå. Jeg

vaskede mig ved rampen, hvor vandet plaskede ud fra brøndhjulet, og jeg søgte derefter skjul i lunden ved brønden. Drengen bag oxen fulgte mig med øjnene, men blev på sin post.

****

Jeg kom op at køre med en engelsktalende familie, som skulle tilbage til Varanasi. De var meget interesserede i mig som vesterlænding; - hvad jeg lavede hos Laau, og i Indien i det hele taget.

Jeg fandt på en historie om, at mit rejsebureau havde sendt mig til den forkerte ashram uden min bagage.

Ved en vejspærring i udkanten af byen blev vi standset. Faren ved rattet trykkede en pengeseddel i hånden på betjenten. Der blev sagt 'Moder Laau' og nikket, og vi fik lov til at køre uden at skulle vise legitimation.

Jeg fortalte, at jeg kunne bo midlertidigt hos nogle bekendte til mine forældre. Men allerhelst ville jeg have fortalt den søde familie om alle mine kvaler med at være trans i Indien, om hijra-samfundet, om den virkelige Laau og al snak om et tredje køn, men alt andet end sandheden bragte mig tilbage til Alberts ejendom, hvor den lille dørmænd åbnede glasdørene for mig.

I lejligheden tog jeg et dejligt bad, tørrede hår, redte håret grundigt igennem og gjorde mig i stand foran badeværelsesspejlet, inden jeg duppede mig med en smule sød parfume. Jeg trak blondelingeriet på plads omkring mine smalle hofter, knappede silkestrømperne på og trak i en åleslank, aftenkjole med åben ryg, sort strut forneden og røde pailletter foroven. Jeg lagde min yndlingshalskæde af guldindfattede dybrøde ametyststen om halsen, satte ametyststen i næsen og spændte tilsvarende lænker omkring mine håndled.

Albert var tydeligvis ved siden af sig selv. Ingen kys, ingen smil og det værste af alt – kilometer af kropslig distance.

"Det er bedst, at du rejser," sagde han. "Du kan ikke være her længere. Du giver mig mere ærgrelse end glæde."

Jeg fik en underlig trykken for brystet. Var det alt? Var hans kærlighed til mig død?

Han spurgte end ikke, til fyren på motorcyklen med skæg og kalot. Jeg behøvede ingen udflugter og bortforklaringer. Det var slut.

Jeg mærkede tårer af uretfærdighed og vrede stige op i mig.

Albert rakte mig sit lommeørklæde.

"Var vi to ikke noget særligt?" stammede jeg.

"Du kommer over det," sagde han, trak mig ind til sig, men holdt mig igen ud fra sig. Han lod sine hænder glide omkring min talje. Det virkede forkert, og han slap mig.

"Det er hårdt for os begge," sagde han. "Og hvad gør du med dig selv?"

"Vil du give mig en flybillet tilbage til Danmark?" spurgte jeg.

XI-11

København, 26. august 1975

Kære Carmen

Jeg er ked af, at vi ikke fik sagt ordentligt farvel. Min afrejse fra Indien skete meget abrupt. Jeg stak af fra Albert med Erik, og det korte af det lange er, at Erik tog mig med til en ashram langt uden for byen for at vise mig en fax, hvor Jacobs avis afviste brugen af den dokumentation for svindel, vi kæmpede for. Oveni håned Erik mig for at have prostitueret mig formålsløst, og bagefter nægtede han at køre mig tilbage til Varanasi.

Jeg kom først tilbage dagen efter, og Albert havde med sin sygelige jalousi opgivet mig. Men jeg fik overtalt ham til at give mig en flybillet. Jeg ville væk, som du sikkert forstår.

Alberts chauffør, der skulle køre mig til lufthavnen, havde ordre til, at jeg ikke måtte tage noget med fra lejligheden. Jeg tog afsted i jakkesæt og med intet andet. Jeg måtte tage bedrøvelig afsked med de smykker, Albert havde givet mig, og hele min elskede, eksklusive garderobe. Ja, Albert gav mig godt nok flybillet, men han hævnede sig enormt primitivt.

En følgeskrivelse fra Albert og penge løste alle problemer ved vejspærringerne mellem Varanasi og Delhi, og jeg blev sat på det fly, Albert havde booket.

Jeg har svært ved at være tilbage i Danmark. Jeg føler mig fremmed, og tør knap færdes i Københavns gader, især ikke som pige. Det eneste lyspunkt er, at jeg har mødt en fyr på bøssebar, som lader mig bo hos sig. Han er promiskuøs og let på tråden, men ellers okay.

Jeg savner dig og det Indien, hvor vi mødtes, og jeg synger dagligt sangen om prinsessen, der mistede alt, 'Ach, Du lieber Augustin, Alles ist weg, weg, weg.'

Knus og kærlig hilsen

Geo

****

Varanasi, September the 17th 1975

Kære Geo

Huset her i Daalmandi ligger øde hen.

Pippi flygtede meget pludseligt til Bihar for at søge beskyttelse hos JP. Jeg ved ikke hvorfor. Og kvinderne i kvarteret bliver holdt hjemme af deres mænd. Mændene bruger undtagelsestilstanden som undskyldning og siger, at det er farligt for kvinderne at komme hos mig. Men de går stadig på indkøb på markedet. - Mig undgår de. Så også jeg føler mig fremmed!

Det var dejligt, mens du var her. Jeg holder meget af dig, men det er svært med dig. Jeg fandt aldrig rigtigt ud af, hvordan jeg skulle forholde mig til dig. Jeg burde have været en bedre veninde, men du gør ikke livet nemt for dig selv, og hvis du ikke har andet at lave, skulle du måske sætte dig ned og skrive om det, Indien gjorde ved dig. Det kunne være en måde, hvorpå du i fremtiden kunne beskytte dig selv mod typer som Erik og Albert.

Kærlig hilsen

Carmen.

****

København, 10. december 1975

Kære Carmen

Jeg har fulgt dit råd og brugt efteråret på at genfinde den gode følelse af det feminine i mig og af den glæde og smerte, som Indien gav mig. I det skrevne har jeg forsøgt at bearbejde måden, hvorpå Erik og jeg ødelagde hinanden. Du vil sikkert sige, at Erik ødelagde mig - mere, end jeg ham, men det er ikke rigtigt. Jeg elskede det hos Erik, du kalder psykopatisk, og skæbnen ville, at vi fandt Kalis vej.

Folk misforstår ofte Kali-kraften og tror, at hun arbejder hurtigt, - at du er i dit ego og så pludselig står slagtet som et nyt afhugget trofæ, sat på snor om gudindens hals. Men sådan er det ikke. Du kan have et langt liv på din vej mod opløsning og ødelæggelse. - Ja, måske indfinder ødelæggelsen sig først i et senere liv, og jeg tror, at Erik og jeg stadig er undervejs. Jeg er overbevist om, at selvødelæggelse er mit endelige mål.

Som du kan se af c/o-adressen, bor jeg nu hos en ny fyr, den fjerde siden jeg skrev sidst. Det eneste sted, jeg har ro, er på byens kongelige bibliotek, hvor jeg bruger dagene på at skrive og læse. Jeg bladrer hver dag

gennem seneste udgave af India Daily, og jeg skimmer hver dag Jacobs avis for at se, om der skulle dukke noget op om Danmarks bedrageri med ulandsbistanden. Og faktisk var der en notits her den anden dag, hvor der stod, at oppositionen havde rejst en forespørgselsdebat om rimeligheden i, at en del af ulandsbistanden er långivning, der bringer lande som Indien i ubetalelig gæld til Danmark.

Det var desværre endnu en bekræftelse på det umulige i Jacobs og vores mission. Ja, udenrigsministeren forsvarede sig med, at oppositionen selv havde været med til at vedtage den lovgivning, der lagde vægt på, at ulandsbistanden skulle være til gavn for Danmark, og sagen synes nu for evigt lagt i graven.

Jeg ved ikke, om du helt fik fat i, hvad vores sag handlede om. Men det korte af det lange er, at det er fuldstændig lige meget nu og dybt deprimerende.

Jeg har besluttet mig for at overleve indtil videre, og færdiggøre min highschool som selvstuderende. Glædelig jul og allerkærligste hilsner

Geo

****

Vancouver, the 10th of January 1976

Kære Geo

Jeg satser min højre arm og ønsker dig et godt nyt år. Og skulle du ofre mig en tanke, så kan jeg fortælle, at huset i Daalmandi brændte ned, juleaften. Der var ingen i huset, og ingen kom til skade, men det var alligevel som at se ens barn blive opslugt af flammer.

Selvfølgelig troppede jeg næste dag op på Alberts kontor. Jeg har afsky for manden, men måtte efterfølgende tro på hans uskyld. Han fik mig overbevist om, at jeg havde overset den vrede hos mændene, som kvindernes sammenhold i kvarteret skabte. Det havde bare været alt for nemt at stikke ild på huset i ly af undtagelsestilstanden, og mens huset stod tomt.

Som du kan se af adressen, er jeg tilbage i Canada. Jeg har overtaget min mors lille træhus i Deep Cove i udkanten af skovene. Jeg nyder at være tilbage, og du skal være velkommen, hvis dit liv i Danmark er helt umuligt.

Kærlig hilsen

Carmen

PS - Skiftende partnere er ikke sundt. Hvad blev der af pligten, kærlighedspligten og ansvaret for andre?

****

København, 4. februar 1976

Kære Carmen

Jeg prøver at få styr på mit liv og er flyttet for mig selv. Jeg opsøgte mine forældre og forventede, at bebrejdelserne ville stå i kø. Udover et postkort til jul har jeg ikke ladet høre fra mig i fire år.

Jeg sørgede for at dukke op, mens min far var på arbejde. Min mors eneste bekymring var, at jeg er blevet tyndere.

Jeg fortalte lige ud, at jeg havde brug for penge til at købe en andelslejlighed, og om jeg kunne låne? Min mor sagde, at de ikke havde den slags penge, og begyndte at snakke om mit hår - hvor pænt og blankt jeg holdt det, i forhold til andre hippier. Hun snakkede om alle mulige typer med grimt hår, naboens Per og damefrisør Nielsens søn.

Hun udfrittede mig om mit liv, og jeg gav hende små bidder. Hendes nervøsitet ved tavshed var hjernelammende, og jeg opdigtede en historie om, at jeg måtte af sted for at mødes med venner. Hun

omfavne mig i døren. Hendes 4711 parfume ramte mig som en hammer. At mærke det usikre, nervøse og perplekse hos hende var dybt ubehageligt, men hun lovede trods alt at snakke med min far.

Resultatet blev en middag hjemme med far og mor, hvor far udbredte sig om Herbert Marcuse og menneskets fremmedgørelse, og derefter med sig selv diskuterede Arthur Millers *De Frigjorte*, som lige har spillet i biografen overfor. Min far kaldte Marilyn Monroe, en dum dulle. Jeg dristede mig til at sige, at han sikkert nemt lod sig forføre af en rolle som hendes, og far blev mærkeligt lang i ansigtet. Mor syntes, Clark Gable var en flot mand. Far rømmede sig og fik hende til at rødme.

Jeg sagde, at frigjort og fremmedgjort lød som nøgleordene for min opvækst - for sådan tror jeg, det er.

Far fremturede, at de altid havde gjort det bedste for mig og min søster. Og det er sikkert rigtigt. I al fald gik han dagen efter i banken med mig, og kautionerede for et lån.

Jeg ved ikke, hvorfor mine forældre forekommer mig så forbandet lige gyldige? Hvorfor kan jeg ikke elske min far og mor som andre gør?

Min videre plan er at søge ind på biblioteksskolen her i København for at læse til bibliotekar. Jeg håber, at jeg en dag kan besøge dig i Canada. Kommer tid, kommer råd!

Kærlig hilsen

Geo

****

Vancouver, 15th of May 1976

Kære Geo

Jeg har på det seneste været optaget af kampen mod etnisk racisme her i Canada. Mange canadiske familier vil gerne adoptere børn fra lande i den tredje verden, men canadisk lovgivning er håbløst konservativ. Det værste er, at navnet Erik la Cour er dukket op som skræmmebillede på, hvorfor Canada ikke blankt skal tillade adoption fra lande som Indien, Nepal og Bangladesh. Åbenbart arbejder Erik som international koordinator for en række børnehjem i Nepal, og jeg er blevet overfaldet med beviser på, at børn fra Nepal og Indien angiveligt bliver stjålet fra forældre eller opkøbt med henblik på adoption. Erik har tilsyneladende skabt sig en karriere som det vestlige ansigt, der skal forhandle adoption internationalt, og skjule alt om, hvordan børn handles. Jeg håber, at du en dag vil indse, at Erik, er og bliver, en person uden empati for andre menneskers følelser. Den type person, der kaldes psykopat. Jeg køber ikke din Kali snak, hvad angår skæbne. Vi træffer alle vores egne valg i dag, i morgen og i overmorgen.

Kærlig hilsen

Carmen

PS – Man siger, at kærlighed forpligter, og måske er fremmedgjorthed at være frigjort fra kærlige forpligtelser. Hen ad vejen i din frigjorthed har nogen eller noget måske fået dig til at forveksle kærlighed med seksuel lyst¹.

It is said that love entails obligations, and perhaps estrangement is to be freed from loving commitments. Along the road in your emancipation, someone or something may have caused you to confuse love and lust.

Carmen Cecilia Brightsdale